

PROLOG

OAMENII ÎN NEGRU

Pare fantastic să-ți imaginezi că există o S fântă Alianță împotriva cunoașterii, o sinarhie organizată pentru a face să dispară unele secrete. Totuși, ipoteza asta nu-i mai fantastică decât aceea a marii conspirații naziste. Numai că de-abia astăzi ne dăm seama în ce măsură era perfectă organizarea Ordinului Negru, în ce măsură afiliații săi erau numeroși în toate țările lumii și în ce măsură conspirația a fost aproape de reușită.

Iată de ce nu trebuie să respingem a priori ipoteza unei conspirații mai vechi.

Tema cărții blestemate, care ar fi fost distrusă sistematic pe tot parcursul istoriei, a inspirat, desigur, pe mulți romancieri, cum ar fi H.P. Lovecraft, Sax Rohmer, Edgar Wallace. Totuși, asta nu-i doar o temă literară.

Distrugerea aceasta sistematică există într-asa o măsură încât te poți întreba dacă nu există o conspirație permanentă ce tinde să împiedice cunoașterea umană de a se dezvolta prea rapid. Coleridge era convins de existența unei astfel de conspirații și-i numea pe membrii acesteia „persoane din Porlock”. Numele ăsta îi aduce a-minte de vizita unui personaj venit din satul Porlock care-l împiedicase să ducă la bun sfârșit o lucrare foarte importantă pe care-o avea în curs.

Se găsesc urme ale acestei conspirații chiar și-n istoria Chinei sau a Indiei, nu numai în Occident. De asta ni s-a părut necesar să reu-nim toate informațiile posibile referitoare la unele din aceste cărți blestemate și la adversarii lor.

Mai întâi, câteva exemple precise de cărți blestemate. În 1885, scriitorul Saint-Yves d'Alveydre primește ordinul, sub amenințarea cu moartea, de a-și distruge ultima lucrare: Misiune din India în Europa și Misiune din Europa în Asia. Problema Mahatmelor și soluționarea ei.

Saint-Yves d'Alveydre se supune ordinului. Totuși, un exemplar scapă de la distrugere și, pornind de la acest unicat, editorul Dorbon cel bătrân o reimprimă, cu tiraj foarte limitat, în 1909. Or, în 1940, de cum au ajuns în Franța și la Paris, germanii au distrus toate exemplarele pe care le-au găsit din această ediție. E îndoielnic să mai fi ră-mas vreunul.

În 1897, moștenitorii scriitorului Stanislas de Guaita primiră ordinul, sub amenințarea cu moartea, de a distruge patru manuscrise inedite ale autorului despre magia neagră, precum și arhiva acestuia. Ordinul a fost executat, n-a mai rămas nimic din manuscrisele acelea.

În 1933, naștiții dau foc, în Germania, tuturor exemplarelor din cartea referitoare la Rose-Croix, Die Rosenkreuzer, Zur Geschichte Einer Reformation. O ediție a acestei cărți reappare în 1970, dar nimic nu dovedește c-ar fi conformă cu originalul.

Aș putea da mai multe exemple, dar vor fi găsite în număr suficient pe parcursul acestei cărți.

Cine sunt adversarii acestor cărți blestemate? Să presupunem existența unui grup pe care-l vom numi „Oamenii în negru” - ideea acestei denumiri mi-a venit văzând la toate conferințele pro sau anti-planetă un grup de bărbați în negru, cu aspect sinistru, mereu ace-iași. Mă gândesc că oamenii ăștia în negru sunt la fel de vechi ca și civilizația; cred că pot fi citați printre membri, scriitorul francez Joseph de Maistre și Nicolae al II-lea al Rusiei. După părerea mea, rolul lor este de a împiedica o difuzare prea rapidă și prea întinsă a cunoașterii, difuzare care ar fi dus la distrugerea civilizațiilor care ne-au precedat.

Odată cu urmele acestor civilizații ne-a rămas, după părerea mea, o tradiție al cărei principiu constă în a pretinde că știința poate fi teribil de periculoasă. Tehnicile de conservare ale magiei și alchimiei se pare că se realizează acestui punct de vedere. Se poate constata, de asemenea, că știința modernă admite astăzi că devine, uneori, prea periculoasă. Michel Magat, profesor la College de France, declara recent, într-o lucrare colectivă asupra armamentului modern (la Flammation): „Poate c-ar trebui să admitem că toată știința este blestemată”.

Marele matematician francez A. Grothendieck scrie în primul număr al buletinului „Survivre”, referitor la efectele posibile ale științei: „A fortiori, dacă evocați probabilitatea dispariției umanității în următoarele decenii (trei miliarde de oameni, trei miliarde de ani de evoluție biologică...), e enorm pentru a fi conceput, e o abstracție absolut nulă din punct de vedere al conținutului emotiv, deci imposibil de luat în serios. Luptăm pentru creșterea salariilor, pentru libertatea cuvântului, împotriva selecției la universitate, împotriva burgheziei, a alcoolismului, a pedepsei cu moartea, a cancerului, a rasismului - la nevoie contra războiului din Vietnam sau contra războiului în general. Dar anihilarea vieții pe Pământ? Asta depășește înțelegererea fiecăruia dintre noi, e ceva „irealizabil”. Aproape că ți-e rușine să vorbești despre asta, simțindu-te suspectat de a căuta efecte fanteziste prin recurgerea la o temă care totuși este cel mai mare anti-efect care poate fi găsit”.

Și încă: „Astăzi, când suntem confrunțați cu pericolul stingerii în-tregii vieți de pe Pământ, același mecanism irațional se opune conștientizării acestui pericol și reacțiilor de apărare necesare la cei mai mulți dintre noi, inclusiv la „elitele” intelectuale și științifice din toate țările. Putem doar spera că poate fi surmontat de către unii printr-un efort susținut și conștientizarea unor astfel de mecanisme inhibitoare”.

De când a fost scris textul acesta, ba și mai recent, am auzit deseori emițându-se în congrese științifice ideea asta, cum că descoperirile prea periculoase ar trebui să fie cenzurate sau suprimate. La începutul acestui an, la reuniunea „Asociației engleze pentru progresul științei”, a fost citat ca exemplu al unei astfel de descoperiri care-ar trebui cenzurate posibilitatea ca diversele varietăți ale speciei umane să nu fie la fel de inteligente.

Savanți de primă mână au afirmat că o astfel de descoperire ar încuraja rasismul într-asa o proporție, încât ar trebui împiedicată publicarea prin toate mijloacele. I-am vedea deci foarte bine pe unii savanți eminenți de ai zilelor noastre raliindu-se la tabăra „Oamenilor în negru”.

Se pare, într-adevăr, că descoperirile acestea prea periculoase pentru a fi revelate există la fel de bine în cadrul științelor zise exacte, precum și în cazul științelor zise false, acelea pe care îmi place mult mai mult să le numesc para-științe. Dar e prea mult timp de când distrugerea sistematică a cărților sau documentelor conținând descoperiri periculoase a fost practică, înainte sau chiar în momentul publicării lor. Așa s-a întâmplat de-a lungul întregii Istории. E ce-ea ce vom încerca noi să demonstrăm.

Sir Mortimer Wheeler, celebrul arheolog englez, a fost în stare să scrie: „Arheologia nu este o știință, ci o vendetta”.

Nicăieri nu este mai adevărată această afirmație ca în domeniul arheologiei egiptene, unde se confruntă cu ferocitate arheologii roman-tici și arheologii clasici. Pentru arheologii clasici, arheologia egipteană nu ridică nici o problemă și descoperi aici o trecere continuă de la neolitic la o formă de civilizație mai avansată, trecere care are loc într-o manieră absolut naturală. Pentru arheologii romantici, dimpotrivă, ca și pentru cercetătorii independenți, care nu aparțin clanului arheologiei oficiale, antichitatea Egiptului este cu mult mai importantă, iar problemele care n-au fost elucidate, cu mult mai numeroase decât s-ar crede. Dintre adversarii arheologiei clasice egiptene am să aleg două nume. Rene Schwaller de Lubicz și C. Daly King. Pri-mul, născut în 1891 și mort în 1961, a scris, mai ales Aor, Adam, omul roșu (ediție particulară, nepusă în comerț, 1925), Chemarea focului (ediție particulară, nepusă în comerț), Aor, viața și opera (Paris, Editions de la Colombe, 1963), Regele teocrației faraonice (Paris, Flammarion, 1961), Miracolul egiptean (Paris, Flammarion, 1963), Templul omului Apet de la sud de Luksor (în depozit la Dervy, Paris, 1957, 3 vol.), Despre ezoterism și simbolism (Paris, La Colombe, 1960) ca și diverse articole în „Les Cahiers du Sud”, la Marsilia, mai ales în numărul 358. A fost mai întâi pictor, elev de-al lui Matisse. În timpul marelui război a fost chimist militar, iar chimia l-a dus la alchimie. Formă atunci un grup, botezat Frația Veghetorilor. Din grupul acesta făceau parte, mai ales, Henri de Regnier, Paul Fort, Andre Spire, Henri Barbusse, Vincent d'Indy, Antoine Bourdel, Fernand Leger și Georges Polti.

În interiorul grupului, un cerc ezoteric închis, Frații Ordinului Mystic al Reînvierii, studia un anumit număr de probleme, printre care și aceea a civilizațiilor dispărute. Schwaller de Lubicz, stabilit la Saint-Moritz, apoi la Palma de Majorca, după care la Louksou, studia secretele Egiptului. Un număr de egiptologi, cum ar fi Alexandre Varule, se raliară la punctul lui de vedere. Alții, dimpotrivă, se opuseră cu violență și se instala o vendetta care încă mai durează.

În ceea ce-l privește pe C. Daly King, acesta e un savant cât se poate de oficial, psiholog materialist, autorul a trei tratate clasice folosite în învățământul din țările anglo-saxone: Dincolo de comportamentism (1927), Psihologie integrativă (în colaborare cu W.M. și H.E.H. Marston) (1931) și Psihologia conștiinței (1932). C. Daly King își trecu, în 1946, la Yale, o teză de doctorat în fizică despre fenomenele electromagnetice care se produc în timpul somnului. Apoi se aplecă asupra stărilor superioare de conștiință, stări în cursul cărora ești mai treaz decât în timpul veghii normale, ceea ce a dus la o altă carte clasică, Stările conștiinței omenești (University Books, NY, 1963).

Moare în timp ce corecta șpalturile acestei cărți și când pregătea o lucrare importantă despre științele spiritului în Egiptul antic. Ca fapt divers, este același C. Daly King căruia i-au apărut traduceri de romane polițiste în Franța, înainte de război, în colecția „L'Empreinte”.

Poate că singurul punct comun între Schwaller de Lubicz și C. Daly King este nivelul ridicat al cunoștințelor lor științifice.

Ora, aceste două spirite foarte diferite se întâlnesc în două concluzii esențiale. Mai întâi, considerabila antichitate a civilizației egiptene, cel puțin 20.000 de ani, poate chiar 40.000; apoi, stadiul avansat al cunoștințelor în Egiptul antic, atât în ceea ce privește universul exterior, cât și spiritul uman. Să confruntăm acest punct de vedere cu cel al arheologiei oficiale. După aceasta, acum 6.000 de ani, egiptenii încă mai erau membrii unor triburi sălbatice. Un interpret serios și recunoscut al arheologilor oficiali, Leonard Cottrell, în *Encyclopedia of Lost World* la pagina 18, scrie: „S-a întâmplat ceva care, într-un timp remarcabil de scurt, transformă acest conglomerat de triburi semi-arabe ce trăiau pe malurile Nilului într-un stat extrem de civilizată, care dură 3.000 de ani. Cât privește natura a ceea ce s-a întâmplat, nu putem decât să încercăm să ghicim. Dar dovezile arheologice ne furnizează mai multe indicii și se poate spera că descoperirile viitoare vor acoperi golurile”.

Arheologii romantici și cei disidenți ripostează la aceasta, că transformarea brutală n-a avut loc niciodată. După dânsii, civilizația egipteană n-are nici o legătură cu primitivii care le erau contemporani, așa cum primitivii din Noua Guinee sunt contemporanii noștri. După dânsii, originile civilizației egiptene sunt în altă parte și încă n-au fost găsite. Cea mai mare parte a arheologilor din Africa eliberată sunt de această părere, iar unii dintre ei se gândesc chiar că vechii egipteni erau negri și că trebuie căutate în Africa originile secrete ale Egiptului.

În această ipoteză, a unei foarte vechi civilizații pre-egiptene, trebuie să ne plasăm pentru a examina problema Cărții lui Toth. Toth este un personaj mitologic mai mult divin decât uman care, după toate documentele egiptene pe care le avem, a precedat Egiptul. În momentul nașterii civilizației egiptene, preoții și faraonii ar fi posedat Cartea lui Toth constituită, foarte probabil, dintr-un sul sau dintr-o serie de foi care ar fi conținut toate secretele diverselor lumi și care ar fi conferit puteri considerabile deținătorilor acesteia.

În 2.500 înainte de Hristos egiptenii scriau deja și făceau cărți. Acestea sunt scrise pe papirus. Cuvântul biblie, care înseamnă carte, derivă de la numele portului Byblos, din Liban, care era principala sursă de papirus pentru exportul sulurilor de papirus. În literatura egipteană, din 2.500 înainte de Hristos, se găsesc deja tratate de știință și de medicină, texte religioase, manuale și chiar lucrări științifico-fantastice. Mai ales istoria aventurilor faraonului Snofru, tatăl lui Keops, este un veritabil roman de anticipație, cu invenții extraordinare, cu monștri și mașini. Ar putea fi publicat și astăzi. Cartea lui Toth probabil că se prezenta ca un papirus foarte vechi, recopiat în secret de mai multe ori, a cărui vechime ar ajunge la 10.000 sau chiar 20.000 de ani. Dar un obiect material nu este deloc un simbol. Obiect material, deci putând fi distrus, mai ales de foc. O să vedem că așa s-a și întâmplat. Dar să ne ocupăm mai întâi de Toth. E reprezentat ca ființă umană cu cap de pasăre ibis. Ține în mână un condei de trestie și o paletă cu cerneala aceea care se folosea pentru scris pe pergament. Celelalte două simboluri ale sale sunt luna și babuinul. După cele mai vechi tradiții, el a inventat scrisul și a servit de secretar la toate reuniunile zeilor.

Se face apropierea între el și orașul Hermopolis, despre care se știu puține lucruri, și cu regatele subterane, despre care se știe și mai puțin. Ca urmare, Toth a fost identificat cu Hermes. I-a transmis umanității scrisul și a scris o carte fundamentală, această faimoasă Carte a lui Toth străveche între cele mai străvechi, care include secretele puterii nelimitate.

O primă aluzie la această carte apare în papirusul de la Turis, descifrat și publicat la Paris în 1868. Acest papirus descrie o conspirație magică împotriva faraonului, conspirație ce viza distrugerea acestuia prin vrajă, precum și pe a principalilor lui consilieri cu ajutorul statuetelor din ceară cu chipul acestora. Represiunea a fost feroce. Patruzeci de ofițeri și șase mari dame de la Curte au fost condamnați la moarte și executați. Alții s-au sinucis. Cartea blestemată a lui Toth a fost atunci arsă pentru prima dată.

Această carte apare mai târziu în istoria Egiptului în mâinile lui Khanuas, fiul lui Ramses al II-lea. Acesta ar fi deținut exemplarul original, scris chiar de mâna lui Toth, și nu de cea a unui scrib. Potrivit documentelor, cartea îi permitea să te uiți direct la soare. Dădea putere asupra pământului, a oceanului și a corpurilor cerești, îi dădea puterea de a interpreta mijloacele secrete pe care le folosesc animalele pentru a comunica între ele. Îți permite să învie morții, să acționezi de la distanță. Toate acestea ne sunt raportate de documentele egiptene ale epocii.

Deși sigur că o astfel de carte este un pericol de nesuportat, Khanu-ar arde cartea originală sau pretinde că ar fi făcut-o. Acești text susținând că această carte ieșită din foc este indestructibilă prin foc, aventura devine contradictorie. Dar această „dispariție” nu e decât provizorie, dacă a avut loc. Cartea re apare pe stela Metternich, nu-mită astfel pentru că i-a fost oferită lui Metternich de către Moha-mad Ali Pașa. A fost descoperită în 1820 și datează din anul 360 îna-ainte de Hristos. Pe scara istoriei egiptene, e un document modern, deci. Se pare, în plus, că te apără de mușcătura scorpionilor, calitate greu de verificat, scorpionii fiind rari în Austria. S tela reprezintă, în orice caz, mai mult de trei sute de zei, printre aceștia fiind zeii pla-ne-telor ce se învârtesc în jurul altor stele - nu inventez nimic, cea mai mare parte a descifratorilor moderni ai stelei Metternich spun că i-ar interesa pe autorii de science-fiction. Toth însuși anunță, pe această stelă, că a pus să-i fie arsă cartea și că l-a alungat pe demonul Set și pe cei șapte stăpâni ai răului.

De data asta problema pare a fi reglată. În anul 360 î.H.,Cartea lui Toth este distrusă în mod solemn. Totuși, istoria nu face decât să în-cepă. De prin 300 î.H. îl vedem pe Toth apărând ca identificat cu Hermes Trismegistul, fondatorul alchimiei. Orice magician care se respectă, mai ales la Alexandria, pretinde că ar poseda Cartea lui Toth, dar nu apare niciodată și cartea în sine: de fiecare dată când un magician se laudă că ar avea-o, un accident îi întrerupe cariera.

Între începutul secolului I î.e.n. și sfârșitul secolului II e.n., apar numeroase cărți care constituie împreunăCorpus hermeticum. Înce-pând cu secolul V, aceste texte sunt colecționate și pot fi găsite aici referiri la Cartea lui Toth, dar niciodată și o indicație precisă care-ar permite să fie regăsită. Textele cele mai celebre ale acestei serii se numesc Asclepius, Kore Kosmu și Poimandres. Toate se referă la Cartea lui Toth, dar niciodată nu este citată direct, nici nu oferă mijlocul de a fi consultată.

Asclepius furnizează totuși imagini stranii ale puterii civilizațiilor dispărute: „S trămoșii noștri descoperiseră arta de crea zei. Ei fabri-cară statui și, pentru că știau să creeze suflete, chemară spiritul de-monilor și îngerilor și le introduseră, grație misterului sacru, în ima-ginile zeilor, astfel încât aceste statui au primit puterea de a face bi-nele și răul”. Astfel ar fi fost creați zeii egipteni și Toth însuși.

Creați de către cine? Asta nu ni se spune. De marea civilizație care a precedat Egiptul. După Asclepius, zeii aceștia erau încă prezenți și activi pe vremea lui Hristos: „Ei trăiesc într-un oraș mare din munții Libiei, dar n-am să spun mai mult”.

Ansamblul acesta de scrieri ermetice poate fi găsit, printre altele, publicat de Nock F estugiere, înCorpus hermeticum (seria Bud, Paris, 1945-54). Chiar considerate ca ținând de științifico-fantastic, textele acestea au rolul de a excita imaginația. S fântul Augustin și numero-și alți teologi și filosofi s-au interesat de ele îndeaproape.

Cu siguranță, aceste texte sunt cele care au propagat Cartea lui Toth. Aceasta apare atât de des din secolul al V-lea al erei creștine până-n zilele de astăzi, încât te poți întreba cum a fost reprodușă înainte de inventarea tiparului și a fotografiei. Închiziția a ars-o de vreo treizeci de ori și ar fi necesară o carte întregă pentru a enume-ra accidentele bizare care li s-au întâmplat celor ce pretindeau că po-sedă Cartea lui Toth.

Oricum ar fi, nu a fost văzută vreodată imprimată sau reprodușă în vreun fel. Din secolul al XV-lea a început să circule o legendă ciu-dată. P otrivi acesteia, societatea secretă care deținea Cartea lui Toth ar fi vulgarizat un rezumat, un fel de fișier la care avea acces oricine. Acest fișier n-ar fi altceva decât faimosul joc de tarot. Această idee este exprimată pentru prima dată explicit într-o carte a lui Antoine Court de Gebelin,Lumea primitivă. Court de Gebelin, om de știință, membru al Academiei regale de la La Rochelle, și-a publicat lucrarea aceasta în nouă volume, între 1773 și 1783. Pretinde aici c-ar fi avut acces la o veche carte egipteană scăpată de la distrugerea Alexandri-ei și declară, apropo de această carte: „Conține învătătura lor perfect conservată asupra celor mai interesante subiecte. Cartea aceasta a Egiptului antic este jocul de tarot - noi o avem în cărți de joc”. Pa-sajul ăsta nu-mi pare prea clar. Autorul vrea să spună că exista deja un joc de tarot în biblioteca din Alexandria? Sau vrea să spună că o carte egipteană scăpată din dezastrul Alexandriei afirma că jocul de tarot era un fișier, un rezumat al învățăturilor din Cartea lui Toth! Nu știu nimic în această privință. Ceea ce-i sigur e că jocul de tarot a făcut obiectul, mai ales în epoca contemporană, unor studii foarte interesante, iar printre acestea, acela rămas, din nefericire, inedit, al pictorului contemporan Baskine.

Pentru a rămâne în domeniul faptelor, putem nota că jocul de ta-rot iese la suprafață către anul 1100. El avea, și încă mai are și astăzi, 78 de cărți și de obicei se spune că jocul cu 52 de cărți de joc și cel ca-re servește la ghicirea viitorului derivă din acela. E o idee acceptată, falsă ca cele mai multe idei acceptate.

La origine, cărțile acestea se numeau nahi, cuvânt italian care în-seamnă profet. Nu se cunoaște originea cuvântului tarot. Poate fi manifestat cel mai mare scepticism în fața ipotezei potrivit căreia ta-ro, pronunția franceză a cuvântului tarot, ar fi o anagramă a lui orta sau ordinul templului. Cu anagrame ajungi oriunde. E posibil ca templierii să fi primit și să fi avut tarot-uri, dar nimic nu ne dove-deș-te că le-ar fi răspândit în jurul lor.

Bibliotecarul Instrucției publice sub Napoleon al III-lea, Christian Pitois, spune în a Istorie a Magiei apărută în 1876, că cele mai im-portante secrete științifice ale Egiptului dinainte de distrugerea civi-lizației sale sînt gravate pe tarot-uri și că aici se găsește esențialul Cărții lui Toth.

N-am nimic împotriva, dar mi-ar place niște precizări ceva mai convingătoare. În simboluri extrem de vagi, cum sunt tarot-urile, poți găsi, și chiar a fost găsit, orice. Până la noi probe, povestea aceasta a Cărții lui Toth rezumată de tarot-uri mi se pare o legendă.

În secolul al XVIII-lea, orice șarlatan care se respectă pretinde că posedăCartea lui Toth Nimeni n-a putut-o arăta și mulți au murit pe rugurile Inchiziției din cauza aceasta, până în 1825. În 1825, într-ade-văr, Inchiziția încă mai ardea în Spania.

În secolul al XIX-Iea, ca și în al XX-Iea, nu lipsesc șarlatanii care să pretindă că au papyrusul saCartea lui Toth(care, ca fapt divers, apare în celebrul roman al lui Gaston Leroux, Fotoliul bătuit).

Dar nimeni n-ar mai îndrăzni să o publice, accidentele survenite posesorilor săi multiplicându-se prea mult. Dacă există, așa cum cred eu și cum va încerca să demonstreze cartea de față, o asociație internațională a Oamenilor în negru, aceasta ar trebui să fie contem-porană cu cel mai vechi Egipt și să-și exercite activitatea încă de atunci. Se găsesc trimiteri la acest subiect la autori serioși ca C. Daly King, care face aluzie la grupări contemporane ce cunoșteau și folo-seau secretele din Cartea lui Toth C. Daly King pretinde că O rage și Gurdjieff făceau parte din astfel de grupări. Nu l-am cunoscut pe O-rage, dar pe Gurdjieff da, iar acesta era un farsor. În acest caz con-cret, buna credință a lui C. Daly King a putut fi păcălită. El scrie to-tuși că nu poți ajunge să obții conștiința superioară după metoda egipteană doar prin eforturi personale și, după dânsul, a efectua o astfel de tentativă fără a fi îndrumat poate fi extrem de periculos. Asta poate avea consecințe dintre cele mai grave, mai ales poate pro-duce răniri.

Tot după dânsul, „doar o organizație de persoane calificate și efi-ciente poate învăța această tehnică, doar în interiorul unei astfel de organizații poate fi aplicată disciplina corespunzătoare. Îl avertizez pe cititor, pe cel mai serios ton posibil, să nu se apuce de experiențe de unul singur. Totuși, tehnica

aceasta constituie un mijloc practic pentru activarea conștiinței omenești”.

Dacă o astfel de organizație există, ea trebuie neapărat să aibă Cartea lui Toth sau ce-a mai rămas din ea. Iar dacă egiptenii au aplicat papirusului aceleași tehnici de conservare ca și mumiiilor, nu-i deloc absurd să ne gândim că un papirus a putut rezista până-n secolul al XIX-lea, după care ar fi putut fi fotografiat. Doar dacă organizația despre care este vorba n-a cunoscut fotografiatul cu mult înaintea secolului al XIX-lea, ceea ce nu-i exclus.

Thurloe, cumnatul lui Cromwell și șeful poliției sale secrete, pare să fi folosit în cabinetul său negru o tehnică analoagă fotografiei. A putut fi descifrat acest text? Aici intrăm din nou în cearta dintre egiptologi. Sax Rohmer a scris, referitor la egiptologii oficiali: „Dacă i-ai pune pe toți la fier și ai distila fluidul astfel obținut, n-ai extrage nici un microgram de imaginație”. Pare să fie foarte adevărat. Se pare că au existat, cel puțin către 1920, arheologi neoficiali capabili într-adevăr să traducă hieroglifile. Schwaller de Lubicz pare să fi primit învățătura unor astfel de specialiști. Așa încât nu se poate respinge aprioric existența unui mic grup, la fel de activ în 1971 după Hristos, ca și în 1971 înainte de Hristos, care ar poseda câteva elemente ale științei secrete.

Iată, după C. Daly King, un exemplu din această știință secretă; „În Egipt existau veritabile școli, iar Marea Școală, aceea care se ținea în piramide, era cu adevărat serioasă. Specialitatea ei era cunoștința obiectivă, reală a universului real. Iar una din posibilitățile oferite studenților era aceea de a folosi, cu ajutorul unui curs studiat cu grijă, funcțiunile naturale, dar nebănuite, ale propriului corp pentru a-i transforma din ființe subumane, cum suntem cu toții, în ființe veritabile.

Marea Școală pusese la punct o știință pe care n-o cunoșteam: optica psihologică. Aceasta îți permitea să studiezi oglinzi care nu reflectau decât ceea ce era rău într-o față care li se oferea. O astfel de oglindă se numea ankh-en-maat, oglinda adevărului. Candidatul admis la Marea Școală nu mai vedea nimic în oglindă, pentru că se purificase până la eliminarea a tot ceea ce era rău în el. Un astfel de candidat se numea Maestru al oglinzii pure”.

Toate astea îți dau dorința de a ști mai mult. Dar e de înțeles ca unii să se gândească la faptul că umanitatea nu este pregătită să pri-mească aceste cunoștințe și ca o organizație de Oameni în negru să facă totul pentru a împiedica publicarea Cărții lui Toth. Până astăzi se pare că a reușit pe deplin. Cum nu știu ce conține cartea respectivă, mi-e greu să-mi dau cu părerea. S-ar putea să existe într-adevăr secrete prea periculoase ca să fie cunoscute, iar cel al opticii psihologice mi se pare că face parte dintre acestea.

Dar mai există și fanatici, și superstițioși. Spre folosința acestor superstițioși, ca o paranteză, să semnalăm că s-a făcut o statistică exactă a duratei medii de viață a tuturor celor ce-au participat la deschiderea mormântului lui Tut AnkhAmon. În medie, viața acestora a fost mai lungă decât cea a contemporanilor lor. Să nu admitem deci fără a verifica, toate poveștile cu morminte blestemate și blesteme de ale faraonilor. Dar mormântul lui Tut Ankh Amon a fost cu adevărat deschis.

Pe de altă parte, un oarecare papirus egiptean care anunță „cu-noașterea tuturor secretelor cerului și pământului” nu descrie, de fapt, decât rezolvarea ecuațiilor de gradul I. E deci posibil ca adversarii Cărții lui Toth să dramatizeze prea mult situația. E la fel de posibil să aibă dreptate.

Ceea ce e sigur este că dacă ar exista vreo traducere de-a Cărții lui Toth, sprijinită de probe și cu fotografia textului original, orice editor ar ezita, fără îndoială, înainte de a o publica. Chiar și eu.

COMPLETARE LA CAPITOLUL 1

Cum a găsit Nefer-Ka-Ptah „Cartea lui Toth”. Am aflat această istorisire naivă, dar autentică, în Înțelepciunea egiptenilor de Brian Brown (New York, Brentano's, 1928), citată de Lin Carter într-o antologie Orașe de aur, departe. Papirusul egiptean din care este extrasă această poveste datează de vreo treizeci și trei de secole. Nefer-Ka-Ptah dădu de urma Cărții lui Toth datorită unui preot antic. Cartea era păzită de șerpi și scorpioni, mai ales de un șarpe nemuritor. Era ascunsă într-o succesiune de recipiente aflate unele în altele, care zăceau pe fundul unui râu. Ajutat de un magician, preot al lui Isis, Nefer-Ka-Ptah ridică cutia cu ajutorul unui mecanism magic. Îl tăie atunci pe șarpele cel nemuritor în două și îngropă bucățile în nisip, la o distanță suficientă una de cealaltă astfel încât să nu se poată apropia. Citi după aceea prima pagină a cărții și înțelese cerul, Pământul, abisul, munții și marea, limbajul păsărilor, al peștilor și al animalelor. Citi a doua pagină și văzu Soarele strălucind pe cerul nopții, iar în jurul Soarelui formele masive ale zeilor înșiși. Se întoar-se atunci acasă, își procură papirus proaspăt și o oală cu bere, scrise formulele secrete ale Cărții lui Toth pe papirus, le spală cu bere, pe care o bău. Astfel toată înțelepciunea marelui magician se află în el.

Dar Toth reveni de pe tărâmurile morților și se răzbură teribil. Fiul lui Nefer-Ka-Ptah, apoi el însuși și soția muriră. Fu înmormântat cu onorurile datorate unui fiu de rege, iar cartea secretă a lui Toth odată cu dânsul. Se pare că nu pentru totdeauna. Pentru că, de-a lungul secolelor, Cartea lui Toth reapare. O legendă posterioară zice că mumiile lui Nefer-Ka-Ptah, cu mâinile strânse pe Cartea lui Toth ar fi fost regăsite de Apollonius din Tyana.

CE S-A DISTRUS LA ALEXANDRIA

Distrugerea mării biblioteci din Alexandria a fost desăvârșită de arabi în anul 646 al erei creștine. Dar această distrugere a fost prece-dată de altele, iar înverșunarea în a face să dispară această colecție fantastică a cunoașterii este de o semnificație aparte. Biblioteca din Alexandria pare să fi fost fondată de Ptolemeu I sau de Ptolemeu al II-lea. Orașul în sine, după cum o arată și numele, fusese înființat de Alexandru cel Mare în iarna anului 331/330 înainte de Hristos. Se scurseră de aproape 1000 de ani până când biblioteca să fie complet distrusă.

Alexandria a fost, poate, primul oraș din lume construit complet din piatră, fără a se folosi în nici un fel lemnul. Biblioteca avea zece săli mari și camere separate pentru cercetători. Se mai discută încă despre data exactă a fondării și numele fondatorului, dar adevăratul fondator, în sensul de organizator și creator al bibliotecii, nu doar al regelui care domnea pe atunci, pare să fi fost un personaj numit Demetrios din Phalera.

De la început, el strânse șapte sute de mii de cărți, cărora le adău-gă mereu altele. Cărțile erau cumpărate cu banii regelui. Acest Demetrios din Phalera, născut între 354 și 348 î.H., pare să-l fi cunoscut personal pe Aristotel. În 324 î.e.n. apare ca orator public, în 317 este ales guvernator al Atenei, pe care-o conduce timp de zece ani, din 317 până-n 307 î.H. Impuse un anumit număr de legi, mai ales una referitoare la reducerea luxului în

cazurile de înmormântare. Pe vremea lui, Atena număra 90.000 de străini admiși și 400.000 de sclavi. În ce privește persoana însăși a lui Demetrios, istoria ne-l prezintă ca pe arbitrul eleganței țării sale. A fost primul ate-nian care și-a decolorat părul în blond cu ajutorul apei oxigenate.

După aceea fu alungat de la guvernare și se duse la Teba. Acolo scrisese un mare număr de lucrări, printre care una cu un titlu ciudat, Pe marginea fasciculului de lumină din cer, care este, probabil, prima lucrare despre farfuriile zburătoare. În 297 î.e.n., faraonul Ptolemeu îl convinge să vină să se instaleze la Alexandria. Atunci fondează biblioteca. Ptolemeu I moare în 283 î.H. și fiul său, Ptolemeu al II-lea, îl exilează pe Demetrios la Buseris, în Egipt. Acolo este mușcat de un șarpe veninos și moare.

Demetrios a devenit celebru în Egipt ca mecenat al științelor și ar-telor, în numele lui Ptolemeu I. Ptolemeu al II-lea continuă să se intereseze de bibliotecă, precum și de științe, mai ales de zoologie. Îl numește bibliotecar pe Zenodotus din Efes, născut în 327 î.H., căruia nu i se știe data morții.

După care, o succesiune de bibliotecari, de-a lungul secolelor, măriră biblioteca prin acumulare de pergamente, papirusuri, gravuri și chiar cărți imprimate, dacă ar fi să ne încredem în unele tradiții. Biblioteca posedă deci documente absolut inestimabile. Colecționează însă și inamici, mai ales la Roma.

Există documente care ne permit să reconstituim o listă destul de credibilă a bibliotecarilor de până la 131 î.e.n.: de la ? până la 282 (î.H.), Demetrios din Phalera, 282 până la 260, Zenodotus din Efes, 260 până la 240, Callimachus din Cyrene, 240 până la 230, Apollonius din Rhodos, 230 până la 195, Eratosthenes din Cyrene, 195 până la 180, Aristophanes din Bizanț, 180 până la 160, Apollonius Eidograf, 160 până la 131, Aristarch din Samothrace.

După aceasta informațiile devin vagi. Se știe că unul din bibliotecari s-a opus violent unui prim jaf al bibliotecii de către Iulius Cezar, în anul 47 î.Hr, dar istoria nu i-a reținut numele. Ceea ce-i sigur este că, în epoca lui Iulius Cezar deja, biblioteca din Alexandria are reputația bine stabilită că ar conține cărți secrete care ar da o putere practică nelimitată.

În momentul în care Cezar ajunge la Alexandria, biblioteca are cel puțin șapte sute de mii de manuscrise. Care? Și de ce începe lumea să se teamă de unele dintre ele? Documentele care au supraviețuit ne dau o idee destul de exactă. Erau mai întâi cărțile în greacă. Cate-goric niște comori: toată partea care ne lipsește din literatura greacă clasică. Dar printre aceste manuscrise, se pare că nu se afla ceva periculos.

În schimb, ansamblul operei lui Berossus avea de ce să neliniștească. Preot babilonian refugiat în Grecia, Berossus ne-a lăsat povestea unei întâlniri cu extraterestrii: misterioșii Apkallus, ființe asemănătoare peștilor, care trăiau în niște costume de scafandru, și care le-ar fi adus oamenilor primele cunoștințe științifice. Berossus trăise în timpul lui Alexandru cel Mare, până-n vremea lui Ptolemeu I. Fusese preot al lui Bel-Marduk, la Babilon. E istoric, astrolog și astronom. Inventase cadranul solar semicircular. Emisese o teorie a ciocnirilor dintre razele Soarelui și cele ale Lunii, care anticipează lucrările cele mai moderne referitoare la interferența luminii. I se poate fixa viața între 356 î.e.n. și 261 ca an al morții. O legendă contemporană spune că faimoasa Sibila, care profetea, îi era fiică.

„Istoria lumii” de Berossus, care descria primele sale contacte cu extraterestrii, s-a pierdut. Rămân câteva fragmente, dar ansamblul operei era la Alexandria. Inclusiv ceea ce-l învățaseră extraterestrii. Se mai găsea la Alexandria opera completă a lui Manethon. Acesta, preot și istoric egiptean, contemporan cu Ptolemeu I și al II-lea, cu-noscuse toate secretele Egiptului.

Chiar și numele îi poate fi interpretat ca „mult-iubit de Toth” sau „care deține adevărul lui Toth”. Era omul care știa totul despre Egipt, citea hieroglifele, avea contacte cu ultimii preoți egipteni. Ar fi scris el însuși opt cărți și ar fi concentrat la Alexandria patruzeci de suluri de pergament extrem de bine alese, care conțineau toate secretele Egiptului și, probabil, Cartea lui Toth. Dacă această colecție ar fi fost conservată, am fi știut, probabil, tot ce trebuie știut despre secretele egiptene. Fără îndoială că asta s-a și vrut să se împiedice. Biblioteca din Alexandria avea, de asemenea, operele unui istoric fenician, Mosis, căruia i se atribuie inventarea teoriei atomice. Mai conținea manuscrise indiene extrem de rare și prețioase.

Din toate aceste manuscrise nu rămâne nici o urmă. Știm numărul total al sulurilor atunci când a început distrugerea: cinci sute trezeci și două de mii opt sute. Știm că exista o secție care-ar putea fi numită „Științe matematice” și o alta de „Științe naturale”. Există și un catalog general, care-a fost distrus, de asemenea.

Cezar e cel ce-a inaugurat aceste distrugerii. A luat un număr de cărți, a dat foc unei părți și a păstrat restul. De altfel mai planează o oarecare incertitudine și-n zilele noastre asupra acestui episod și, 2000 de ani după moarte, Iulius Cezar are partizani și adversari. Pri-mii spun că n-a ars niciodată cărți chiar în bibliotecă; mai mult, un anumit număr din acestea, gata de a fi imbarcate pentru Roma, au ars într-un hangar de pe cheiurile portului Alexandria, dar nu romanii sunt cei care ar fi pus focul.

Dimpotrivă, unii adversari de-ai lui Cezar spun că un mare număr de cărți au fost distruse deliberat. Estimarea numărului variază între 40.000 și 70.000. O teză intermediară avansează ideea că flăcări-le ce proveneau dintr-un cartier în care se duceau lupte ar fi ajuns până la bibliotecă și ar fi distrus-o din întâmplare. În orice caz, pare sigur că distrugerea n-a fost totală. Adversarii, ca și partizanii lui Cezar, nu fac referiri precise, contemporanii nu spun nimic, iar rela-tările cele mai apropiate de eveniment îi sunt posterioare acestuia cu două secole.

Cezar însuși, în operele sale, nu scoate un cuvânt. Pare să fi „ales” unele cărți care i se păreau deosebit de interesante. Cea mai mare parte a specialiștilor în istorie egipteană cred că localul bibliotecii trebuie să fi fost de mari dimensiuni, pentru că adăpostea șapte sute de mii de volume, săli de lucru, cabinete particulare și că un monu-ment de asemenea importanță ce se găsea doar la marginea incendiului n-a putut fi complet distrus. E posibil ca incendiul să fi consumat stocurile de grâu, ca și sulurile de papirus nescris. Nu e sigur că-ar fi devastat o mare parte a depozitului însuși, e sigur că nu l-a distrus complet. Mai e sigur și că o cantitate de cărți considerate ca extrem de periculoase au dispărut.

Următoarea ofensivă serioasă împotriva bibliotecii pare să fi fost lansată de împărăteasa Zenobia. Încă o dată, distrugerea n-a fost totală, dar dispărură cărți importante.

Cunoaștem motivul ofensivei pe care o lansă după dânsa împăra-tul Dioclețian (284-305). Documente contemporane concordă asupra acestui subiect. Dioclețian voia să distrugă toate lucrările care ofe-reau secretele fabricării aurului și argintului. Altfel spus, toate lucră-rile de alchimie. Pentru că se gândea că dacă egiptenii ar fi putut fa-brica după placul inimii, aur și argint, și-ar fi procurat mijloacele de a ridica o armată și de a lupta împotriva imperiului - Dioclețian în-suși, fiu de sclavă, fusese proclamat împărat la 17 septembrie 284. Era, se pare, un persecutor în-născut și ultimul decret pe

care-l sem-nă, înaintea abdicării de la 1 mai 305, ordona distrugerea creștinis-mului.

Dioclețian se lăsa în Egipt de o revoltă puternică și începu în iulie 295 asediul Alexandriei. Ocupă orașul, ceea ce dădu ocazia unor masacre înfiorătoare. Totuși, potrivit legendei, calul lui Dioclețian făcu un pas greșit pe când intra în cetatea cucerită și Dioclețian în-terpretă acest incident ca pe-un mesaj al zeilor care-i comandau ast-fel să cruțe orașul.

Luarea Alexandriei fu urmată de scotoceli sistematice care urmă-reau să strângă la un loc manuscrisele de alchimie. Și toate câte au fost găsite au fost distruse. Ele conțineau, se pare, cheile esențiale ale alchimiei care ne lipsesc pentru înțelegerea acestei științe, acum când știm că transmutările metalice sunt posibile. (De văzut, pe a-ceastă temă, în aceeași colecție, lucrarea lui Jacques Sadoul, Comoa-ra alchimistilor.) Nu avem lista manuscriselor distruse, dar legenda ne informează că unele dintre ele erau opera lui Pitagora, a lui Solo-mon sau chiar a lui Hermes. Ceea ce este, evident, de reținut cu o re-lativă rezervă.

Oricum ar fi, documente indispensabile ofereau cheile alchimiei și s-au pierdut pe vecie. Dar biblioteca supraviețui. În ciuda tuturor distrugerilor succesive pe care le avu de suportat, își continuă misiunea până când arabii o făcură să dispară definitiv. Iar dacă arabii o făcură, știau ei de ce. Ei distruseră deja chiar în Islam - ca și în Per-sia - un mare număr de cărți secrete de magie, de alchimie și de as-trologie.

Cuvântul de ordine al cuceritorilor era „nu e nevoie de alte cărți în afara Cărții”, adică a Coranului. Așa încât distrugerea din anul 646 viza mai puțin cărțile blestemate, cât cărțile în general. Istoricul musulman Abd al-L atâf (1160-1231) scria: „Biblioteca din Alexan-dria a fost nimicită prin flăcări de către Amr ibn-el-As, care acționa la ordinul lui Omar cuceritorul”. Acest Omar se opusese, de altfel, la scrierea de cărți musulmane, tot după același principiu: „cartea lui Dumnezeu ne este de ajuns”. Era un musulman proaspăt convertit, mai fanatic ca oricine, ura cărțile și le distrusese în mai multe rânduri pentru că nu vorbeau despre profet. Este deci destul de normal ca el să fi definitivat lucrarea începută de Iulius Cezar, continuată de Dioclețian și de alții.

Dacă au mai supraviețuit documente acestor autodafeuri, ele au fost ascunse cu grijă după anul 646 și n-au mai reapărut niciodată. Iar dacă unele grupări secrete posedă actualmente manuscrise pro-venind de la Alexandria, le ascund cu prudență.

Să reluăm acum examinarea evenimentelor în lumina tezei pe care l-am numit Oamenii în negru, care constituie o sinarhie ce vizează distrugerea unui anumit tip de cunoaștere. Pare evident că grupul acesta s-a demascat în 391, pentru că s-a făcut o cercetare sistematică, sub Dioclețian, și s-au dis-trus lucrările de alchimie și de magie. Pare la fel de evident că gru-pul n-are nici un amestec în evenimentele din 646: atunci a fost sufi-cient fanatismul musulman.

În 1692, un consul de-al Franței, domnul de Maillet, a fost numit la Cairo. El semnalează că Alexandria este un oraș practic gol și complet pustiu. Rari locuitori, care sunt mai ales hoți, se adăpostesc prin găuri. Ruinele clădirilor sunt abandonate. Pare deci extrem de probabil că dac-au supraviețuit cărți incendiului din 646, acestea nu mai erau la Alexandria în acea vreme; fuseseră evacuate. Pornind din acest punct, suntem limitați doar la ipoteze.

Să rămânem în planul care ne interesează, adică al cărților secrete care se referă la civilizațiile dispărute, la alchimie, la magie sau la tehnici pe care nu le mai cunoaștem. O să-i lășăm deci la o parte pe clasicii greci, a căror dispariție este, evident, foarte regretabilă, dar care ies din cadrele subiectului nostru. Să vedem mai întâi ce-i cu E-giptul. Dacă vreun exemplar al Cărții lui Totha existat la Alexandria, Cezar trebuie să fi pus mâna pe el ca sursă posibilă de putere. Dar, cu siguranță, Cartea lui Tothnu era unicul document egiptean din Alexandria. Toate enigmele care mai există încă referitor la Egipt și-ar fi putut găsi soluția dacă atâtea documente egiptene n-ar fi fost distruse. Iar printre aceste documente, cele ce-au fost vizate în pri-mul rând și cărora li s-au distrus cu grijă originalele, apoi copiile, apoi rezumatele, sunt cele care ne descriau civilizația care a precedat Egiptul cunoscut. E posibil ca unele urme să fi subzistat, dar esenția-lul a dispărut, iar această distrugere a fost atât de completă și de profundă, încât arheologii raționaliști pretind acum că se poate ur-mări în Egipt dezvoltarea civilizației din neolitic și până la marile di-nastii fără ca să apară ceva ce-ar dovedi existența unei civilizații an-terioare.

Așa încât istoria, știința și situarea geografică a acestei civilizații anterioare ne sunt total necunoscute. S-a emis ipoteza c-ar fi vorba de-o civilizație a negrilor. În aceste condiții, originile Egiptului ar trebui căutate în Africa. Poate că la Alexandria au fost nimicite înre-gistrări, papirusuri sau cărți provenind de la această civilizație dis-părută.

Tot așa au fost distruse tratatele de alchimie cele mai detaliate, ce-le care ar permite într-adevăr obținerea transmutației elementelor. Au fost distruse lucrările de magie. Au fost distruse dovezile întâlnirii cu extraterestrii despre care vorbea Beros în legătură cu acei Ap-kallus. Au fost distruse... dar cum să continui enumerarea a tot ceea ce nici nu știm? Distrugerea atât de reușită a bibliotecii din Alexan-dria este, cu siguranță cel mai mare succes al Oamenilor în negru.

COMPLETARE LA CAPITOLUL 2

Dar piramidele? Sigur că se vor găsi unii cititori care să-și ima-gi-neze că manuscrisele scăpate multiplelor distrugerii ale bibliotecii din Alexandria și-au găsit adăpost în încăperile secrete de sub pira-mide. Extraordinar este că s-ar putea să nu greșească total. Misterul Egiptului este departe de-a fi definitiv elucidat.

Să cităm doar, în această privință, două remarci ale egiptologului francez Alexandre Varule. Acesta a murit la 1 noiembrie 1951 într-un accident ciudat, a cărui responsabilitate am fi tentați s-o atribuim Oamenilor în negru. El scria: „Filosofia faraonică este ignorată pentru că mentalitatea occidentală se arată neputincioasă în descifrarea acestei gândiri”. Și încă: „Egiptologia a început să se sterilizeze atun-ci când a intrat în cadrul oficial al universității și când egiptologii de profesie îi înlocuiră progresiv pe egiptologii de vocație”. Varule este departe de supraestimarea naivă și dementă a piramidelor. El nu crede însă mai puțin că edificiile egiptene au un sens științific ex-trem de precis care poate fi descoperit.

Ansamblul acestor secrete științifice ar fi fost redactat de Keops și s-ar fi găsit în același timp într-o carte reproducă în mai multe exem-plare și în unele piramide. Mai ales în cele două piramide mari de la Gizeh. Cea mai mare parte a acestei cunoașteri trebuie să fi fost dis-trusă la Alexandria. Dar poate că nu în totalitate. Nu este exclus ca, înainte chiar de sosirea lui Cezar, unele documente esențiale să fi fost luate și ascunse. Nu este deloc imposibil să mai existe încă.

Fizicianul american Luis Alvarez a încercat să sondeze marea pi-ramidă cu ajutorul razelor. P primele rezultate par să reveleze într-un totu existenta

camerelor secrete, iar singura problemă acum este să fie descoperite. Sfondarea celorlalte piramide și morminte n-a fost făcută. Nu trebuie exclusă o descoperire la fel de importantă ca aceea a mormântului lui Tut Ankh Amon, dar care s-ar referi la documente și nu la obiecte.

STANȚELE DE LA DZYAN

Este greu de spus cine-a făcut aluzie pentru prima dată la o carte adusă în India și provenind de pe planeta Venus. Se pare că ar fi astronomul francez Bailly, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, dar e posibil să fie găsite și referiri anterioare.

Francezul Louis Jacolliot, în secolul al XIX-lea, pare să fi fost primul care-a botezat cartea Stanțele de la Dzyan. Începând cu mijlocul secolului al XIX-lea pot fi notate o serie de accidente survenite oamenilor care au pretins că posedă aceste stanțe. Dar istoria Stanțelor de la Dzyan ajunge la întreaga ei amploare odată cu ascensiunea și căderea doamnei Blavatsky.

E greu să vorbești despre doamna Blavatsky într-o manieră total imparțială. Părerile sunt foarte împărțite, iar pasiunile, chiar și-n epoca noastră, rămân violente. Cea mai bună carte franceză pe marginea acestui subiect a fost scrisă de Jacques Lantier: Teosofia (CAL). Nu voi reține, în legătură cu doamna Blavatsky, decât ceea ce mi se pare necesar pentru înțelegerea istoriei fantastice a Stanțelor de la Dzyan.

Elena Petrovna Blavatsky s-a născut în Rusia, la 30 iulie 1831, sub semnul unor multiple calamități. Acestea încep de la botez: patrafi-rul preotului ia foc, acesta are arsuri grave și mai multe persoane din asistență se rănesc din cauza panicii. După acest debut strălucit, de la vârsta de cinci ani, Elena Blavatsky răspândește în jurul ei te-roarea, hipnotizându-și tovarășii de joacă. Unul dintre aceștia se aruncă în râu și se îneacă.

La cincisprezece ani începe să-și dezvolte darurile de clarviziune absolut neașteptate și descoperă, în particular, criminali pe care poliția era incapabilă să-i demaște. Începe să domnească nebunia, oame-nii se gândesc s-o bage pe tânără la închisoare până când o să ofere explicații rezonabile asupra acțiunilor și darurilor sale. Din nefericire intervine familia: o mărită, gândindu-se că o liniștesc, dar ea sca-pă și se îmbarcă la Odessa pentru Constantinopol. De acolo, ajunge în Egipt.

Încă o dată, ajungem, pe aceleași piste ca și-n primul capitol: Car-tea lui Toth, la lucrările scăpate de la dezastrul din Alexandria. Ori-ce-ar fi, la Cairo doamna Blavatsky trăiește cu un magician de origine coptă, în plus mare literat musulman. Acesta îi revelează existența unei cărți blestemate foarte periculoase, pe care o învață s-o consulte prin clarviziune. Originalul, potrivit magicianului, se află într-o mănăstire din Tibet. Cartea se numește Stanțele de la Dzyan.

După magicianul copt, lucrarea revelează secrete care provin de pe alte planete, referitoare la o istorie veche de sute de milioane de ani. După cum spune H. P. Lovecraft: „Teosofii anunță lucruri care ți-ar îngheța sângele în vine de groază dacă n-ar fi enunțate cu un optimism pe cât de dezarmant, pe atât de bigot”.

S-a dorit cercetarea originilor acestor Stanțe. Prietenul meu Jacques Van Herp crede că a găsit una din acestea într-un articol obscur din „Asiatic Review” pe care doamna Blavatsky probabil că n-a avut niciodată ocazia să-l consulte.

Se poate spune, cel puțin, că doamna Blavatsky, a cărei imaginație a fost întotdeauna foarte bogată, se ambalează în istorisiri fantastice care corespund unei tradiții foarte vechi. Dacă am vrea să împingem ipoteza la maximum, ne-am putea imagina orice. Cazuri de clarviziune cu totul excepționale există. Un alt exemplu bun în această pri-vință este Edgar Cayce (de văzut lucrarea lui Joseph Miliard Omul misterului, Edgar Cayce, nr. A.232 al acestei colecții). Faptul că doamna Blavatsky ar fi citit cu adevărat prin intermediul clarviziunii o lucrare extraordinară poate că nu este cu totul imposibil. Mai târziu, ea pretinde că posedă, sub forma unei cărți, aceste Stanțe de la Dzyan.

Părăsind Cairo, se duce la Paris, unde trăiește din subvențiile tatălui său. După aceea la Londra, apoi în America, unde ia contact cu mormonii și studiază Vaudou. După care se face bandit în Far West - nu exagerez, e dovedit istoric. Revine după aceea la Londra, unde pretinde că s-a întâlnit cu un oarecare Kout Houmi Lai Sing. Referitor la acest personaj au fost emise patru ipoteze.

1.N-a existat niciodată, decât în imaginația doamnei Blavatsky.

2.N-a existat niciodată, dar era o proiecție a forțelor mentale provenind de la adepți ce trăiau în Asia.

3.Era un hindus, agent al unei societăți secrete, care-o manipula pe doamna Blavatsky pentru a face din ea instrumentul independenței Indiei. Această teză pare să fi fost preferată de Jacques Lantier, care este polițist de profesie.

4.Acest personaj era un agent al Intelligence Service.

Cea de-a patra teză se găsește în literatura sovietică, unde doamna Blavatsky și toată operațiunea ei sunt considerate ca un instrument al imperialismului englez.

E nemaipomenit să notezi că, la un secol după evenimente, după mii de articole și sute de cărți, tot nu se știe mai mult despre acest personaj misterios, desemnat prin inițialele K.H., decât la început. Te vezi redus la prezumții și nu este exclus ca cele patru ipoteze propuse mai sus să fie toate false.

Oricum ar fi, K.H. începe să-i scrie doamnei Blavatsky. O parte a scrisorilor sale a fost publicată. Printre altele, el vorbește aici despre pericolul armelor bazate pe energia atomică și despre necesitatea, în consecință, de a păstra unele secrete. Și aceasta acum o sută de ani! Se va găsi un ecou al acestor scrisori în romanul științifico-fantastic al lui Louis Jacolliot, Mâncătorii de foc, unde asistăm deja la conversia totală a materiei în energie.

Scrisorile acestea conțin multe alte lucruri. Pe măsură ce le pri-mește, doamna Blavatsky, femeie incultă, a cărei bibliotecă era formată din romane ieftine cumpărate de prin gări, devine brusc persoana cea mai bine informată, din secolul al XIX-lea, în ceea ce privește științele. E suficient să citești cărți cum ar fi Doctrina secretă, Isis dezvăluită, Simbolismul arhaic al religiilor, pe care le-a semnat, pentru a constata o cultură imensă ce merge de la lingvistică (este prima care studiază semantica sanscritei arhaice) până la fizica nucleară, tre-când prin toate cunoștințele epocii sale, ale epocii noastre, plus câte-va științe care rămâne încă să fie inventate.

S-a putut invoca faptul că secretarul său, George Robert Stow Mead, era un om foarte cultivat. Dar Mead nu se întâlnește cu doamna Blavatsky decât în 1889 și nu rămăsese cu dânsa decât în ultimii săi trei ani de viață. Mai mult, dacă acest fost student de la Cambridge știa foarte bine toate problemele referitoare la gnosticism, n-avea totuși cultura aceasta universală, atât de avansată pentru epoca aceea, care se manifestă în opera doamnei Blavatsky.

Aceasta a pretins întotdeauna că informațiile îi proveneau de la Stanțele de la Dzyan, pe care le consultase mai întâi de la distanță și din care primise ulterior un exemplar în India. Nu se prea știe unde a învățat ea sanscrita: asta face parte din mister.

În 1852, doamna Blavatsky apare din nou în India, revine după aceea la New York și trăiește iar doi ani în Far West. În 1855, din nou la Calcutta apoi încearcă să pătrundă în Tibet: este respinsă cu energie. Începe atunci să primească avertismente: dacă nu restituie

Stanțele de la Dzyan o să i se întâmple o nenorocire. Într-adevăr, în 1860 se îmbolnăvește. Timp de trei ani va bântui Europa ca și cum ar fi fost urmărită. În 1870, revine în Orient la bordul unei nave care străbate Canalul de Suez, proaspăt inaugurat. Nava explodează. S-a spus că transporta pulbere pentru tunuri, dar e departe de a se fi dovedit. În orice caz, cea mai mare parte a călătorilor au fost reduși la stadiul de praf atât de fin, încât nu s-a găsit nici măcar o urmă din cadavrele lor. Descrierea exploziei amintește mai degrabă de aceea a unei bombe atomice tactice decât de altceva. Doamna Blavatsky sca-pă prin nu se știe ce miracol. Încearcă, după aceea, să organizeze o conferință de presă la Londra. Un nebulos (?) trage asupra ei cu pisto-lul. Declară apoi c-a fost teleghidat, precedându-i astfel pe Lee Har-vey Oswald, Shirhan Shirhan și Charles Manson.

Doamna Blavatsky scapă, dar este extrem de înspăimântată. Or-ganizează o conferință de presă pentru a prezenta Stanțele de la Dzy-an, gândindu-se că va anihila astfel amenințarea. Dar manuscrisul dispare. Dispare dintr-un seif, modern pentru epoca aceea, care se afla într-un mare hotel.

Doamna Blavatsky este atunci pe deplin convinsă că luptă împo-triva unei societăți secrete extrem de puternice. E episodul principal al acestei lupte urma să se producă câțiva ani mai târziu, după ce doamna Blavatsky îl întâlnește în America pe Henry Steel Olcott, om de afaceri american, care se pretindea colonel, cum făceau mulți din compatrioții săi în epocă, de exemplu Buffalo Bill. Olcott era pa-sionat de straniu. Doamna Blavatsky i se păru fascinantă. Fondă mai întâi, împreună cu dânsa, un „club al miracolelor”. După aceea o so-cietate pe care vrea mai întâi s-o boteze societate egiptologică. Apoi, urmare a diverselor avertismente, îi schimbă numele în „Societate teosofică”.

Suntem în 8 septembrie 1875. Semnele și miracolele se manifestă imediat. Societatea vrea să incinereze rămășițele pământești ale ba-ronului de Palm, aventurier dubios și membru al ei. Încinerarea este cu totul nouă, cel puțin în America. Trebuie o autorizație specială pentru ca societatea teosofică să construiască un crematoriu. De cum a fost instalat aici cadavrul baronului de Palm, brațul drept al aces-tuia se ridică spre cer în semn de protest. În același timp, în aceeași clipă, în Brooklyn izbucnește un incendiu gigantic: un mare teatru arde și două sute de locuitori își pierd viața. Întregul oraș tremură.

După ceva timp, se ia hotărârea ca doamna Blavatsky și colonelul Olcott să se ducă în Asia ca să ia contact cu marii Maestri ai Lojei Al-be. Misiunea este atât de luată în serios de către guvernul Statelor U nite, încât în momentul plecării, în 1878, președintele Rutherford Hayes îi desemnează pe cei doi ca trimiși speciali ai săi, le dă acredi-tări, autografe și pașapoarte diplomatice. Aceste documente le va evita, mai târziu, trimiterea în închisoare, în India, de către englezi, ca spioni ruși. Nu mai lipsea decât spionajul în povestea asta, așa că iată-!

Pe 16 februarie 1879, expediția ajunge în India. Este primită de Pandit Schiamji Krishnavarma și alți inițiați. Un aspect mai puțin plăcut al recepției: toate documentele și toți banii călătorilor le sunt furați la sosire. Poliția engleză va regăsi banii, dar nu și documentele.

E începutul unui război fără milă care va sfârși catastrofal. Arestă-rile și persecuțiile polițienești se succed. Colonelul Olcott protestea-ză, scoate scrisoarea președintelui Statelor U nite și scrie: „Guvernul Indiei a primit rapoarte false despre noi, bazate pe ignoranță sau ră-utate, și am fost puși sub o supraveghere atât de neîndemânică, încât atenția întregii țări a fost atrasă asupra ei și li s-a dat de înțeles indigenilor că faptul de a ne fi prieteni le-ar atrage reaua-voință a funcționarilor superiori și le-ar putea dăuna intereselor personale. Intențiile laudabile și binefăcătoare ale societății s-au găsit, astfel, se-rios stânjenite și am fost victimele unor josnicii nemeritate, ca urma-re a hotărârii guvernului, înșelat de zvonurile false”.

Drept urmare, persecuția polițienească scade, dar amenințările se multiplică: dacă doamna Blavatsky se încapățânează să vorbească despre cartea de la Dzyan, trebuie să se aștepte la ce poate fi mai rău. Ea se încapățânează.

Are acum în posesie Stanțele de la Dzyan, care nici măcar nu este în sanscrită, ci redactată într-o limbă numită Senzar, de care n-a au-zit nimeni vorbindu-se nici înainte, nici după aceea. Doamna Blavat-sky a tradus, chiar, textul în engleză. Această traducere va apare în 1915 la Hermetic Publishing Company din San Diego, Statele U nite, cu o prefață de Dr. A. S. Raleigh. Am putut consulta, în 1947, acest document la Biblioteca Congresului din Washington. Este foarte cu-rios și ar merita să fie studiat.

Replica Necunoscuților este teribilă și admirabil organizată. Doamna Blavatsky este lovită în ceea ce-i era cel mai drag: pretenții-le sale la ocultism. Societatea de cercetări psihice engleză publică un raport absolut copleșitor, redactat de Dr. Hodgson: doamna Blavat-sky nu este decât un prestidigitator banal, toată povestea ei nu-i de-cât o escrocherie. Dânsa nu-și va reveni niciodată ca urmare a aces-tui raport. Va trăi până-n 1891 complet demolată psihic, într-o stare de depresiune mentală lamentabilă.

Ea declară public că regretă că a vorbit despre Stanțele de la Dzyan, dar e prea târziu. Cercetători indieni, cum este E. S. Dutt, vor critica și vor demola raportul Hodgson, dar nu mai este timp să fie salvată doamna Blavatsky.

Se va stabili după moartea acesteia că fusese organizată o adevă-rată conspirație de către guvernul englez, de serviciile de poliție ale viceregelui Indiei, de misiunile protestante din această țară și de alte personaje care nu pot fi identificate și care erau, probabil, cele mai importante din complot. Pe planul războiului psihologic, operați-u-nea montată împotriva doamnei Blavatsky este o capodoperă. A-ceastă conspirație dovedește, pe de altă parte, că există anumite or-ganizații împotriva cărora chiar și protecția președintelui Statelor U -nite nu servește absolut la nimic. Rezultatul a fost obținut. Pe plan politic, doamna Blavatsky urma să obțină o victorie totală: Mohan-das Karamchand Gandhi a recunoscut că datorită acesteia și-a găsit calea, conștiința națională, și că mulțumită ei a eliberat, în cele din urmă, India. Un discipol de-al doamnei Blavatsky i-a furnizat dro-gul soma, care i-a permis lui Gandhi să reziste în momentele cele mai dificile. Și probabil că din cauza acestor contacte a fost Gandhi asasinat, la 30 ianuarie 1948, de către un fanatic ciudat de teleghidat și, încă o dată, ciudat de precursor.

Dar ideile doamnei Blavatsky triumfară. E sigur că societatea teo-sofică a jucat un rol important, dacă nu cumva decisiv, în eliberarea Indiei. E sigur, de asemenea, că Intelligence Service și alte instru-mente ale imperialismului englez au luat parte la conspirația împo-triva doamnei Blavatsky și a cărții de la Dzyan.

Se degajă totuși impresia că cea care a încercat s-o împiedice pe doamna Blavatsky să vorbească a fost o organizație mai puternică chiar decât Intelligence Service și care n-a fost politică. Mi se va obi-ecta că pomenita organizație n-a împiedicat publicarea textului din 1915, dar cine ne dovedește că ceea ce-a fost tipărit ar avea cea mai mică legătură cu textul original? La urma urmei, nu știu nimic des-pre societatea ermetică de la San Diego.

În orice caz, doamna Blavatsky a tăcut după dezastru. O regăsim, pentru a avea o ultimă imagine, pe strada Notre-Dame-des-Champs, la

Paris. Aici își petrece ultimele zile, pentru a se duce apoi să moară la Londra, în 1891.

S-o privim prin ochii unuia din inamicii ei, rusul V. S. Soloviov, care și-a descris întâlnirile cu dânsa în „Messenger de la Russie”, o re-vistă a epocii. Pare să fi fost, mai ales, frapat de reproșurile mute pe care ea părea să i le adreseze fără încetare. Deși distrusă, doamna Blavatsky era încă obiectul unor fenomene bizare. Iată ce i se întâmplă scepticului Soloviov la hotelul Victoria din Elberfeld (Germania), atunci când se duce s-o însoțească pe doamna Blavatsky și pe câțiva dintre discipolii acesteia într-o călătorie:

„M-am trezit deodată. Am fost trezit de o răsuflare caldă. Lângă mine, în întuneric, se afla o figură umană înaltă, îmbrăcată în alb. Am perceput o voce, n-aș putea spune în ce limbă, ordonându-mi să aprind lumânarea. O dată făcut acest lucru, am văzut că era două dimineța și că alături de mine se afla un om viu. Acesta semăna perfect cu portretul lui Mahatma Morya, pe care-l văzusem. Îmi vorbi într-o limbă pe care n-o cunoșteam, dar pe care totuși o înțelegeam. Mi-a spus că aveam mari puteri personale și că datoria mea era să le folosesc. Apoi dispăru. Reapăru imediat, zâmbi și, în aceeași limbă necunoscută, dar inteligibilă, îmi spuse: Fii sigur că nu sunt o halucinație și nu ești pe cale să-ți pierzi mințile. Apoi dispăru din nou. Era ora trei. Ușa rămăsese încuiată cu cheia”.

Dacă ăsta-i genul de fenomene care li se întâmplau scepticilor, nu este, fără îndoială, de mirare că doamna Blavatsky a cunoscut experiențe și mai extraordinare. Se pare, în orice caz, c-ar fi folosit un soi de clarviziune pentru a scrie. Un critic englez, William Emmett Coleman, povestește că, în Isis dezvoltată, doamna Blavatsky citează vreo mie patru sute de cărți pe care nu le avea. Citările sunt corecte.

Am fost acuzat c-am procedat în același fel ocult când am scris Di-mineța magicienilor, dar nici un citat din cartea asta, ca și din cele care au urmat, ca și din aceasta de față, nu-i dat din memorie. Pentru că n-am regăsit fotocopiile pe care le-am făcut în 1947 din Stanțele de la Dzyan publicate în ediția din 1915, nu citez din memorie.

În orice caz, doamna Blavatsky nu va mai amenința pe nimeni c-o să publice Stanțele de la Dzyan. Cititorul ar putea să mă întrebe de unde-mi vine ideea că lucrări aparținând unor civilizații străvechi, lucrări, poate, de origine interplanetară, se găsesc în India. Ideea asta nu-i nouă: a fost introdusă în Occident de un personaj la fel de fantastic ca și doamna Blavatsky: Apollonius din Tyana. Acesta a fost studiat mai ales de George Robert Stow Mead (1863-1933) care, ca din întâmplare, a fost ultimul secretar al doamnei Blavatsky în timpul ultimilor ei ani de viață.

Apollonius din Tyana pare să fi existat cu adevărat. O viață a sa a fost scrisă de Flavius Philostratus (175-245). Apollonius din Tyana i-a impresionat atât de tare pe contemporani și posteritatea încât, chiar și astăzi, cercetători serioși afirmă că Isus Hristos n-a existat niciodată, dar că învățătura sa provine în realitate de la Apollonius din Tyana. E o teză care se regăsește nu numai la raționaliștii puțin zărghiți. I s-au atribuit lui Apollonius puteri supranaturale, pe care el le-a negat cu toată energia.

În orice caz, se pare c-ar fi văzut, prin clarviziune, asasinarea împăratului roman Domițian, la 18 septembrie 96. E sigur că a călătorit în India. A murit la o vârstă foarte avansată, peste o sută de ani, probabil în Creta. Să lăsăm de-o parte legende care-l înconjoară, mai ales pe aceea care pretinde că Apollonius din Tyana mai trăiește încă printre noi. Să lăsăm deoparte și raporturile dintre învățăturile sale și creștinism. Să menționăm doar, în trecere, că Voltaire îl plasa mai presus de Hristos, dar asta a fost, fără îndoială, pentru a-i tachina pe creștini.

Sigur este că Apollonius din Tyana afirma că existau pe vremea lui, deci în secolul I după Hristos, în India, cărți extraordinare, foarte vechi, care conțineau o înțelepciune provenind din vremuri dispărute, dintr-un trecut foarte îndepărtat. Apollonius din Tyana pare să fi adus câteva dintre aceste cărți și lui i se datorează existența în literatură ermetică a unor pasaje întregi din Upanișade și din Bhagavad Gita.

El e cel care, înaintea lui Bailly și Jaccoliot, a lansat această idee ce n-a încetat să circule. Discipolul său, Damis, și-a luat notițe din aceste cărți dar ca din întâmplare, carnetele i-au dispărut. Prefațatorul lucrării lui Mead, Leslie Shepard, scrie în iulie 1965, deci foarte recent, că nu este exclus ca notele lui Damis să apară într-o bună zi la suprafață. Asta ar fi foarte interesant, dar, la urma urmei, istoria a-nuscriselor de la Marea Moartă dovedește că mai sunt posibile reparații dintre cele mai ciudate.

În ceea ce ne-a mai rămas din notele sale, Damis vorbește de reu-niuni secrete, de la care era exclus, între Apollonius și înțelepții hinduși. Descrie, de asemenea, fenomene de levitație și de producere directă a flăcărilor printr-un efect pur al voinței, fără ajutorul vreunui instrument. Aceștia se pare că l-au primit pe Apollonius ca pe un egal și l-au instruit, l-au învățat mai multe decât pe oricare alt occidental. Apollonius pare să fi văzut Stanțele de la Dzyan. A adus vre-un exemplar în Occident? Cine știe?

SECRETUL ABATELUI TRITHEME

Abatele Tritheme posedă avantajul, față de alte personaje ale acestei cărți, că a existat cu adevărat. S-a născut în 1462 și a murit în 1510. A avut numeroși istorici, printre care Paul Chacomac, Grandoa-rea și adversitatea abatelui, Tritheme Editions Traditionnelle., Paris, 1963). Trebuie să precizez de la bun început că n-am să fiu întru totul de acord cu acest eminent istoric. Nu intenționez deloc să spun prin aceasta că-i pun la îndoială valoarea de istoric, ci că sunt în posesia unor informații pe care poate că domnul Chacomac le consideră secundare, dar care mi se par mie, care sunt specialist atât al criptografiei, cât și al studierii tehnicilor dispărute, ca fiind de-o importanță capitală ... Pe de altă parte, sursele mele nu le acoperă întru totul pe cele ale domnului Chacomac.

Acestea fiind spuse, să începem cu începutul. Abatele Jean de Heidelberg, care și va spune abatele Tritheme, se naște la 2 februarie 1462 la Tritthenheim. Intră la celebra universitate de la Heidelberg în 1480 pentru a-și face studiile. Obține un certificat de pauperitate care-l scutește de plata studiilor. Fondează, împreună cu Jean de Dalberg și Rudolf Huesmann, o societate secretă pentru studierea astrologiei, a magiei numerelor, a limbilor și a matematicii. Participanții își iau pseudonime. Jean de Dalberg devine Jean Camerarius, Rudolf Huesmann devine Rudolf Agricola, iar Jean de Heidelberg devine Jean Tritheme. În general, pseudonimele nu sunt alese la întâmplare, dar nu se cunoaște originea acestei alegeri, doar că numărul trei figurează clar.

Societatea însăși va lua un nume secret foarte semnificativ: „Sodalitas Celtica”, Confreria celtică. Primilor participanți li se aliază evreul Paul Ricci, care-i învață cabala. La 2 februarie 1482, la aniversarea celor douăzeci de ani, Jean Tritheme se călugărește la benedictinii mănăstirii Saint Martin-de-Spanheim. Va fi, mai târziu, abate de Spanheim, apoi de Wurzburg. Pietatea sa creștinească nu pare să fi fost pusă la îndoială.

Ea îl va apăra de unele tentații atunci când se va interesa de alchimie și de magie. Acest interes pare să fi fost într-adevăr cel al unui om de știință dezinteresat, care nu caută nici bogăție, nici putere personală. Atitudinea abatelui Tritheme pare să fi fost identică cu cea din zilele noastre a

canonicului Lemaître de la Louvain, care crea teoria universului în expansiune și care-a fost admirat de însuși Einstein. Ceea ce nu l-a împiedicat să caute în presupusul fenomen al universului în expansiune dovada existenței lui Dumnezeu. Tritheme strânse la mănăstirea Saint-Martin cea mai bogată bibliotecă din

Germania, formată exclusiv din manuscrise. Nu-i plăceau cărțile ti-părite, proaspăt inventate, pe care le găsea vulgare. Biblioteca aceas-ta, constituită pe cheltuială proprie îl costă peste 1.500 de ducați de aur.

Își continuă cercetările realizând o operă de erudit și de istoric. Niște cercetări foarte ciudate. Cercetări asupra cărora făcu greșeala de a le dezvălui în scrisori imprudente unor guralivi sau invidioși, care se răzbunară și-i făcură rău. Cercetările lui se axau pe un proce-deu care să permită hipnotizarea oamenilor de la distanță, prin tele-patie, cu ajutorul unor manipulări ale limbajului. Lingvistica, mate-matica, parapsihologia și cabala se amestecau în mod straniu în lu-crările sale.

Cartea, în opt volume, care îi reunea cercetările și care conținea deci secretele unei puteri incredibile, se numea Steganografia. Manu-scrisul complet al cărții a fost distrus prin foc, la ordinul electorului Filip, contele palatin Filip al II-lea, care-l găsisse în biblioteca tatălui său și care fusese îngrozit.

N-a mai rămas nici un exemplar complet din această carte. Să in-sistăm asupra acestui lucru, manuscrisul original care conținea cheia unor puteri foarte mari a fost distrus. Nu mai există nici o copie. Doctorul Armitage care, în nuvela lui Lovecraft, Fapta abominabilă a lui Dunwich, se folosește de manuscrise pentru a decipta vechi co-duri cifrate, a fost inventat bucată cu bucată de către Lovecraft, care nu credea absolut deloc că eroul său ar fi putut avea o realitate isto-rică și care n-a avut, cu siguranță, în mână Steganografia completă, ca și alții.

Există totuși un manuscris fragmentar care acoperă aproximativ 3/8 din întreg, despre care vom mai vorbi. Ce exista în Steganografia asta! Să cităm mai întâi câteva mărturii de-ale lui Tritheme însuși:

„Într-o zi a acestui an, 1499, după ce-am visat mult timp la desco-perirea unor secrete necunoscute, convins, în sfârșit, că ceea ce că-utam nu era posibil, voiam să mă culc, rușinat puțin că-mi împinse-sem nebunia până la a tenta imposibilul. În timpul nopții (în vis) ci-neva se prezentă la mine spunându-mi pe nume: Tritheme, mi-a spus el, să nu crezi c-ai avut degeaba toate gândurile astea. Deși lu-crurile pe care le cauți nu sunt posibile, nici pentru tine, nici pentru oricare om, ele vor deveni astfel. Învață-mă, atunci, zisei eu, ce tre-buie să fac pentru a reuși? Atunci îmi dezvălui tot misterul și-mi arătă că nimic nu era mai ușor”. Tritheme se pune atunci pe treabă și iată, tot din gura lui, istorisirea a ceea ce-a aflat: „Vă pot asigura că opera aceasta prin care învăț un număr de secrete și de mistere pu-țin cunoscute li se va părea tuturor, mai ales ignoranților, că are lu-cruri supraomenești, admirabile și incredibile, dat fiind că nimeni înaintea mea n-a scris sau vorbit vreodată ceva despre acest subiect.

Prima carte conține și înfățișează peste o sută de modalități de scrie-re secretă și fără nici suspiciune, tot ce vrei, în oricare limbă cunos-cută, fără a i se putea bănui conținutul, iar aceasta fără metateză sau transpunere de litere și fără teamă sau îndoială că secretul ar putea fi vreodată cunoscut de altcineva decât de persoana pe care am învă-țat-o cabalistic această știință sau de cea căreia binarul meu i-ar fi transmis-o de asemenea cabalistic. Cum toate vorbele și cuvintele fo-losite sunt simple și familiare, nereproducând nici o bănuială, n-o să fie nici o persoană, oricât de experimentată, care să poată descoperi prin forțe proprii secretul meu, ceea ce li se va părea tuturor un lu-cru admirabil, iar ignoranților o imposibilitate.

În cartea a doua mă voi ocupa de lucruri și mai minunate care sunt în legătură cu unele mijloace datorită cărora pot, de manieră certă, să-mi impun voința oricui ar sesiza sensul științei mele, oricât de departe ar fi acesta, chiar la peste o sută de leghe de mine, iar aceasta fără a putea fi suspectat de a fi folosit semne, figuri sau ca-ractere oarecare, iar dacă mă folosesc de vreun mesager pe care să-l iau de pe drum, nici o rugăminte, amenințare sau promisiune, nici chiar violența nu l-ar putea constrânge pe acest mesager să-mi dez-văluie secretul, pentru că el nu va ști nimic; de asta nici o persoană, oricât de expertă ar fi, nu va putea să-mi descopere secretul. Și chiar toate lucrurile astea le pot face cu ușurință, când mi-a fi voia, fără ajutorul vreunei persoane sau mesager, chiar și cu un prizonier în-chis într-un loc oricât de adânc, sub o pază vigilentă”.

Astea sunt pretenții formidabile. Cea mai mare parte a istoricilor abatelui Tritheme spun cu pudicitate că acesta n-a găsit nimic și că-și făcea iluzii. Nu-i și părerea noastră. Cred că Tritheme făcuse cu adevărat o descoperire formidabilă, despre care a făcut greșeala să vorbească, și că distrugerea cărții sale face parte în mod natural din seria de acțiuni a Oamenilor în negru, cărora le este consacrată cartea mea.

Tritheme a mai făcut greșeala de a fi prea raționalist pentru epoca sa și, mai ales, de a ataca astrologia. Iată ce spune el: „Înapoi, oame-ni îndrăzneți, oameni îngâmfați și astrologi mincinoși care înșelați inteligențele și flecăriți pe seama unor frivolități. Pentru că dispune-rea stelelor n-are nici un efect asupra sufletului nemuritor, nici o ac-țiune asupra științei naturale; ea n-are nimic de-a face cu înțelepciune-nea super-celestă, pentru că trupul nu poate avea putere decât asu-pra trupului. Spiritul este liber și nu este supus stelelor, el nu le ab-soarbe influențele și nu le urmează mișcările, ci este în comunicare doar cu principiul supra-celest prin care a fost creat și prin care de-vine fecund”.

În această remarcă, ca și în multe alte scrieri și scrisori de-ale lui Tritheme, apare o mentalitate absolut raționalistă. Ceea ce el numește magie naturală, e ceea ce noi numim tehnică. I se atribuie cărți despre piatra filosofală. Nu este certificat. Cărțile lui Tritheme au fost amplu comentate de alchimistul englez George Ripley, care scria: „Îi implor pe cei care știu să nu publice”. După moarte i s-a făcut abatelui Tritheme o reputație de magician negru. Unul din ie-zuiții cei mai feroce ai Inchiziției, Del Rio, se va întreba de ce Stega-nografia, care nu circula totuși decât sub forma unor note incomple-te, n-a fost pusă pe lista cărților interzise și cenzurate. Pe scurt, cărți-le care fac obiectul eseului meu.

De-abia în 1610, la Frankfurt, este publicată o primă ediție a ceea ce mai rămâne din Steganografie, de către Mathias Becker. Ea poartă însemnarea „cu privilegiul și permisiunea Superiorilor”, dar nu fi-gurează nici un imprimatur. Așa încât te poți întreba despre care Su-periori este vorba.

Cartea are o prefață care va dispărea mai târziu, în care se găsește această frază curioasă: „Dar poate că cineva îmi va obiecta, pentru că vrei ca această știință să rămână ascunsă, de ce atunci ai vrut să revelezi sensul literelor în chestiune? Am să-ți răspund că asta-i din cauză că am vrut să beneficiaze de aceste principii excelente anumite grupuri de persoane din care fac parte, ca să le fac să scape de peri-cole multiple și ca să-i pun la adăpost de anumite accidente nepre-văzute”.

Este un punct de vedere perfect rezonabil. Dar cartea, chiar și trun-chiată, încă mai pare periculoasă. Așa încât ediția aceasta, chiar in-completă, a fost pusă la Index de Congregația Sfântului Oficiu, la 7 septembrie 1609. Această prohibiție avea să dureze până în 1930. În 1616 este publicată o apărare a abatelui Tritheme de către abatele Cigisemon de la mănăstirea benedictină de la Ceon, din Bavaria. În 1621 apare o nouă ediție redusă. Și aceasta poartă mențiunea „cu permisiunea și acordul Superiorilor”. De data aceasta, cu siguranță, nu poate fi vorba de superiori eleziastici pentru că

opera este la In-dex din 1609. Care sunt atunci acești Superiori misterioși? În bibliotecă există un număr de exemplare din aceste ediții. Ceea ce găsim, mai ales, aici este o teorie generală a transpunerii cifrelor, așa cum sunt folosite și-n zilele noastre în diplomatie și în spionaj. Un oare-care număr de exemple de texte de transpoziție ar conține, potrivit erudiților, cel puțin o parte din informațiile din ediția completă dis-trusă. Nici una din informațiile astea nu este convingătoare. Mult mai târziu, părintele Le Brun semnaleză că folosirea secretelor Steganografiei implică utilizarea unei aparaturi: nu atât de diferită, se pare, de actualul nostru radio. „Am auzit de mai multe ori spunân-du-se că unele persoane și-au comunicat secrete la distanță de peste cincizeci de leghe cu ajutorul unor ace magnetizate. Doi prieteni lu-au, fiecare, câte o busolă, în jurul cărora erau gravate literele alfabe-tului și se pretindea că unul dintre amici apropiind acul de una din litere, celălalt ac, deși la distanță de mai multe leghe, se întorcea imediat către aceeași literă”.

Ceea ce devine extrem de interesant. Un aparat de genul ăsta ar fi perfect realizabil în zilele noastre cu ajutorul tranzistorilor și al feri-telor. Dar dacă oamenii au avut puterea asta, la începutul secolului al XVII-lea, dispuneau de avantajul de a avea în mână un mijloc de transmisiune absolut nedetectabil, pe cât se poate de natural, care nu implica nici un pact cu diavolul și nu punea în pericol sufletul utilizatorului. Dacă o societate și-nsușit aceste secrete, este destul de credibil că a vrut să le țină ascunse. Se pare c-ar fi reușit.

O altă operă de-a lui Tritheme, Poligrafia, se ocupă exclusiv de scriiturile secrete, într-o manieră extrem de modernă. Lucrarea a apărut în 1518 și o traducere franceză a fost făcută în 1561. A fost plagiat copios. În lucrarea asta nu-i vorba decât de criptografie pu-ră, fără nici un secret de tip ocult.

Pentru a fi compleți, să semnalăm că în 1515, Tritheme publică o teorie ciclică a istoriei umanității, care amintește în același timp de tradiția hindusă și de unele teorii moderne. Cartea se intitulează Despre cele șapte cauze secundare, adică despre Inteligențe, sau Spirite-le lumii după Dumnezeu, sau cronologie mistică, care cuprinde se-crete minunate, demne de interes. Ea se bazează pe lucrările cabalis-tului și magicianului Pierre d'Apone. Acesta neliniștise atât de mult Biserica, încât atunci când muri, în 1313, la Padova, Inchiziția îi cău-tă cadavrul pentru a-i da foc, dar nu-l găsește. Niște prieteni îl as-cunseseră în biserica Danta Giustina. De furie, Inchiziția arse în loc o efigie.

Lucrarea lui Tritheme este de mare interes pentru cititorii de ro-mane științifico-fantastice moderne. Într-adevăr, acolo găsi C. S. Lewis ideea acelor eldila, îngeri care fac să funcționeze sistemul solar. Teoria ciclurilor este admisă de oameni foarte serioși și, o dată în plus, Tritheme ne furnizează idei foarte moderne. Desigur că nu poate fi făcut răspunzător pentru delirul pe care-l produse cartea lui și, mai ales, pentru explicația dată, pe la 1890, de o societate secretă, Hermetic Brotherhood of Luxor. Totuși, poate fi amintită, în acest sens, opinia lui Tritheme despre astrologie pe care-am citat-o mai sus. Pentru amatorii de fapt divers, să semnalăm că Tritheme a pre-zis în cartea sa, dând și data exactă, 1918, declarația Balfour relativă la crearea unui Stat evreiesc în Israel și că această precizare a fost fă-cută cu 400 de ani înaintea evenimentului.

Să trecem peste cărțile lui Tritheme care n-au fost găsite, despre care nu e sigur dacă le-a scris vreodată, și să revenim la ipoteza noastră în ceea ce privește Steganografia. După părerea noastră, Tri-theme ar fi găsit un mijloc, manipulând simboluri cu punct de pleca-re limba, de a produce efecte ce pot fi constatate de alte spirite la mare distanță și care permit să fie controlate aceste minți. Asta pare extraordinar, dar foarte posibil. Tritheme vedea lumea cu ochi noi și era într-un totu capabil să inventeze ceva complet nou. El însuși n-a avut vreodată decât pretenții foarte rezonabile: „N-am făcut nimic deosebit de extraordinar și totuși se împrăștie zvonul că sunt „magi-cian”. Am citit cea mai mare parte a cărților magicienilor, nu pentru a-i imita, ci în scopul de a le desființa într-o bună zi superstițiile pli-ne de răutate”.

Iată de ce sunt foarte înclinat să cred în puterile perfect naturale asupra cărora insistă Tritheme în Steganografie. O astfel de putere si-gur că este periculoasă. Tritheme devine curând foarte prudent. Îi recomandă aceeași prudentă și lui Henri Cornelius, supranumit A-grippa, care nu pare să-i fi fost vreodată discipol, dar pe care-l felici-tă călduros pentru „filosofia lui adultă”. Îl sfătuiește cu înțelepciune:

„Dă-le boilor fân, dar papagalilor doar zahăr”.

În ce-l privește pe Paracelsus, acesta n-avea decât doisprezce ani când muri Tritheme, așa că nu s-au întâlnit niciodată. De altfel, Para-celsus nu i-ar fi inspirat nici o încredere. Cel mult s-ar putea ca Para-celsus să-i fi citit cărțile. De altfel, în cine-ar fi putut avea Tritheme încredere dacă, așa cum susținem noi, a descoperit într-adevăr un mijloc de control telepatic la distanță? Care papă, care împărat nu era destul de înțelept ca să beneficieze de o astfel de putere? Înțele-gem de ce-a tăcut Tritheme. Înțelegem și de ce manuscrisul i-a fost distrus, iar edițiile ciuntite n-au putut apare decât cu „autorizația Superiorilor”.

Să mai cităm una din scrisorile sale și să ne imaginăm pentru o clipă că spunea adevărul. „Pentru că această știință este un haos de o profunzime infinită pe care nimeni n-o poate înțelege perfect, pen-tru că, în ciuda tuturor cunoștințelor și a experienței în acest dome-niu, întotdeauna ceea ce vei înțelege va fi cu mult inferior cantitativ față de restul pe care nu-l știi. Arta aceasta adâncă și foarte secretă posedă, de fapt, particularitatea că discipolul va ajunge cu ușurință mai savant decât maestrul său, dacă acest discipol este predispus prin natura sa spre progrese și dacă dă dovadă de zel în privința materiilor conținute în cabala ebraică. În cazul că vreun cititor al lu-crării mele ar fi șocat de numele, ordinea și natura anumitor operați-uni adresate spiritului și-și imaginează c-aș fi un magician, necro-mant sau că am stabilit un pact cu demonii și am adoptat cutare sau cutare superstiție, m-am gândit că e bine să aduc un protest solemn în prefața aceasta și să-mi feresc astfel, prin aceasta, renumele și nu-mele de o atare murdărire”.

Haosul în care se găsește toată această cunoaștere nu este ceea ce-a fost numit mai târziu inconștientul colectiv? Poate că e bine că se-cretul lui Tritheme a dispărut, dar nu mă îndoiesc că acesta a desco-perit cu adevărat un secret mare și teribil.

CE-A VĂZUT JOHN DEE ÎN OGLINDA NEAGRĂ

Ca și abatele Tritheme, John Dee a existat cu adevărat. S-a născut în 1527 și a murit în 1608. Iar viața sa a fost atât de extraordinară în-cât romancierii au descris-o mai bine în opere de imaginație decât cea mai mare parte a biografilor. Romancierii aceștia sunt Jean Ray și Gustav Meyrink. Disting un matematician, specialist în clasici, John Dee a inventat ideea unui meridian de bază: meridianul Greenwich.

A adus în Anglia, după ce le-a găsit la Louvain, două din globurile pământeste ale lui Mercator, ca și instrumente de navigație. A fost astfel la baza expansiunii maritime a Angliei.

S-a putut astfel spune - nu împărtășesc această părere - că John Dee a fost primul care a făcut spionaj industrial, pentru că a adus în Anglia, în folosul reginei Elisabeta, un număr de secrete de naviga-ție și de fabricație. Cu siguranță că a fost un om de știință de primă mână, ca și un

specialist în clasici, și reprezentantă tranziția între două culturi care, în secolul al XVI-lea, poate că nu erau atât de despărțite cum sunt astăzi. A mai fost și cu totul altceva, după cum vom vedea. În timpul studiilor sale strălucite la Cambridge începu, din nefericire pentru dânsul, să fabrice roboți, printre care un scarabeu mecanic căruia îi dădu drumul în timpul unei reprezentații teatrale și care împrăștie panică. Expulzat de la Cambridge pentru vrăjitorie, se duse, în 1547, la Louvain. Acolo se împrieteni cu Mercator. Deveni astrolog și trăi din făcutul horoscoapelor, apoi fu arestat pentru conspirație magică împotriva vieții reginei Maria Tudor. Mai târziu, Elisabeta îl eliberă din închisoare și-l însărcină cu misiuni misterioase pe continent. S-a scris deseori că evidenta sa pasiune pentru magie și vrăjitorie nu era decât o „acoperire” pentru veritabila lui profesie: aceea de spion. Nu sunt chiar atât de convingători de asta.

În 1563, într-o librărie din Anvers, găsi un manuscris, probabil incomplet, al Steganografiei lui Tritheme. Îl completă și pare să fi pus la punct o metodă aproape la fel de eficace ca aceea a lui Tritheme însuși.

În timp ce publica prima traducere engleză din Euclid și studia în beneficiul armatei engleze folosirea militară a telescopului și lunetei, își continuă cercetările legate de Steganografie. Iar la 25 mai 1581, acestea îi depășiră toate așteptările. Îi apărură o ființă supraomenească sau, cel puțin neomenească, înconjurată de lumină. Pentru simplificare, John Dee îl numi înger. Acesta îi lăsa o oglindă neagră ce mai există încă la British Museum. E o bucată de antracit extrem de bine lustruită. Îngerul îi șoptise că uitându-se în acest cristal va vedea al-te lumi și va putea lua contact cu alte inteligențe decât cele umane, idei extrem de modernă. El își notă conversațiile pe care le avu cu aceste ființe non-umane și unele fură publicate, în 1659, de către Meric Casaubon, sub titlul O relatare adevărată și fidelă a ceea ce s-a petrecut între doctorul John Dee și unele spirite.

Câteva alte conversații sunt inedite și manuscrisele se află la British Museum. Cea mai mare parte a notelor luate de John Dee și cărțile pe care le pregătea au fost, după cum vom vedea, distruse. Totuși, ne rămân suficiente elemente pentru a putea reconstitui limba vorbită de aceste ființe, pe care Dee o numea limba enochiană.

Este ori prima limbă sintetică, ori prima limbă non-umană de care avem cunoștință. În orice caz, e o limbă completă, care are un alfabet și o gramatică. Printre textele în limba enochiană care ne-au rămas, unele sunt de o matematică mai avansată decât era această știință în epoca lui John Dee. Limba enochiană a stat la baza doctrinei secrete a faimoasei societăți Golden Dawn, de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Dee își dădu seama curând că nu reușea să-și amintească discuțiile-avute cu vizitatorii străini. Pe atunci nu exista nici un dispozitiv de înregistrare mecanică a vorbelor. Dacă ar fi putut dispune de un fonograf sau de un magnetofon, destinul lui Dee și, poate, al lumii s-ar fi schimbat. Din nefericire, Dee avu o idee care-l duse la pierzanie. Totuși, era perfect rațională: să găsească pe cineva care să se uite în oglinda magică și să aibă conversații cu extraterestrii, în timp ce Dee ar fi luat note. În principiu, ideea era foarte simplă. Din nefericire, cei doi vizionari recrutați de Dee, Barnabas Saul și Edward Talbott, se dovediră, succesiv, a fi niște canalii. Se debarasă destul de rapid de Saul, care pare să fi fost un spion în solda inamicilor săi. Talbott, în schimb, care-și schimbă numele în Kelly, se cramponă. Și încă atât de tare încât îl ruină pe Dee, îi seduse soția, îl plimbă prin aproape toată Europa sub pretextul de a face din el un alchimist și sfârși prin a-i distruge complet viața. Dee muri în cele din urmă, în 1608, ruinat și complet discreditat. Regele James I, care-i urmase

Elisabetei, îi refuză o pensie și dânsul muri în mizerie. Singura consolare pe care-o putem avea este să ne gândim că Talbott, alias Kelly, muri în februarie 1595, încercând să evadeze dintr-o închisoare din Praga. Cum era prea mare și gras, frânghia pe care-o încropise se rupse și-și frânse brațele și picioarele. Un sfârșit meritat pentru una din cele mai sinistre secături pe care le-a cunoscut vreodată Istoria. În ciuda protecției Elisabetei, Dee continuă să fie persecutat, manuscrisele îi fură furate, ca și o mare parte a notelor.

Să recunoaștem că dacă trăia în mizerie, parțial o meritase. Într-adevăr, după ce-i explicase reginei Elisabeta că era alchimist, îi ceruse un ajutor financiar. Elisabeta a Angliei îi răspunse cu înțelepciune că, dacă știa să facă aur, n-avea decât să-și satisfacă necesitățile. În cele din urmă, John Dee fu obligat să-și vândă imensa bibliotecă pentru a putea trăi și a muri și de foame.

Istoria a reținut mai ales episoadele incredibile ale aventurilor sale cu Kelly, care evident că sunt pitorești. Vedem aici apărând, pentru prima dată, mai ales schimbul de femei, care-a devenit acum atât de popular în Statele Unite. Dar această imagistică întunecă adevărată problemă, aceea a limbajului enochian, a cărților Dr. John Dee care n-au fost niciodată publicate.

Jacques Sadoul, în lucrarea sa Comoara alchimistilor (Nr.258 din L'Aventure Mysterieuse), relatează foarte bine partea propriu-zis alchimică a aventurilor doctorului Dee și a lui Kelly. Îți trimit deci pe cititor aici.

Să revenim la limbajul enochian și la ce-a urmat. Și să vorbim mai întâi de persecuția care s-a abătut asupra lui John Dee din momentul când acesta a început să facă publică intenția de a publica convorbirile sale cu „îngerii” non-umani. În 1597, în absența sa, niște necunoscuți ațâțară mulțimea, care-i atacă locuința. Patru mii de lucrări rare și cinci manuscrise dispăruseră definitiv, numeroase note arse-seră. Apoi persecuția continuă, în ciuda protecției reginei Angliei. În cele din urmă, cel care moare la vârsta de 81 de ani, în 1608, la Morlake, este un om distrus, discreditat, exact cum va fi mai târziu doamna Blavatsky. Încă o dată, conspirația Oamenilor în negru pare să fi reușit.

Excelenta enciclopedie engleză, Om, mit și magie, observă foarte bine în articolul său despre John Dee că: „Deși documentele referitoare la viața lui Dee sunt abundente, s-au făcut puține lucruri pentru a o explica și pentru a o interpreta”. E perfect adevărat. Dimpotrivă, calomniile împotriva lui Dee nu lipsesc. În epoca superstițiilor, se afirma că e un magician negru. În epoca noastră raționalistă, se pretinde că era un spion, care făcea din alchimie și magie neagră un camuflaj al adevăratelor lui activități. Această teză îi aparține mai ales enciclopediei engleze mai sus citate.

Cu toate acestea, când examinăm faptele, vedem mai întâi un bărbat foarte dotat, capabil să lucreze 22 de ore din 24, cititor foarte rapid, matematician practic de prima mână. Mai mult, el construiește automate, este specialist în optică și aplicații militare, în chimie. Că a fost printre cei mai naivi și mai creduli, e posibil. Istoria cu Kelly o arată. Dar că a făcut o descoperire foarte importantă, poate cea mai importantă din istoria umanității, nu e complet exclus. Mi se pare foarte posibil ca Dee să fi luat contact prin telepatie, clarviziune sau orice alt mijloc parafizic cu ființe non-umane. Era normal, dată fiind mentalitatea epocii, să le atribuie acestor ființe o origine angelică, mai degrabă decât să le facă să vină de pe o altă planetă sau din altă dimensiune. Dar a discutat destul cu dânsii pentru a învăța o limbă non-omenească. Ideea de a inventa o limbă complet nouă nu-i aparține epocii lui Dee și nu face parte din mentalitatea sa. De-abia mult mai târziu va inventa Wilkins prima limbă sintetică. Limbajul enochian este complet și nu seamănă cu nici o limbă omenească.

E posibil, evident, ca Dee să o fi scos cu totul din subconștientul său sau din inconștientul colectiv, dar această ipoteză este la fel de fantastică precum cea a comunicației cu extraterestrii. Din nefericire, începând cu momentul intervenției lui Kelly, conversațiile sunt vizibil trucate. Kelly le

inventează copii și-i face pe ingeri sau pe spiri-ți în spună ceea ce vine lui. Dar din punct de vedere al inteli-geței și al imaginației, Kelly era cu claritate slab dotat. Există note dintr-o conversație în timpul căreia îi cere unui „spirit” să-i împru-mute o sută de lire sterline pentru o perioadă de două săptămâni.

Totuși, înainte de a-l cunoaște pe Kelly, Dee publicase o carte ciu-dată: Monada hieroglifică. Lucrase la această carte timp de șapte ani, dar după ce termină de citit Steganografia, o sfârși în douăsprezece zile. Un om de stat contemporan, Sir William Cecil, declară pe vre-mea aceea că: „secretele care se află în Monada hieroglifică sunt de cea mai mare importanță pentru securitatea regatului”. Sigur că s-a do-rit legarea acestor secrete de criptografie, ceea ce este destul de pro-babil.

Dar când vrei să-l aduci în întregime pe John Dee către spionaj mi se pare excesiv, căci alchimiștii și magicienii foloseau mult cripto-grafia, sub forme mai complexe decât spionii. Aș avea tendința să-l iau pe Dee în litera sa și să mă gândesc că, prin autohipnoza provo-cată de oglindă sau prin alte manipulații, a reușit să treacă o barieră dintre planete sau dintre dimensiuni.

Din păcate el era, după propria mărturie, lipsit de orice aptitudini paranormale. A nimerit-o prost cu angajarea de „medii” și totul s-a terminat cu un dezastru. Dezastru, de altfel, provocat, exploatat, multiplicat de „Superiori” care nu voiau ca el să publice în clar ceea ce spusese codificat în Monada hieroglifică. Persecutarea lui Dee începu în 1587 și nu se sfârși până la moarte. Ea se exersa, de altfel, și pe continent, unde regele Poloniei și cu împăratul Rudolf al II-lea fură avertizați împotriva lui Dee prin mesaje „venite de la spirite” și un-de, la 6 mai 1586, nunițul papal îi prezentă împăratului Rudolf un document prin care John Dee era acuzat de necromanție.

Cel care reveni în Anglia era un om descurajat, care renunțase să mai publice și care muri ca rector al lui Crist College din Manches-ter, post pe care-l păstră din 1595 până în 1605 și care se pare că nu-i dădea satisfacție.

Mai rămâne de altfel, în legătură cu acest post, o problemă nere-zolvată. Cam în aceeași vreme țarul Rusiei îl invita pe John Dee la Moscova în calitate de consilier științific. El trebuia să primească un salariu de două mii de lire sterline pe an, o sumă foarte mare care ar corespunde cu vreo două sute de mii de lire de astăzi, o casă princiară și o situație care, potrivit scrisorii țarului, „trebuia să facă din el unul din oamenii cei mai importanți din Rusia”. Totuși, John Dee re-fuză. Oare s-a opus Elisabeta a Angliei? A primit și el amenințări? Nu știm, documentele sunt prea vagi.

În orice caz, diversele calomnii potrivit cărora Dee, complet domi-nat de Kelly, ar fi străbătut continentul jefuindu-i, unul după altul, pe cei bogați, nu stau în picioare când te gândești la acest refuz. Poate se temea ca țarul să nu-l oblige să folosească secretele pe care le descoperise și astfel să-i asigure Rusiei dominația lumii.

Oricum ar fi, Dee ni se prezintă ca un om care-a primit vizita unor ființe non-umane, care le-a învățat limba și care-a încercat să stabi-lească cu acestea o comunicare regulată. Cazul este cu totul unic, mai ales când e vorba de un om de valoarea intelectuală a lui John Dee.

Din păcate, din ceea ce ne-a lăsat Dee nu putem deduce nimic, lo-cul în care se găsesc aceste ființe sau natura lor fizică. El spune doar că sunt telepate și că pot călători în trecut și în viitor. Este pentru prima dată, din câte știu eu, când apare această idee a călătoriei în timp. Dee spera să învețe de la aceste ființe tot ansamblul legilor na-turale, toată dezvoltarea viitoare a matematicii. Nu era vorba nici de necromanție, nici măcar de spiritism. Dee se afla pe poziția unui sa-vant care voia să afle niște secrete, secrete a căror natură era pur ști-ințifică. El însuși se descrie, de altfel, pretutindeni, ca filosof al mate-maticii.

Cea mai mare parte a însemnărilor a dispărut odată cu incendie-rea casei, altele au fost distruse în diverse rânduri de către oameni foarte diferiți. Ne rămân câteva aluzii aflate în Adevărata relație a lui Casaubon și în câteva însemnări care mai există. Aceste indicații sunt extrem de ciudate. Dee afirmă, mai ales, că proiecția lui Merca-tor nu este decât o primă aproximare. După dânsul, Pământul nu es-te perfect rotund sau, cel puțin, este format din mai multe sfere su-prapuse, aliniate de-a lungul unei alte dimensiuni. Între aceste sfere ar exista puncte sau, mai degrabă, suprafețe de comunicație și în fe-lul acesta Groenlanda se întinde la infinit deasupra altor pământuri decât al nostru. Iată de ce, insistă Dee, în mai multe cereri către regi-na Elisabeta, ar fi bine ca Anglia să ocupe Groenlanda, astfel încât să aibă în mână calea Către alte lumi.

O altă indicație: matematicile nu sunt decât la început și se poate merge cu mult mai departe de Euclid, pe care Dee, să ne aducem aminte, l-a tradus în engleză pentru prima dată. Dee are perfectă dreptate să afirme aceasta, iar geometriile neeuclidiene care aveau să apară mai târziu îi confirmă punctul de vedere.

Este posibil, mai spune Dee, să construiești mașini complet auto-matizate care să facă toată munca omului. Aceasta, adaugă el, a și fost realizat în altă parte în 1585 - tare ne-ar place să știm unde. El mai insistă și asupra importanței numerelor și asupra considerabilei dificultăți a aritmeticii superioare. Încă o dată, are dreptate. Teoria numerelor s-a revelat ca fiind ramura cea mai dificilă a matematicii, mai mult ca algebra sau geometria.

Este foarte important, remarcă Dee, să studiezi visele care reve-lează în același timp lumea noastră interioară și lumi exterioare. Această concepție jung-iană este, de asemenea, foarte avansată pen-tru timpul său. Este esențial, mai remarcă dânsul, să ascunzi maselor secrete care pot fi extrem de periculoase. Și aici întâlnim o idee mo-dernă. După cum mai regăsim una în tema permanentă a jurnalului particular al lui Dee, anume că se pot obține din cunoașterea naturii puteri perfect naturale și nelimitate, dar că este nevoie să investești mulți bani în cercetare. Pentru a avea acești bani a căutat el protecția celor mari și fabricarea aurului. Nu i-a reușit nici una din aceste în-treprinderi. Dacă ar fi găsit cel puțin un mecena, lumea ar fi fost mult schimbată.

Printre toți cei cu care s-a întâlnit, l-a cunoscut, oare, pe William Shakespeare (1564-1616)? Îmi place să cred asta. Un număr oarecare de critici shakespearieni sunt de acord să admită că John Dee stă la originea personajului Prospero din Furtuna. Dimpotrivă, încă nu s-a găsit, după știința mea, vreun anti-shakespearian destul de nebun ca să-și imagineze că John Dee ar fi scris opera lui Shakespeare. To-tuși, Dee mi se pare un candida mai bun la acest titlu decât Francis Bacon.

Nu pot, de altfel, rezista plăcerii de a cita teoria umoristului en-glez A. A. Milne. După dânsul, Shakespeare a scris nu numai opera lui Shakespeare, ci și Novum Organum, în contul lui Francis Bacon, care era complet analfabet. Teoria asta i-a înnebunit de furie pe ba-conieni, adică pe cei care pretind că Francis Bacon a scris opera lui Shakespeare.

Să mai răsucim, în trecere, gâtul unei legende. John Dee n-a tra-dus niciodată cartea blestemată Necronomicon a lui Abdul Al Azred pentru bunul motiv că numita lucrare n-a existat niciodată. Dar, du-pă cum spune bine Lin Carter, dacă Necronomicon ar fi existat, Dee ar fi fost, cu siguranță, singurul care și-ar fi putut-o procura și ar fi pu-tut-o traduce. Din păcate, acest Necronomicon a fost inventat de la cap până la coadă de către Lovecraft, care mi-a confirmat-o personal într-o scrisoare. Păcat.

Piatra neagră, venită din alt univers, după ce-a fost culeasă de contele de Peterborough, apoi de către Horace Walpole, se găsește actualmente la British Museum. Acesta nu aprobă nici să te folosești de ea, nici să se facă niște analize. E foarte regretabil. Dar dacă analizele cu carbon făcută asupra acestei pietre ar oferi un raport izotopic diferit de cel al carbonului terestru, dovedind, astfel, că piatra vine din altă parte, lumea ar fi extrem de stâjenită.

Monada hieroglifică a lui Dee poate fi găsită sau procurată sub formă de fotocopy. Dar, fără cheile care corespund diferitelor coduri ale lucrării și fără celelalte manuscrise ale lui John Dee, arse la Mor-tlake sau distruse din ordinul regelui James I, nu poate servi la mare lucru. Totuși, istoria doctorului John Dee nu este încheiată și-o să am nevoie de două capitole pentru a o continua.

MANUSCRISUL VOYNICH

Dr. John Dee era un colecționar înverșunat de manuscrise străni. El e cel care, între 1584 și 1588, i-a oferit împăratului Rudolf al II-lea ciudate manuscris Voynich. Istoria acestui manuscris a fost povestită nu numai o dată, mai ales de către mine, în *Omul etern* (Editions Gallimard) și în *Extratereștii în istorie* (Colecția l'Aventure Mysterieuse, nr. A 250). Mă gândesc totuși că nu strică s-o iau de la început.

Sub domnia lui Henry al VIII-lea, ducele de Northumberland a fost un mare număr de mănăstiri. Într-una din acestea găsi un manuscris pe care familia sa i-l comunică lui John Dee, al cărui interes pentru problemele ciudate și textele misterioase era bine cunoscut. După documentele găsite, manuscrisul în discuție era scris chiar de Roger Bacon. Acesta (1214-1294) a fost considerat de către posteritate drept un mare magician. De fapt, el se interesa mai ales de ceea ce numim noi experimentarea științifică, pentru care a fost unul dintre pionieri.

Aprezis microscopul și telescopul, navele propulsate de motoare, automobilele, mașinile zburătoare. Se interesa și de criptografie, despre care vorbește în *Epistolă* despre secretele artei și nulitatea magiei. Dee a putut deci foarte bine să creadă că un manuscris inedit și cifrat de Roger Bacon avea șanse să conțină secrete uimitoare. Fiul său, Dr. Arthur Dee, vorbind despre viața lui John Dee la Praga, amintește de „o carte cu un text incomprehensibil, pe care tatăl meu a încercat în zadar să-l descifreze”. După multiple tribulații, documentul va eșua la librarul Hans P. Kraus de la New York, unde se află de vânzare, din 1962, pentru modica sumă de 160.000 de dolari. Nu-i scump dacă volumul conține toate secretele lumii, e mult dacă se găsește doar rezumatul cunoștințelor științifice din secolul al XIII-lea.

Am vorbit deja de papyrusul acela egiptean care ar fi trebuit să furnizeze, în principiu, „toate secretele tenebrelor” și care se dovedi la lectură că indică doar metoda de rezolvare a ecuațiilor de gradul I. Trebuie deci să fim prudenți, chiar și în cazul manuscrisului Voynich. Mă gândesc, din punctul meu de vedere, că acest manuscris oferă un bun exemplu de carte blestemată care a scăpat de la distrugere doar pentru că nu s-a reușit descifrarea lui și că nu constituie, din această cauză, un pericol imediat.

Se prezintă ca un octavo de 15 cm pe 27 cm, fără copertă și, potrivit paginării, cu douăzeci și opt de pagini pierdute. Textul este ornamental cu miniaturi în albastru, galben, roșu, brun și verde. Desenele reprezintă femei goale de talie mărunță, diagrame (astronomice?) și vreo patru sute de plante imaginare. Scriitura pare a fi medievală curentă. Examenul grafologic permite concluzia că scribul cunoștea limba pe care o folosea: a copiat la modul cursiv, nu literă cu literă.

Cifrul folosit pare simplu, dar nu reușești să-l dezlegi.

Manuscrisul apare la 19 august 1666, atunci când rectorul Universității din Praga, Joannes Marcus Mărci, îl trimite celebrului iezuit Athanasius Kircher care era, printre altele, specialist în criptografie, hieroglife egiptene și continente dispărute. Era omul cel mai potrivit pentru a se trimite textul, dar nu reuși să-l descifreze. Manuscrisul fu apoi studiat de savantul ceh Johannes de Tepenez, favoritul lui Rudolf al II-lea. Se găsește o semnătură de-a lui Tepenez pe marginea unei foi, dar nici el n-a reușit să dezvăluie secretul. Kircher eșuând, depune manuscrisul într-o bibliotecă iezuită. În 1912, un librar numit Wilfred Voynich cumpără manuscrisul de la școala iezuită Mondragone, din Frascati, Italia. Îl duce în Statele Unite, unde nu-merosi specialiști se aștern pe lucru. Nu se reușește identificarea majorității plantelor. În diagramele astronomice sunt recunoscute constelațiile Aldebaran și Hyades, ceea ce nu ajută prea mult. Opinia generală este că e vorba de un text cifrat, dar într-o limbă necunoscută. Sunt deschise faimoasele arhive ale Vaticanului pentru a se ajuta cercetările. Tot nimic nu se rezolvă. Circulă numeroase foto-grafii, care sunt date unor mari specialiști în cifruri. Eșec total.

În 1919, niște fotocopii ajung la Pr. William Romaine Newbold, decanul universității din Pennsylvania. Newbold are atunci 54 de ani. Este, în același timp, specialist în lingvistică și în criptografie.

În 1920, Franklin Roosevelt, pe atunci asistent la ministerul Marinei, îi mulțumește pentru descifrarea unei corespondențe dintre spioni, al cărei secret nu putuse fi pătruns de nici unul din birourile specializate de la Washington. Newbold se interesează din ce în ce mai mult de legenda Graalului și de gnosticism. E în mod clar un om de mare cultură, capabil, dacă e cineva pe lume, să descifreze manuscrisul Voynich.

Lucrează la acesta timp de doi ani. Pretinde că ar fi găsit o cheie, apoi că ar fi pierdut-o pe drum, ceea ce-i absolut ciudat. În 1921, începe să țină conferințe despre descoperirile sale. Cel mai mărunț lucru care se poate spune despre aceste conferințe este că sunt senzaționale.

După părerea lui Newbold, Roger Bacon știa că nebuloasa din Andromeda era o galaxie ca a noastră. Tot după el, Bacon cunoștea structura celulei și formarea unui embrion pe baza spermei și a unui ovul. Senzația este mondială. Nu numai în mediile savante, ci și în rândul marelui public. O femeie traversează întregul continent american pentru a-l implora pe Newbold să alunge demonul care-o persecută, folosind formulele lui Roger Bacon.

Sunt și obiecții. Nu se înțelege metoda lui Newbold, există impresia că dă înapoi, nu se reușește fabricarea unor noi mesaje prin folosirea metodei lui. Or, este evident că un sistem de criptografiere trebuie să funcționeze în ambele sensuri. Dacă posezi un cod, ar trebui să descifrezi mesajele din codul respectiv, dar ar trebui și să poți traduce în cod mesajele care sunt în clar. Senzația continuă, dar Newbold devine din ce în ce mai vag, din ce în ce mai puțin accesibil. Moare în 1926. Colegul și prietenul său, Roland Grubb Kent îi publică lucrările. Entuziasmul lumii este considerabil.

Apoi începe o contra-ofensivă, condusă mai ales de Pr. Manly. Aceasta nu este de acord cu descifrarea lui Newbold. El crede că unele semne auxiliare nu sunt decât deformații de ale hârtiei. Și, destul de repede, nu se mai vorbește despre manuscris.

Acum mă distanțez eu de numeroșii erudiți care au studiat problema, mai ales de David Kahn, a cărui carte admirabilă, *Spărgătorii de coduri*,

este Biblia modernă a expertilor în criptografie. P rofit de ocazie pentru a-i mulțumi lui David Kahn de a fi citat una din invențiile mele personale din domeniul criptografiei. Având nevoie, în timpul ocupației germane, de cinci litere pentru a termina o grilă și aflându-mă în fruntea unor tineri care fumau ca turcii și care erau privați de acest drog, am adăugat mesajului literele TABAC. Londra a înțeles și în luna următoare mi-au picat în cap pe terenul de parașutaj, 150 de kilograme de tutun.

Ipoteza pe care-o voi avansa este personală. Cel puțin, nu cred s-o fi văzut pe undeva și cred c-am citit tot ce se referă la manuscrisul Voynich. După părerea mea, Newbold a încurcat urmele cu bună știință, pentru că primise amenințări. Avea legături extrem de ciudate cu tot soiul de secte. Știa destule pentru a înțelege că unele organizații secrete sunt cu adevărat periculoase. Și sunt convins că, începând din 1923, a fost amenințat și că a dat înapoi temându-se de grave re-presalii. Ascunse esențialul metodei sale și cheia principală n-a fost încă regăsită.

Înainte de a reveni la ce cred eu despre manuscrisul Voynich, tre-buie mai întâi să rezumăm rapid tentativele de descifrare ulterioare lui Newbold. Cele mai multe sunt ridicole. Dar, începând din 1944, marele specialist în criptografie militară William F. Friedman, mort în 1970, s-a ocupat de problemă. El a folosit un ordinat or de tipul R.C.A.301. După opinia lui Friedman, nu numai că mesajul este cifrat, dar este și într-o limbă complet artificială. Ca și limba enochiană a lui John Dee. E o ipoteză interesantă, care poate că va fi dovedită într-o zi ca adevărată.

După moartea lui Voynich, în 1930, moștenitorii soției sale îi vândură manuscrisul librarului Kraus. Acesta este în continuare disponibil contra sumei de 160.000 de dolari.

După mine, dacă manuscrisul l-a interesat atât de mult pe John Dee, este pentru că acesta a recunoscut aici, ca și în Steganografia lui Tritheme, codificarea unui limbaj pe care-l cunoștea și care poate că nu este omenesc.

Roger Bacon, ca și alții înainte și după dânsul, a avut acces la o cunoaștere ce provenea ori de la o civilizație dispărută, ori de la alte inteligențe. Încă o dată, unii au crezut, și încă mai cred, că o dezvoltare care vine prea devreme, din diversele secrete ale unei științe superioare față de a noastră, ne-ar distruge civilizația. În cazul acesta, se poate pune întrebarea de ce n-a fost distrus manuscrisul Voynich? După opinia mea, lumea și-a dat seama prea târziu de existența lui, către 1920, și circulau atunci atâtea fotografii de ale textului, încât era imposibil să le distrugi pe toate. E pentru prima dată când intervine fotografia într-o afacere referitoare la cărțile blestemate și e aproape sigur că aceasta va face dificilă, pe viitor, sarcina Oamenilor în negru. O dată împrăștiate fotografiile, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să-l facă pe Newbold să tacă, iar aceasta fără a trezi prea multe suspiciuni. Din această cauză Newbold n-a avut nici un „accident” și a murit de moarte naturală. Dar campania care viza discreditarea lui și producerea de traduceri ridicole ale manuscrisului a fost foarte bine organizată. Să notăm, ca fapt divers și pentru cei care se interesează de planificarea familială, că una din aceste traduceri false, aceea a Dr. Leonell C. Strong, a extras din manuscrisul Voynich formula publicată a unei pilule contraceptive. Dar adevărata problemă încă rămâne în picioare. Unul din obiectivele revistei americane INFO, consacrată informațiilor secrete, este descifrarea manuscrisului Voynich. Până acum această descifrare n-a părut să facă vreun progres. După mine, ar fi mai avantajos de a insista asupra manuscrisului Voynich decât asupra altor probleme asemănătoare, indiferent dacă-i vorba de manuscrisele lui Tritheme sau de manuscrisele incomplete ale lui John Dee.

În cazul manuscrisului Voynich, se pare că avem un text interzis complet. Printre cele câteva fraze ce le poți găsi în publicațiile lui Newbold, una te pune mai ales pe gânduri. Roger Bacon este cel care vorbește: „Am văzut într-o oglindă concavă o stea în formă de melc. Ea se afla între ombilicul Pegasului, pieptul Andromedei și capul Cassiopeei”.

Exact acolo a fost descoperită marea nebuloasă din Andromeda, prima nebuloasă extragalactică care-a fost recunoscută vreodată. Dovada a fost publicată după informația lui Newbold, care nu poate deci să fi fost influențat în interpretarea textului de un lucru încă nedescoperit. Alte fraze de ale lui Newbold fac aluzie la „secretul stelelor noi”.

Dacă manuscrisul Voynich conține într-adevăr secretele novelor și quasarelor, ar fi preferabil să rămână nedescifrat, pentru că o sursă de energie superioară bombeii cu hidrogen și destul de simplu de manipulat pentru ca un om al secolului al XIII-lea s-o poată înțelege, constituie perfect genul acela de secret de care civilizația noastră n-are nevoie deloc. Noi nu supraviețuim, cu greu, decât pentru că am reușit cât de cât să stăpânim bomba H. Dacă e posibil să fie eliberate energii superioare, e mai bine să n-o știm sau nu încă. Altfel planeta noastră ar dispărea destul de repede în flama scurtă și strălucitoare a unei supernove.

Descifrarea manuscrisului Voynich ar trebui deci să fie, zic eu, urmată de o cenzură serioasă înainte de a fi publicată. Dar cine va aplica această cenzură? Cum zice proverbul latin, cine îi va păzi pe paznici? Mă întreb dacă nu i-a fost niciodată oferită o fotocopy amanu-scrisului Voynich unui mare intuitiv de genul Edgar Cayce, care l-ar fi putut traduce fără a se angaja în procesul laborios al unei descifrări. Ar fi fost suficient, de altfel, ca să găsească cheia, iar calculatoarele s-ar fi ocupat de restul. Se poate găsi o fotografie de-a unei pagini din manuscrisul Voynich la pagina 855 a cărții lui David Kahn deja citată, ediția engleză a lui Weidenfeld și Nicholson. Nu se poate, evident, deduce ceva de aici. Ești, doar, frapat de numărul de repetiții. Acestea au fost de altfel observate de numeroși specialiști în criptografie, care au tras concluzii contradictorii.

Dar simplul fapt că pot fi găsite aceste fotografii reprezintă deja un eșec considerabil pentru Oamenii în negru. Și ar fi de dorit ca ori-cine posedă un document de acest gen să-l difuzeze prin intermediul fotografiilor cât mai mult posibil, astfel încât să se evite distrugerea. Dacă francmasoneria europeană ar fi luat astfel de precauții înaintea războiului din 1939-1945, n-ar fi fost distruse documente u-nice. Distrugerea aceasta a documentelor masonice a fost efectuată de comandouri speciale. Fiecare din acestea era condus de către un nazist, asistat de un francez, belgian sau de alți cetățeni ai țării în care avea loc distrugerea. Aceste comandouri erau remarcabil de bine informate. Și este de notat că francezii care au participat la acțiuni, au beneficiat de o imunitate foarte ciudată în timpul epurării care a urmat după eliberarea din 1944. Imunitate neobișnuită, într-adevăr, pentru că nu s-a aplicat decât la genul acesta de colaboraționiști. În timp ce colaboratori exclusiv intelectuali, ca poetul Robert Brasillach, au fost loviți cu duritate, specialiștii acțiunii anti-masonice nici n-au fost atinși. Pentru a reveni la manuscrisul Voynich, am motive excelente să cred că o versiune a acestuia în clar a fost distrusă. Într-adevăr, Roger Bacon avea în posesia lui un document care ar fi aparținut, după părerea lui, regelui Solomon și ar fi conținut cheile mari-mistere. Cartea aceasta, alcătuită din suluri de pergament, a fost arsă în 1350 la ordinul papei Inocențiu VI. Motivul care s-a dat a fost că documentul conținea o metodă de a invoca demonii. Putem înlocui demon prin înger și înger prin extraterestru și vom înțelege atunci foarte bine motivul distrugerii. Probabil că dacă ar fi știut, în 1350, unde să găsească manuscrisul Voynich, biserica catolică l-ar fi nimicit.

Astăzi știm că era ascuns într-o mănăstire și că n-a reapărut decât datorită unui jaf de-al ducelui de Northumberland, după care a ajuns la cunoștința lui John Dee. După câteva note de ale lui Roger Bacon, documentul pe care-l avea și care provenea de la Solomon nu era nici codificat, nici

cifrat, ci doar scris în ebraică. Roger Bacon re-marcă la acest subiect se referea mai mult la filosofia naturală decât la magie. Bacon mai arăta: „Cel ce scrie despre secrete într-un mod care nu-i ascuns vulgului, este un nebun periculos”. As-ta o spunea cam prin 1250. După aceea explică metoda aceea de scri-ere secretă care se bazează mai ales pe inventarea de litere ce nu e-xistă în nici un alfabet. Probabil că asta a făcut pentru traducerea în cod a ceea ce-am putea numi documentul Solomon, dar pe care-i mai comod să-l numim manuscrisul Voynich.

Limba de bază a acestui manuscris este, probabil, același limbaj e-nochian pe care John Dee avea să-l învețe grație oglinzii lui negre și despre care vom auzi vorbindu-se multe în capitolul următor, în le-gătură cu ordinul Golden Dawn.

Urme ale acestei cărți erau de găsit deja în Flavius Iosif. Nu trebu-ie confundată nici cu Clavicula lui Solomon, nici cu Testamentul lui Solomon, nici cu Lemegeton. Toate aceste compilații datează cel mai de-vreme din secolul al XVI-lea, iar unele din secolul al XVIII-lea. Majoritatea sunt, altfel, complet lipsite de interes și dau doar liste de demoni.

„Cartea lui Solomon”, care i-a aparținut lui Roger Bacon și a fost ar-să în 1350, era cu siguranță cu totul altceva. Probabil că lucrarea a-aceasta, împreună cu alte „surse nebănuite și interzise”, cum spunea Lovecraft, a fost tradusă într-o limbă necunoscută de către Roger Bacon, apoi cifrată. Nefericitul Newbold, probabil amenințat și terori-zat, a trebuit să inventeze metode de descifrare și, mai ales, să men-țină legenda că textul e în latină, când sigur că nu era așa, ci într-o limbă enochiană.

Cum și-a procurat Bacon acest document? Deocamdată nu putem decât să ne închipuim și să ne imaginăm că Oamenii în negru nu con-stituie un grup monolitic, ci că există printre ei unii care vor să dez-văluie secretele și reușesc acest lucru, măcar parțial. Se poate imagi-na, de asemenea, că acești Oameni în negru sunt o organizație pă-mânteană foarte bine localizată, pe care ființe extraterestre vin uneo-ri să-i ajute cu titlu de experiment. Și aș vrea, în acest scop, să atrag atenția asupra cazului lui Giordano Bruno.

Raționaliștii și-au revendicat acest martir și au făcut din el un om de știință, victimă a tendințelor celor mai reacționare ale Bisericii. Nimic mai fals. Giordano Bruno era, în primul rând, un magician pasionat de magie și practicând magia. El o compară cu o sabie care, în mâinile unui om abil, poate face minuni și insistă asupra rolului matematicii în magie. Pentru dânsul, existența altor planete și rota-ția Pământului în jurul Soarelui constituie o parte secundară a ope-rei, formată din șaizeci și una de cărți, cea mai mare parte de magie. Existența altor planete locuite face pentru el parte din magie. Și pentru că știa prea multe pe această temă, a fost atras la Veneția de un agent al Inchiziției, numit Giovanni Mocenigo, care-l predă stă-pânilor lui.

Pentru că el credea în magie și în existența locuitorilor altor pla-nete decât Pământul, Giordano Bruno a fost judecat ca eretic neo-brăzat și încăpățânat și a fost ars pe rug la Roma, pe Campo dei Fio-ri, la 17 februarie 1600. A trăit în Anglia din 1583 până în 1585 și nu este exclus să fi avut cunoștința de lucrările lui John Dee și de manu-scrisul Voynich. După toate informațiile pe care le avem despre Giordano Bruno, era un om încrezător și imprudent. E clar că vorbi-se prea mult.

MANUSCRISUL MATHERS

Manuscrisul Mathers, ca și Steganografia și manuscrisul Voynich, este cifrat. Dar are bunul gust de a fi într-un cifru cu dublă transpoziție relativ simplu, ceea ce a permis descifrarea lui destul de rapidă. Am văzut mai multe foi din această descifrare, care mi se pare corectă. Această decodare a dus la cea mai extraordinară aventură ocultă a timpului nostru, aceea a Ordinului Golden Dawn (Zorii de Aur). A dus, de asemenea, la redactarea unui ansamblu de documente magi-ce, ca și blestamate, care, din câte știu, încă n-a fost publicat, dar care a produs deja destule catastrofe.

Să începem cu începutul. Un preot englez, reverendul A.F.A. Woodford se plimbă la Londra pe Farrington Street. Intră la un ne-gustor de cărți ocaziate, găsește aici manuscrise cifrate și o scriso-are în germană. Astea se întâmplau în 1880. Reverendul Woodford începe prin a citi scrisoarea în germană. Aceasta spune că cel ce des-cifrează manuscrisul poate intra în legătură cu societatea secretă ger-mană Sapiens Donabitur Astris (S.D.A.) prin intermediul unei doamne, Arma Sprengel. Alte informații îi vor fi atunci comunicate, dacă merită.

Reverendul Woodford, francmason și rozacrucian, le spune des-pre descoperirea sa prietenilor Dr. Woodman și Dr. Winn Westcott, amândoi erudiți emineți și, în plus, cabaliști. Aceștia ocupă posturi înalte în masonerie. Doctorul Winn Westcott este coroner, post juri-dic familiar cititorilor de romane polițiste engleze. Un coroner ține locul, în același timp, de medic legist și de judecător de instrucție. În cazul unei morți suspecte, reunește un juriu care pronunță un ver-dict ce-ar putea, eventual, antrena intervenția justiției și a poliției. Verdictul unui coroner din secolul al XIX-lea a devenit celebru: ju-riul a concluzionat că un necunoscut găsit mort într-un parc londo-nez fusese omorât „de persoane sau lucruri necunoscute”. Ar fi plă-cut să putem afirma că Dr. Westcott a fost cel ce-a redactat verdictul acesta de o formulare într-adevăr aparte. Nu avem dovada, dar vom vedea mai târziu că Dr. Westcott și-a pierdut postul de coroner în circumstanțe ieșite din comun.

În orice caz, Woodman și Westcott au auzit vorbindu-se de Sapi-ens Donabitur Astris. E vorba de o societate secretă germană forma-tă mai ales din alchimiști. Societatea aceasta este aceea care a salvat, grație unor medicamente alchimice, viața lui Goethe, atunci când medicii obișnuiți renunțaseră să-l mai vindece. Faptul este stabilit deja, iar universitatea din Oxford a publicat chiar și o carte, Goethe, alchimistul. SDA pare să mai existe și-n zilele noastre. Pe vremea ace-ea era în legătură cu „cercurile cosmice” organizate de Stephan George, care l-au combătut pe Hitler. Conte von Stauffenberg, or-ganizatorul atentatului de la 20 iulie 1944, făcea parte din aceste cer-curi cosmice. Ultimul reprezentant cunoscut al SDA a fost baronul Alexander von Bemus, mort recent.

Westcott și Woodman reușesc destul de ușor să descifreze manu-scrisul și-i scriu doamnei Anna Sprengel. Primesc instrucțiuni pen-tru a și continua munca. Atunci primesc ajutorul altui francmason, un personaj foarte nedeterminat, pe nume Samuel Liddell Mathers, căsătorit cu sora lui Henri Bergson. E un om de-o cultură uimitoare, dar și cu idei destul de vagi. El redactează ansamblul încă inedit al „ritualurilor Mathers”. Acestea sunt formate din extrase din docu-mentul german original, din alte documente din posesia lui Mathers și din mesajele primite de doamna Mathers prin clarviziune. An-samblul este supus la SDA, în Germania, care autorizează micul grup englez să fondeze o societate ocultă exterioară, adică deschisă. Societatea se va numi Order of the Golden Dawn in the Outer: Ord-nul zorilor de aur din exterior. La 1 martie 1888, această autorizație este remisă lui Woodman, Mac Gregor Mathers și Dr. Westcott. Sa-muel Liddell Mathers își adăugase, între timp, titlul de conte de Mac Gregor și anunță acum că este reîncarnarea a vreo jumătate de duzi-nă de nobili și magicieni scoțieni.

În 1889, nașterea acestei societăți este anunțată oficial. E de notat că-i pentru prima dată în secolul al XIX-lea, ca și într-al XX-lea, când o autoritate

ezoterică calificată, SDA, dă autorizație de fondare unei societăți exterioare și această autorizație n-a mai fost dată ulterior și nu sfătuiască pe nimeni să lanseze o societate de genul ăsta fără auto-rizație: ar însemna să-și atragă neplăceri foarte mari.

După moartea cât se poate de naturală, se pare, a Dr. Woodman, Ordinul este condus de Westcott și Mathers. În 1897, Westcott are ghinionul de a uita într-un taxi documente interioare de-ale Ordinului. Acestea ajung la poliție, care consideră că nu-i recomandabil ca un coroner să se ocupe cu astfel de activități, pentru că ar putea fi tentat să utilizeze cadavrele ce-i stau la dispoziție pentru operațiuni de necromanție. Westcott demisionează din Ordin, considerând că așa-i mai bine pentru el.

Societatea începe să se dezvolte și atrage oameni a căror inteligență și cultură sunt indiscutabile. Să-i menționăm pe Yeats, care urma să primească premiul Nobel pentru literatură, Arthur Machen, Al-gernon Blackwood, Sax Rohmer, istoricul A.E. Waite, celebra actriță Florence Farr mulți alții. Cele mai bune spirite ale epocii din Anglia în ceea ce privește inteligența și imaginația fac parte din Golden Dawn. Loja principală este la Londra. Șeful ei, Imperatorul, este W. B. Yeats. Mai sunt și alte loji în provincia engleză și la Paris, unde Mathers își are reședința din ce în ce mult.

Ordinul are două niveluri: primul, împărțit în nouă grade, în care se învață; al doilea, fără trepte sau grade, unde se face cercetare. În vâțământul are în vedere limba enochiană a lui John Dee, căreia i se dă o traducere de la prima treaptă a primului nivel. Din păcate, aceste traduceri au fost distruse sau ascunse. Rămân texte în enochiană, mai ales unul care-ți permite să te faci invizibil: „Csl sonuf vaor-sag goho iad balt, lonsh calz vonpho. Sobra Z-01 ror I ta nazps”. Ce-ea ce nu seamănă cu nici o limbă cunoscută. Se pare că dacă pronunți corect acest ritual, ești înconjurat de o elipsoidă de invizibilitate la o distanță medie de 4-5 de centimetri de corp. Nu văd de ce-aș obi-ecta la așa ceva. În vâțământul avea în vedere deci limba enochiană, dar și alchimia și, mai ales, stăpânirea de sine.

De la a doua treaptă a primului nivel, candidatul era tratat astfel încât să elimine toate bolile mentale și toate slăbiciunile. Se cunosc vreo cincizeci de tratamente de acest gen care par să fi dat rezultate foarte bune.

Timp de cinci-șase ani Ordinul dă satisfacție tuturor și cei care-au participat la ședințe au spus că-au fost îmbogății mental. Apoi Mathers începu să-și facă de cap. La 20 octombrie 1896, publică un manifest prin care afirmă că există un al treilea nivel al Ordinului. Acesta este format, după dânsul, din ființe supraomenești, despre care zice: „În ceea ce mă privește, eu cred că sunt oameni care trăiesc pe acest Pământ. Dar posedă puteri supraomenești înspăimântătoare. Când i-am întâlnit în locuri frecventate, nimic din aspectul sau veș-mintele lor nu-i deosebea de oamenii obișnuiți, doar senzația de să-nătate transcendentă și de vigoare fizică. Cu alte cuvinte, aspectul fizic pe care trebuie să-l dea, conform tradiției, posesia elixirului de viață lungă. Dimpotrivă, când întâlnirea s-a petrecut într-un loc inaccesibil din exterior, ei purtau robe simbolice și insignele rangului lor”.

Evident că te poți gândi în diverse moduri la conținutul acestui manifest, să-l pui pe seama nebuniei lui Mathers, dar trebuie să te gândești că poate nu mințea. Ceea ce se poate spune este că ar fi fă-cut mai bine să tacă. Pe de o parte, din acea clipă devenise obiectul unei persecuții care-l duse la moartea din 1917. Pe de altă parte, manifestul lui a atras în societate personaje prea puțin recomandabile, cum ar fi celebrul Aleister Crowley.

Figură complet sinistră și, fără-ndoială, megalomană, în orice caz delirantă, Crowley apără într-o bună zi a anului 1900 la Loja din Londra. Purta o mască neagră și un costum scoțian. Declară că este trimisul lui Mathers, desemnat să preia conducerea Lojei. Reacția a fost violentă. Yeats, Imperatorul Lojei, îl debarcă pe Mathers și-l expulză pe Crowley. A. E. Waite puse la îndoială existența celui de-al treilea nivel și a superiorilor necunoscuți.

În 1903, Waite și cu o serie de prieteni de-ai săi demisionară și constituiră un alt ordin, numit tot Golden Dawn. Acesta se menținu până în 1915, apoi dispără. Restul membrilor lui Golden Dawn continuară până în 1905, apoi Yeats, Arthur Machen și Winn Westcott demisionară.

Ordinul continuă târâș-gârpiș sub direcția unui oarecare Dr. Fel-kin, apoi decăzu și, încet-încet, se stinse. Astfel luă sfârșit ceea ce Yeats numise „prima revoltă a sufletului împotriva intelectului, dar nu și ultima”. Se pare că Mathers ar fi extras ansamblul ritualurilor care permit reproducerea anumitor fenomene. Toate tentativele de a le publica au fost întrerupte pentru că manuscrisele luau foc sau că el însuși se îmbolnăvea. Muri în 1917 complet dărâmat. Unii spun că persecutorul principal a fost Crowley, dar acesta pare, de fapt, să nu fi fost decât un megaloman destul de puțin periculos.

Dacă ansamblul ritualurilor lui Mathers a dispărut, unele dintre acestea și din cursurile ținute de Golden Dawn au fost publicate. Mai ales în patru volume, în Statele Unite, de către Dr. Israel Regardie, iar la începutul acestui an, 1972 Golden Dawn. Învățăturile sale în-terne, de R. G. Torrens, BA (editor Neville Spearman, Londra). Car-tea aceasta din urmă are avantajul de a fi scrisă într-o manieră rațională și de a da la sfârșitul fiecăruia din cele patruzeci și opt de capi-tole o bibliografie scurtă și exactă. De altfel, există multe mărturii despre Golden Dawn.

Așa că putem trage niște concluzii. Ceea ce te izbește de la bun început este remarcabilul nivel de inteligență și de cultură al majorității participanților. Golden Dawn număra în rândurile sale nu numai mari scriitori, ci și fizicieni, matematicieni, experți militari, medici. Ceea ce e sigur este că toți cei care-au trăit experiența Golden Dawn au ieșit îmbogății. Toți pun accentul pe înfrumusețarea vieții lor, pe noua plenitudine, pe sensul și frumusețea pe care le-a dat-o Golden Dawn. Gustav Meyrink a scris: „Știm că există o trezire de sine nemuritoare”.

Pare sigur că Golden Dawn știa să provoace această trezire și că realizase visul dintotdeauna al alchimiștilor, al gnosticilor, al caba-liștilor și al rosacrucienilor, pentru a nu cita decât câteva direcții de cercetare: transmutația omului însuși.

Oricare ar fi scepticismul manifestat față de magie - iar al meu personal este destul de considerabil - nu e mai puțin adevărat că Golden Dawn a reușit o experiență magică mai bine decât oricine altcineva în istoria umanității, după câte știm noi. Nu numai că a reușit-o mai bine, dar a fost în stare și să o propage prin învățare. Timp de milenii, omul a visat o stare de conștiință mai trează decât trezia însăși. Golden Dawn a reușit acest lucru. E sigur. Ceea ce pa-re, dacă nu sigur, cel puțin foarte probabil, este că Golden Dawn a reușit să traducă alfabetul enochian al lui John Dee și că îndrumăto-rii săi au citit deci opera lui John Dee, pe cea a lui Tritheme și poate și manuscrisul Voynich, dacă aveau vreo copie. Ceea ce nu este exclus, pentru că John Dee trebuie să fi făcut mai multe.

Acestea fiind admise, se pune întrebarea evidentă de ce o astfel de acumulare de cunoștințe și de putere n-a reușit să constituie o veritabilă centrală de energie, o citadelă strălucitoare care-ar fi dominat secolul al XX-lea. Este sigur că Golden Dawn a suscitat ostilități, dar la fel de sigur este și că s-a descompus din interior mai degrabă de-cât a fost distrusă din exterior.

S-a vrut să se arunce responsabilitatea acestei distrugerii asupra lui Aleister Crowley. Că acest așa-zis magician era nebun de legat, e absolut sigur. Pe

lângă nebunie, constituită dintr-un tip destul de clasic de delir sexual, Crowley avea un dar extraordinar de a se amesteca în istorii incredibile. În timpul primului război mondial a trecut de partea Germaniei, denunțând cu violență Anglia. Unii pre-tind că el ar fi cel care, prin informațiile furnizate serviciilor secrete germane, a permis unui submarin să scufunde transatlanticul american Lusitania, a cărui torpilare declanșează intrarea în război a Statele Unite. Crowley a avut mai multe necazuri în America și se duse atunci în Sicilia, unde înființă o abație blestemată la Cefalu (pe locul acela există acum un sat al Clubului Mediteranean).

În abația lui Crowley se produse un incident deplorabil. Un poet englez, pe nume Raoul Loveday, bău în timpul unei ceremonii de mesă neagră, sângele unei pisici și muri pe loc, ceea ce și merita. Vă-duva să faci scandal și, sub presiunea presei, Crowley fu expulzat din Sicilia, în 1923.

După aceea trăi în Anglia, unde încercă să urmărească presa pen-tru defăimare. Judecătorii hotărâră că Crowley era personajul cel mai detestabil pe care-l cunoscuseră vreodată și refuzară să-i acorde vre-o despăgubire. După aceea o duse într-o mizerie din ce în ce mai adâncă, pentru a muri într-o pensiune de familie, la Hastings, în 1947. Impresia care se degajă din viața și opera sa este aceea a unui nenorocit care-ar fi putut fi foarte bine tratat, mai degrabă decât ace- ea a unui personaj periculos. Crowley nu era, de altfel, singurul es-croc pe mâinile căruia căzuse Mathers.

Către 1900, el fu victima unei perechi numită Horos, care se dădea reprezentanți ai Superiorilor necunoscuți, și care fură condamnați în anul următor ca niște escroci perfect normali. Atunci a fost Golden Dawn menționat din abundență în presă și asta trebuie să fi provo-cat unele demisii. Presa s-a mai ocupat de Golden Dawn și-n 1910, când Mathers încercă să împiedice apariția gazetei lui Crowley, „E-quinox”, care publica fără autorizație ritualurile lui Golden Dawn. Echivalentul englez al tribunalului de urgență ridică sechestrul și numărul apăru. Ceea ce, evident, nu amelioră prestigiul lui Mathers. Numeroși sunt cei care observă că dacă Mathers ar fi avut cu adevărat niște puteri, l-ar fi putut extermina pe Crowley, și in-vers. Se cunosc, de altfel, numeroase exemple moderne de dueluri între vrăjitori, care n-au dat, îndeobște, mari rezultate. E sigur că na-ivitatea lui Mathers a dăunat mult, dar nu pare să fi fost cauza prin-cipală a declinului lui Golden Dawn.

După ceea ce-am putut strânge cu mijloace personale, exercitarea unui anumit număr de puteri, mai ales a clarviziunii, a devenit un veritabil drog pentru membrii Ordinului, iar după 1905 orice fel de cercetare a încetat. Mi se pare că aici trebuie căutată cauza eșecului acestei aventuri care ar fi putut fi cu mult mai extraordinară decât a fost.

Diversele societăți secundare fondate de către disidenți, fără auto-rizație, cum ar fi Stella Matutina, fondată de Dr. Felkin, Argenteum Astrum, fondată de Aleister Crowley, și Societatea Luminii Interioare, înființată de scriitorul Dion Fortune, pseudonimul doamnei Violet Firth, nu par să fi prosperat. Acestea din urmă încă mai există și doamna Firth a scris nuvele și romane foarte interesante.

Pentru a fi compleți, trebuie să precizăm că Golden Dawn a avut și elemente creștine care aparțineau bisericii catolice anglicane, în primul rând pe marele scriitor Charles Williams, autorul Războiului Graalului, și pe misticul Evelyn Underhill. Unele documente de la Golden Dawn sunt legate de ezoterismul creștin și sunt considerate de către specialiștii domeniului drept destul de serioase.

Mai rămân, pe de altă parte, opere mistice sau traduceri de-ale lui Mathers: Cabala (1889), Solomon regele (1889), Magia sacră a lui Abraham (1898). Aceasta din urmă este traducerea unui manuscris găsit de Mathers la Biblioteca Arsenalului, veritabilă mină de documente ciudate. Un text destul de complet a fost editat recent la Paris, prin 1962.

Avem deci la dispoziție o mulțime de elemente foarte interesante, dar ceea ce ne lipsește este ritualul complet al lui Mathers. Acesta ar fi trebuit să fie culmea cărților blestemate, rezumând majoritatea acestora și deschizând porți cu totul extraordinare. Că Mathers ar fi realizat astfel o formă de conștiință superioară pe care o interpretează ca un contract cu superiori necunoscuți nu pare un lucru absurd. Nu e de mirare nici că s-au înverșunat așa împotriva lui Mathers.

Totuși, povestea are loc în epoca noastră și Mathers dispunea de fotografie. Nu este deci imposibil ca el să fi făcut un număr suficient de poze și să nu fi fost distruse toate. În 1967, s-a putut spera că ritu-alurile complete ale lui Mathers urmau să fie regăsite. În anul acela, o colină de pe malul Mării Mânecii s-a prăbușit, roasă de ape, și obiecte de-ale Golden Dawn, care fuseseră îngropate, au căzut pe mal. Din păcate, examenul obiectelor dovedește că era vorba de instrumente de lucru și de texte de lecții, ca și de notițe luate în timpul lecțiilor.

Nici un document nu provenea de la Mathers. S-a discutat mult despre influențele care s-au exercitat asupra redactării diverselor cursuri ale Golden Dawn. Am notat deja influențele creștine. Se mai găsește și un mare număr de idei de-ale lui Blake, introduse, fără îndoială, de Yeats. Se găsește, desigur, și multe referiri la Cabală, care provin vizibil din studiile lui Mathers.

Ceea ce nu-i de găsit este traducerea limbajului enochian în limbaj curent și aplicarea acestuia la diferite experiențe. Chiar și termenul enochian este ciudat. Diversele „cărți ale lui Enoch” sunt falsuri relativ recente care istorisesc călătoriile miraculoase ale profetului Enoch pe alte planete și chiar în alte universuri. Sunt de găsit ediții care datează din 1883 și 1896.

Limbajul enochian al lui John Dee e cu totul altceva. Dee cunoștea legenda lui Enoch dus pe alte planete de către o creatură luminoasă și a dat numele de limbaj enochian limbii folosite de această creatură luminoasă.

Dar nu există vre-o carte de-a lui Enoch contemporană cu Biblia, după cum cred unii naivi. Nu există nici motive serioase de a crede că cele două cărți ale lui Enoch datează de pe vremea gnosticilor. Chiar și în formă de manuscris, ele nu apar înainte de secolul al XVIII-lea.

Cei câțiva martori supraviețuitori ai Golden Dawn povestesc, referitor la aplicațiile limbajului enochian, lucruri foarte ciudate, pe care nu ești obligat să le crezi. Ei vorbesc, de exemplu, de un joc, „șahul enochian”, joc asemănător șahului, dar unde piesele seamănă cu zeii egipteni. Acesta se juca cu un adversar invizibil, piesele de pe una din jumătățile eșichierului deplasându-se singure.

Chiar dacă descrii această experiență ca pe un amestec de scriitură automată și de telechinezie, tot are o oarecare frumusețe poetică. Asta ne face să regretăm cu atât mai mult dispariția ritualurilor Mathers. Tot ce putem spera este ca dispariția să nu fie definitivă. Dacă Mathers și-a luat măsurile ca să prevadă, probabil că a ascuns la Londra sau la Paris serii de fotografii care, într-o bună zi, vor apare la iveală. Doar dacă misterioasa societate germană SDA nu se manifestă și ea, la rândul ei.

Alexandre von Bernus, în Alchimie și medicină, pare să indice că societatea aceasta nu e moartă. Asta era și părerea regretatului meu prieten Henri Hunwald, care era omul din Europa care știa cel mai bine soiul ăsta de probleme. Poate că într-o zi va fi dată o nouă auto-rizație de fondare a unei societăți exterioare.

La ora când scriem, un yacht foarte luxos străbate oceanele globu-lui. Poartă un pavilion care nu-i al nici unei țări cunoscute sau necunoscută. Are la bord un număr de gărzi înarmate, pentru că de mai multe ori, deja, s-a încercat forțarea seifului căpitanului. Acesta conține o carte foarte periculoasă, a cărei lectură te face să înnebunești și care se cheamă Excalibur.

Pentru ca povestea să fie de înțeles, trebuie să ne referim la viața proprietarului yachtului, un american numit Lafayette Ron Hubbard, și la cele două descoperiri ale sale, dianetica și scientologia. Istoria lui Hubbard a fost în general relatată la modul umoristic de către Martin Gardner în *Magicienii demascați* și de către mine în *Să râdem cu savanții*. Dar un număr de fapte noi, apărute în decursul ultimilor doi ani, tind să te facă să admiți că nu este doar o poveste amuzantă. Am să încerc să relatez la modul cel mai neutru posibil.

Lafayette Ron Hubbard este, indiscutabil, un explorator și un ofițer de marină american, extrem de curajos. A fost - pentru că nu mai scrie mult în genul acesta - unul din cei mai buni autori americani de science-fiction și de fantastic. Printre romanele sale traduse în franceză, notăm *Brațul drept al morții* (Hachette). Cea mai bună parte a operei sale, în ceea ce privește latura fantastică și științifico-fantastică, a fost scrisă înaintea războiului din 1940. În timpul acestuia, ca urmare a unei răni pe care-a primit-o într-o luptă cu japonezii, Hubbard a suferit experiența morții clinice. A fost reanimat, dar pare să fi fost conștient atunci când, în mod normal, n-ar fi trebuit să fie și să fi avut percepții sau senzații pe care nu le-a explicat niciodată pe deplin.

Fapt e că după război începu să mediteze sistematic asupra sistemului nervos uman. Sfârși prin a concepe și comunica lui John Campbell, celebrul editor de science-fiction, o nouă teorie, pe care-o boteză dianetică. Dianetica era un soi de psihanaliză făcută numai bine pentru a-i seduce pe americani. Aceștia sunt, într-adevăr, avizi de „fă-ți cu mâna ta” și dianetica îți permite să-ți exersezi talentele asupra cuiva fără să fi făcut în prealabil vreun soi de studiu.

Teoria generală a dianeticii admite, ca și Freud, un inconștient, dar în timp ce inconștientul freudian este extrem de viclen - e copiat după diavol - cel al lui Hubbard e complet stupid. El ne împinge să facem cele mai mari prostii pentru că e totalmente literal, incapabil să tranșeze semnificativul, și e format din înregistrări sau en-grame (Hubbard folosește într-adevăr acest termen științific, dar într-un sens care nu-i deloc, în mod normal, al său).

Inconștientul lui Hubbard se formează foarte devreme, în timpul vieții fătului. Și este de ajuns, după Hubbard, să-i spui unei femei însărcinate „te străduiești să conduci pe stânga”, pentru ca, ajuns adult, copilul să cadă în stângismul cel mai feroce!

Dacă reușești să dezbari un creier de toate engramele sale, a anunțat triumfător Hubbard, vei produce un subiect perfect „curat”. Acest subiect „curat”, lipsit de orice complex, în toate facultățile mintale, va constitui embrionul unei noi specii umane, apropiată de supraomenească. Asta poate fi obținută printr-o simplă conversație cu subiectul folosind tehnicile pe care Hubbard le descrie în articolele sale din *„Astounding Science-Fiction”* sau în cartea sa *Dianetica*, de-venită, imediat după apariție, un best-seller.

Hubbard începu prin a-și trata soția. Imediat ce-a devenit „cura-tă”, ea a cerut divorțul, pe care l-a obținut. Își trată apoi unul din prieteni, care imediat după ce-a ajuns „curat” și-a asasinat soția și s-a sinucis. Atunci popularitatea dianeticii a ajuns imensă.

Pe la 1955, americanii se tratau prin dianetică cu miile. Rezultatele nu fură atât de senzaționale ca la început, dar acest mic joc de salon făcu foarte repede concurență psihanalizei. Psihanaliza are, evident, avantajul de a se aplica animalelor. Există în Statele Unite psihanaliză pentru câini, pe când nu se cunosc tehnicienii ai dianeticii pentru aceștia. Dianetica, în schimb, are avantajul de a fi rapidă, puțin costisitoare și de a prezenta psihicului uman nu în termeni complicați, ci conform unor diagrame destul de asemănătoare celor care vă permit instalarea unei sonerii electrice. E, oricum, mult mai reconfortant.

Au fost, de altfel, tratați psihanaliză care, fără a deveni absolut „curați”, recunoscă că asta le făcea mult bine. Când îl citești pe Hubbard, nu ai impresia că ar fi mai nebun decât Reich sau Ferenczy. Mai degrabă mai puțin. Iar în ceea ce privește amintirile formate în timpul vieții fătului, Hubbard pare să aibă dreptate. Fenomenul pare să fi fost verificat clinic și ridică o problemă care n-a fost rezolvată: cum de fătul, care încă nu are sistem auditiv, poate auzi ceea ce se spune în jurul lui? Și totuși o face, asta-i stabilit acum.

Oricum ar fi, nu se poate spune că dianetica ar fi mai mult sau mai puțin nebunească decât psihanaliza. Amândouă „merg”, mai puțin bine ca metodele șamanului primitiv, dar merg. Există în orice psihic un atât de mare efort spre echilibru, încât orice tehnică poate ameliora temporar un psihism defectuos. Evident că această ameliorare nu este de durată, doar metodele chimice pot vindeca cu adevărat.

Dianetica părea menită a nu fi decât una din metodele acelea ciumite, cum sunt atâtea, și așa a fost considerată de toată lumea. Nu-mai că istoria nu făcea decât să înceapă. Reflectând la lipsurile dianeticii, Hubbard ajunse la concluzia că aceasta nu trata decât cicatricele psihice datorate evenimentelor acestei vieți pămâtenă, în nici un caz rănilor datorate vieților anterioare. Și creă o nouă disciplină, scientologia. Dianetica a fost un foc de paie, dar scientologia, cu dezvoltare lentă și progresivă, cunoscu o creștere constantă care face ca în 1971 mișcarea scientologică să constituie o forță mondială care neliniștește pe mulți oameni. Mișcarea aceasta are enorm de mulți bani, nu se prea știe de unde. Părțile lui Hubbard din afacerea originală i-ar fi fost răscumpărate pentru o sumă imensă, se vorbește de ordinul a zeci de milioane de dolari.

Hubbard scrisese alte cărți, printre care *Scientologia*. Și notă, pentru informarea unor prieteni apropiați, amintiri din viețile sale anterioare. Aceste amintiri, după dânsul, provin dintr-o mare civilizație galactică față de care noi suntem o colonie pierdută. Își adună amintirile într-o carte intitulată *Excalibur*, pe care o citi un număr de voluntari. Aceștia au înnebunit și sunt, după câte știu, încă internați. Nici dianetica, nici psihanaliza, nici scientologia, nici chiar medicamentele pe care le cunoaștem nu pot face nimic pentru ei.

Hubbard continuă să navigheze pe oceane și să ia notițe, în timp ce persoane necunoscute încearcă să-i forțeze seiful și să citească *Excalibur*. În timpul acesta, scientologia se dezvoltă până la un punct care pare a fi foarte neliniștitor pentru un număr de persoane. Așa se face că Charles Manson, asasinul lui Sharon Tate, declară că era reprezentantul local al scientologiei. Scientologii neagă aceasta, iar

Hubbard afirmă chiar că-l denunțase pe Manson la FBI ca fiind un diabolist periculos. Scientologii sunt acuzați că domină oamenii, că-i controlează și că-i teleghidează și că vizează stăpânirea lumii. Ei răspund cu calm că așa se spunea și despre primii creștini. Sunt extrem de numeroși, fără a se putea da cifre. Dar, în 1969, o asociație engleză care lupta pentru o medicină mai raționalistă și pentru o condamnare mai severă a medicinelor paralele, îi denunță. Imediat toți scientologii englezi începură să se înscrie în asociație și avură foarte repede majoritatea. Ceea ce dovedește că trebuie

să fie destul de nu-meroși.

Unele țări vorbesc de interzicerea scientologiei dar, din câte știu, asta nu s-a întâmplat nicăieri. Mijloacele materiale imense de care dispune scientologii le permit să inunde, literalmente, lumea ziare-lor, a revistelor și a documentării. Înscrierea la un curs de scientologie nu este oneroasă și nu de aici provin resursele mișcării. Consiliul de administrație al societății, care, în diverse țări, este înregistrat conform legii locale, recunoaște că este o afacere foarte bună. Dar fără a preciza exact cum funcționează această foarte bună afacere.

Unul din șefii scientologiei engleze a declarat presei: „Dacă în-țearcă cineva să ne atace, facem cercetări asupra lui și sigur găsim ceva defavorabil, pe care-l aducem la cunoștința publicului”. Asta s-a și întâmplat în realitate, ceea ce înseamnă că scientologia ori po-sedă o foarte bună rețea de spionaj, ori are mijloacele de a folosi cele mai bune agenții de detectivi particulari. Scientologia nu pare să fa-că politică, deși este periodic denunțată ca un nou nazism sau cel puțin ca o variantă de reanimare morală. Asta nu pare a fi fost dove-dit. Ceea ce pare perfect stabilit, în schimb, este că scientologia colec-tează clienți nu numai din cultele marginale și din micile societăți o-culte, ci și din religii foarte bine fundamentate, cum ar fi creștinis-mul și marxismul.

Ea este în progresie constantă, atât pe plan numeric, cât și pe pla-nul puterii. Cei ce și-au bătut joc de Hubbard, inclusiv eu, poate că au răs prea devreme. Fenomenul scientologiei este foarte curios și n-a fost încă suficient studiat. Scientologia a atras mulți autori de science-fiction, mai ales pe Van Vogt (autorul faimosului best-seller Lumea celor cu A), care, pentru o perioadă de vreme, au abandonat domeniul lor pentru a se ocupa numai de scientologie. Aceasta nu reneagă dianetica, dar îi aduce un conținut suplimentar care nu poa-te fi calificat decât ca vizionar. Și, în mod clar, Hubbard, sub aspec-tul său exterior de aventurier pozitiv și de inginer instruit, este un vizionar. Pare să fi avut o viziune când era în stadiul de moarte cli-nică, după care a mai avut și altele.

Din păcate, nu ne spune foarte multe despre conducătorii sciento-logiei care par să aibă printre ei oameni de afaceri, dar poate și altfel de personaje. La nivelul contactului cu publicul, ca și la nivelul învă-țăturii elementare a scientologiei, întâlnim oameni extrem de con-vinși și, după cât se pare, sinceri. N-aș putea să spun exact ce se pe-trece la nivelul superior. Urmându-l pe filosoful Max Weber, în ge-neral este numit „efect charismatic” influența unui om asupra altuia. Scientologia grupează oameni care posedă un efect charismatic foar-te ridicat. Oricum ar fi, atașamentul membrilor unui grup de scien-tologie de șefii lor și de cauza scientologiei în general este de natură cu totul fanatică, în așa măsură, încât au fost numeroase plângeri împotriva grupurilor.

Spre deosebire de Golden Dawn, scientologia a devenit o centrală de energie care exercită o putere reală destul de neliniștitoare. Ceea ce nu s-a întâmplat cu dianetica. A fost injectat ceva în structura u-nei mișcări ce era în declin și care nu părea să fie altceva decât o sec-tă disidentă și simplificatoare a psihanalizei. Iar această mișcare a fost transformată într-un instrument folosit în scopuri pe care încă nu le întrevădem. Perioada de glumă a luat sfârșit și ne putem deci întreba ce-a fost introdus în dianetică pentru a face o mișcare atât de dinamică precum este scientologia.

Ca și la începutul oricărei religii, există o Carte. Cu rezerva, doar, că această carte, Excalibur, în loc să fie difuzată, este ținută ascunsă cu grijă ca talisman secret al noii religii. Fenomenul este ciudat pen-tru că, în cazuri analoage, cum ar fi mormonii sau babilonii, cartea de bază - cartea lui Joseph Smith pentru mormoni, profețiile lui Bab pentru babilonii - a fost difuzată din plin. În ceea ce privește scientolo-gia, asistăm în același timp la un efort de propagandă extrem de mo-dern și la o organizație care ascunde o carte secretă ce-ar putea fi blestemată. Nu se știe prea bine ce s-a întâmplat cu oamenii care au citit-o: au înnebunit doar citind-o sau au încercat unele experiențe?

(Răspund aici la o întrebare care mi s-a pus de multe ori: de ce n-am încercat să transform mișcarea ieșită din Dimineața magicienilor și din Planetă într-un fel de para-religie? Aș răspunde simplu că în stadiul nostru de ignorare totală a dinamicii grupurilor omenești mi se pare extrem de periculos să lansezi noi mișcări para-religioase. Într-o ad-mirabilă nuvelă de Catherine Mac Lean, Efectul bulgăre de zăpadă, pe care-am tradus-o în franceză pentru „Noua Planetă” nr.2, se vede un grup de fete bătrâne care se ocupă, într-un orașel american, cu colec-tarea veșmintelor, cu repararea lor și datul acestora săracilor. Socio-logii imprudenți injectează în acest grup o structură dinamică ce pro-duce efectul bulgăre de zăpadă și atrage alte grupuri. Iar acest mi-crogrupuleț sfârșește prin a cuceri lumea ... Genul acesta de lucruri este, după părerea mea, cu totul posibil și de aceea am rețezat orice tentativă de formare a unei para-religii pornind de la mișcarea „Pla-netă”).

La nivelul publicului, învățământul scientologic seamănă destul de mult cu dianetica primitivă, sub o formă mai rațională. El pretin-de creșterea intensității conștiinței la oamenii tratați, ceea ce poate că se întâmplă. Dar nu întotdeauna. De exemplu, autorul american de science-fiction, Barry Malzberg, a istorisit la începutul anului 1971 cum, văzând în metrour din New York afișe de propagandă sciento-logică, s-a dus să ia lecții. Ceea ce n-a produs nici un efect asupra lui, dar poate că nu avea vibrațiile inițiale bune...

Nu știu ce se învață la nivelul superior. Literatura de promovare face caz de informații provenind de pe vremea când Terra încă nu era o colonie pierdută, ci făcea parte din marele curent al umanității galactice. Evident că asta seamănă mult cu science-fiction-ul, dar bomba cu hidrogen și călătoria în Lună păreau la fel. Ar trebui să studiem lucrurile mai îndeaproape.

Este interesant să mai notăm și că scientologia se declară persecu-tată de indivizi în fond destul de analogi cu cei pe care eu îi numesc Oamenii în negru, cărora le postulez existența în cartea de față.

În afară de Hubbard, care pare să se fi retras din circuit, de voie sau de nevoie, nu se înțelege prea bine cine este în spatele scientolo-giei. Ajungem aici la un paradox destul de curios: de ce bărbații și femeile lui Golden Dawn, atât de strălucitori și, uneori, de geniali nu au ajuns să creeze o centrală de energie? Și de ce indivizii anoni-mi ai scientologiei au reușit?

Pot fi motive extrase din dinamica grupurilor. Poate că nu e posi-bil să formezi un grup adunând oameni care au cu toții o personali-tate puternică. Poate că trebuie o ierarhie care pare să existe în scien-tologie și care nu pare să fi reușit să se facă respectată în Golden Dawn. Se poate spune de asemenea, cu o oarecare ironie, că Golden Dawn se adresa unei elite foarte limitate de oameni excepționali, în timp ce scientologia se adresează unor oameni foarte obișnuiți.

Membri ai unor grupuri scientologice mi-au dat și un al treilea răs-puns: din punctul lor de vedere, scientologia a reușit pentru că este științifică, în timp ce Golden Dawn nu era decât o adunătură de su-perstiții și practici magice.

Mi-e greu să rețin acest răspuns drept valabil, pentru că lectura documentației pe care însăși scientologia o difuzează arată că nu e vorba deloc de știință, cel puțin în sensul care i se dă de obicei ace-s-tui cuvânt. E o mistică destul de analoagă freudismului. Exact ca și în freudism, trebuie să accepți fără discuție afirmații la care n-ai nici un fel de dovezi. Mai mult, pe când Golden Dawn pare să fi rezolvat marele mister al trezirii, nu se vede nimic

analog în scientologie. Toți, aceia prosperă, și încă după o structură care seamănă cu cea spre care teindea Golden Dawn.

Ca și la Golden Dawn, e vorba de a face apel la forțe profunde și necunoscute care există în domeniile în care psihologia curentă, chiar și perfecționată de Jung, nu poate ajunge și cărora le neagă existența. Pentru Golden Dawn erau „planuri superioare” ce există deasupra trezirii. Pentru scientologie, e vorba de un super hiperin-conștient ce se întinde în trecut pe durate care nu pot fi calculate de nici un cod genetic rațional. Unele documente scientologice vorbesc de șaptezeci și două de milioane de ani. Ceea ce pare cam mult. E vi-dent că e ușor să taxezi genul ăsta de idei drept aberații și-i ceea ce sunt tentat să fac. Totuși, existența fenomenului nu este îndoielnică și te poți întreba până unde se va dezvolta. Dinamica marxistă a Is-toriei nu are nici ea bază științifică, după cum tocmai a demonstrat-o, pentru a nu știu câta oară, deținătorul premiului Nobel, Jacques Monod, în Hazardul și necesitatea. Ceea ce nu împiedică faptul că mai mult de unul din doi oameni trăiește în regimuri marxiste.

Cu ocazia unei mese rotunde despre călătoriile în Lună, l-am au-zit pe un erudit islamic afirmând că Luna este locuită. Călătoria lu-nară n-a dovedit acest lucru, dar nici n-a slăbit Islamul.

O dată ce un grup uman a început să facă bulgăre de zăpadă sub efectul unor forțe dinamice despre care nu știm nimic, este extrem de dificil să poată fi chiar imposibil, să-l oprești. În orice caz, nu este exclus ca scientologia să ofere unor tineri ceea ce stângismul și LSD nu le-au putut da și s-o vedem răspândindu-se, eventual, sprijinită de arme.

Iată de ce, problema de a ști ce este exact în Excalibur, de a ști și până-n ce punct doctrina secretă a scientologiei, dacă există vreuna, derivă dintr-o carte blestemată, merită să fie examinată. Și nu cred că genul ăsta de probleme poate fi elucidat spunând pur și simplu că Dumnezeu e mort și c-ar fi bine ca ceva sau cineva să-i ia locul. Cred c-au existat chimiști înainte de descoperirea atomului și a teo-riei exacte a chimiei bazate pe mecanica ondulatorie. Tot așa, sunt convins că există, practicienii ai dinamicii grupurilor incapabili să explice ceea ce fac, dar care obțin totuși rezultate, în timp ce socio-logul științific mijlociu ar fi complet incapabil să se facă ales într-un sat de cincizeci de locuitori.

Cred că Hitler și Hubbard fac parte dintre acești sociologi amatori care obțin într-o manieră complet empirică rezultate surprinzătoare. Totuși, după părerea mea, practicienii aceștia nu pot funcționa decât dacă au în spatele lor un grup de organizatori sau de planificatori. Știm acum destul de bine care era grupul din spatele lui Hitler, igno-răm, dimpotrivă, totul despre grupul care se află în umbra lui Hu-bbard și, mai ales, despre finanțarea operațiunii și obiectivele sale definitive.

Dacă există într-adevăr în spatele lui Hubbard o carte blestemată, ar fi preferabil ca dânsul să facă un număr de fotocopii pe care să le pună în siguranță în toată lumea. Dacă nu, n-aș fi surprins să i se întâmple într-o zi un accident yahtului său. Teoria lui Hubbard este aproape sigur falsă, dar poate că dă rezultate corecte. N-ar fi pentru prima dată când s-ar întâmpla astfel de lucruri. Nu s-a făcut încă un studiu sociologic asupra oamenilor atrași de scientologie. Dianetica, la fel ca și psihanaliza, a atras mai ales nebuni. Freud însuși, într-o primă fază a carierei, pare să fi fost nebun de legat: practica numero-logia și credea în cele mai negre superstiții. Mi se spune c-a devenit sănătos într-o a doua fază, după ce s-a supus unui tratament de au-to-analiză, dar mă îndoiesc. După cum spune foarte bine J. K. Ches-terton: „Nebun nu este cel ce și-a pierdut rațiunea, ci cel care-a pier-dut totul în afară de rațiune”. Scientologia începe să intre într-o fază în care atrage în masă oameni care-ar putea fi numiți normali? În ce proporție? Asta ar fi interesant de știut. Și mi-ar place mult, asu-mându-mi riscurile și pericolele, să arunc un ochi pe Excalibur.

AFACEREA PROFESORULUI FILIPOV

În noaptea de 17 spre 18 octombrie 1903, savantul rus Mihail Mi-hailovici Filipov a fost găsit mort în propriul laborator. Fusesse, fără îndoială, asasinat la ordinele Okhranei, poliția specială a țarului. Po-liția puse mâna pe toate dosarele savantului, mai ales pe manuscri-sul unei cărți care-ar fi trebuit să fie cea de-a trei sute una publicație a sa. Împăratul Nicolae al II-lea examinează el însuși dosarul, apoi labo-ratorul fu complet distrus și hârtiile arse. Cartea confiscată se numea Revoluția prin știință sau sfârșitul războaielor. Nu era o carte pur teore-tică. Filipov le scrisese prietenilor - iar scrisorile trebuie să-i fi fost deschise și citite de poliția secretă - că făcuse o descoperire uluitoare. Într-adevăr, găsisse mijlocul de a transmite prin radio, pe un fas-cicul dirijat de unde scurte, efectul unei explozii. Scria într-una din scrisorile regăsite: „Pot transmite pe un fascicol de unde scurte toată puterea unei explozii. Unda explozivă se transmite integral de-a lun-gul undei electromagnetice purtătoare, ceea ce face ca un cartuș de dinamită care explodează la Moscova să-și poată transmite efectul până la Constantinopol. Experiențele pe care le-a făcut demonstrează că fenomenul poate fi produs la mii de kilometri distanță. Folosi-rea unei astfel de arme în revoluție va face ca popoarele să se ridice și ca războaiele să devină complet imposibile”.

Se înțelege că o amenințare din asta l-a impresionat pe împărat și ceea ce era nevoie s-a făcut foarte repede și-ntr-o manieră foarte efi-cace. Înainte de a intra în amănuntele afacerii, să facem câteva preci-zări în ceea ce-l privește pe Filipov însuși.

Savant eminent, publicase lucrarea lui Constantin Țiolkovski, Ex-plorarea spațiului cosmic cu ajutorul motoarelor cu reacție Fără Filipov, Țiolkovski ar fi rămas necunoscut, așa că primului i se datorează, in-direct, Sputnik I și astronautica modernă. Filipov a mai tradus în franceză și a făcut, astfel, să fie cunoscută în toată lumea lucrarea ca-pitală a lui Mendeleev, Bazele chimiei, în care se găsește exprimată vestita lege a lui Mendeleev, care dă un tabel periodic al elemente-lor.

Filipov a mai creat o foarte importantă revistă de popularizare ști-ințifică de înalt nivel, prima din Rusia, care se intitula „Revista ști-inței”. Era marxist convins și încerca să difuzeze ideile marxiste, așa periculoase cum erau la vremea aceea. Tolstoi își notează în jurnal, pe data de 19 noiembrie 1900: „Am discutat despre marxism cu Fili-pov. E foarte convingător”.

Dar Filipov nu se limitează doar la a fi un savant, ci și unul din marii scriitori ruși. Publică, pe la 1880, Ase-diul Sevastopolului roman pe care Tolstoi și Gorki îl găsiră, amândoi, admirabil. Te poți întreba cum de o viață atât de scurtă - Filipov a fost asasinat la patruzeci și cinci de ani - a putut fi atât de plină. A redactat o întreagă enciclope-die, a creat o revistă care-i regrupa pe toți savanții ruși și care publi-ca, de asemenea, articole de-ale scriitorilor, cum ar fi Tolstoi și Gor-ki. A lucrat toată viața nu numai pentru propagarea științei, ci și pentru aceea a metodei științifice.

Fiu l său, Boris Filipov, care mai trăiește, a publicat o biografie de-a tatălui său Drumul presărat cu spinii reeditată de două ori la E ditu-ra Științifică de la Moscova în 1960 și 1969. Filipov a studiat și esteti-ca din punct de vedere marxist și opera sa, în acest domeniu ca și în multe altele, a rămas clasică. L-a influențat mult pe Lenin și sunt motive să credem că este autorul faimoasei fraze: „Comunism în-seamnă S ovietele plus electrificarea”. I-a trezit lui Lenin interesul pentru cercetarea științifică avansată și este parțial responsabil de expansiunea științei sovietice.

Iată personajul: popularizator de știință, mare scriitor, experimenter, teoretician al raporturilor dintre știință și marxism, revo-luționar convins, supravegheat de poliție după asasinarea împăratului Alexandru al II-lea. Ce să crezi despre realitatea invenției sale? Să ne aducem mai întâi aminte că o invenție foarte asemănătoare tocmai a fost realizată în Statele Unite: ceea ce se numește, impro-priu, bomba cu argon. Principiul acestei invenții este cunoscut: energia furnizată de explozia unui cartuș de dinamită sau a unei bu-căți de plastic într-un tub de cuarț comprimă argonul gazos, care devine intens luminos. Această energie luminoasă este concentrată într-un fascicul laser și transmisă astfel, sub formă de lumină, la mare distanță. S-a ajuns deja la incendierea unei machete de avion din aluminiu la o înălțime de o mie de metri. Survolarea unor anumite regiuni din Statele Unite este interzisă actualmente avioanelor pentru că acolo au loc experiențe de genul acesta. Și se speră că se va putea instala acest dispozitiv pe rachete care să servească la incendierea altor rachete, ceea ce ar constitui o apărare eficientă, chiar și împotriva rachetei multiple purtătoare a bombei H. S-a realizat deci efectiv, o formă incompletă a aparatului lui Filipov.

Acesta e sigur că nu cunoștea laserul, dar studia undele ultrascurte, de o lungime de aproximativ un milimetru, pe care le producea cu ajutorul unui generator cu scântei. A publicat câteva lucrări pe această temă. Or, chiar și astăzi, proprietățile acestui gen de unde nu sunt complet cunoscute și se poate foarte bine ca Filipov să fi găsit mijlocul de a converti energia unei explozii într-un fascicul îngust de unde ultracurte.

Poate părea surprinzător că un savant izolat a putut face o descoperire atât de importantă, descoperire complet pierdută. Dar există mai multe argumente împotriva acestei obiecții. Mai întâi, Filipov nu era un savant complet izolat. Era în legătură cu cele mai mari spirite științifice ale întregii lumi, citea toate revistele și era dotat cu un spirit enciclopedic capabil să opereze la frontiera mai multor științe și să facă sinteza acestora. Pe de altă parte, în ciuda a tot ceea ce se spune despre echipele științifice, rămâne adevărat că descoperirile sunt făcute în continuare de către indivizi. După cum spunea Winston Churchill: „Câmila este un cal pus la punct de un comitet”. Marile descoperiri ale epocii noastre, mai ales din domeniul fizicii, au fost realizate de indivizi: efectul Mossbauer, care permite măsurarea unor lungimi foarte mici cu ajutorul radioactivității, principiul de non-conservare a parității care a răsturnat toată concepția noastră despre lume, arătând că dreapta și stânga sunt realități obiective în microunivers, efectul Ovsanski, care permite fabricarea lentilelor dotate cu memorie. Pe când echipe mari, cum ar fi C.E. sau C.E.R.N., n-au descoperit nimic, deși a cheltuit sute de miliarde. Filipov n-a-vea mulți bani, dar n-avea de împlinit formalități administrative pentru a obține un aparat, ceea ce-i permitea să înainteze cu repezi-ciune.

Pe de altă parte, Filipov lucra pe vremea când știința hiper-frecvențelor nu era decât la începuturi, iar pionierii au deseori viziune clară asupra teritoriilor care nu sunt descoperite decât după câteva secole. În ce mă privește, sunt convins că Filipov realizase în laborator experiențe concludente, care dovedeau că procedeul lui putea fi generalizat.

S-o facem o clipă pe avocatul diavolului și să ne întrebăm dacă împăratul Nicolae al II-lea al Rusiei, punând să-l asasineze pe Filipov și să distrugă cartea și dosarele, n-a salvat lumea de la exterminare. Întrebarea merită pusă. Filipov a fost asasinat în 1903. Dacă și-ar fi publicat atunci procedeul, acesta ar fi fost cu siguranță pus la punct, gata de a fi folosit în timpul războiului din 1914-1918. Și toate marile orașe ale Europei, poate și ale Americii, ar fi putut fi distruse.

Dar în timpul războiului din 1939-1945? Hitler, posedând procedeul Filipov, n-ar fi distrus complet Anglia, iar americanii Japonia? Te-amă mi-e ca ar trebui să răspundem afirmativ la întrebările astea. Așa încât nu este exclus ca împăratul Nicolae al II-lea, îndeobște condamnat, să trebuiască a fi numărat printre salvatorii umanității. Ce s-ar întâmpla astăzi, în 1971, dacă ar găsi cineva mijlocul de a folosi procedeul Filipov pentru a transmite la distanță energia exploziilor nucleare a bombelor A și H? Ar fi, evident, apocalipsul și distrugerea completă a lumii.

Iar acest punct de vedere, fie că e vorba de procedeul Filipov, fie de alte invenții, începe să fie împărțit pe larg. Știința modernă admite că a ajuns azi prea periculoasă și am enunțat în prologul nostru avertismente provenind de la savanți eminenți. Acestea sunt avertismente grave. Conducătorii mișcării „Supraviețuirea”, Pr. Grothendieck și Pr. Chevalley, nu se situează, de altfel, pe această poziție, dar încearcă să izoleze complet știința și să împiedice orice colaborare între savanți și militari. Dacă tot suntem aici, ar trebui împiedicată și colaborarea savanților cu revoluționarii, de orice nuanță politică ar fi ei. Să ne imaginăm contestatari care, în loc să pună bombe artizanale la ușile imobilelor, ar face să explodeze, grație procedeului Filipov, palatele Elysee sau Matignon!

Invenția lui Filipov, indiferent dacă folosirea ei ar fi militară sau revoluționară, mi se pare a fi dintre cele care pot nimici complet o civilizație. Descoperirile de acest gen trebuie să fie izolate. Totuși, ele pot avea și aplicații pacificatoare. Gorki a publicat o discuție pe care a avut-o cu Filipov, iar ceea ce l-a frapat în mod esențial pe scriitor a fost posibilitatea de a transmite energie de la distanță și de a industrializa astfel foarte repede țările care au nevoie de așa ceva. Dar nu vorbește deloc de vreo aplicație militară.

Glenn Seaborg, președintele comisiei americane a energiei atomice, a evocat anul trecut posibilități analoge: o energie care ar veni din cer pe un fascicul de unde și care ar permite industrializarea aproape instantanee a unei țări în curs de dezvoltare, fără a produce nici un fel de poluare. Nici el nu vorbește de aplicații militare, dar asta, fără îndoială, pentru că nu avea voie.

Extraordinara personalitate a lui Filipov începe să intereseze din ce în ce mai mult, în fiecare zi, publicul sovietic și pe scriitori. Marele poet, Leonid Martinov, i-a consacrat recent un poem intitulat Ba-lada Sankt-Petersburgului. Fapte noi apar mereu. Unul dintre acestea, stabilit în 1969, distruge o legendă, de altfel foarte frumoasă. În „Revista științei” apăreau dări de seamă pe marginea cărților, semnate V. U. I. și se credea că semnătura asta îl indica pe Vladimir Uliianov, adică pe însuși Lenin. Ar fi fost interesant de stabilit astfel o legătură directă între Lenin și Filipov. Din păcate, cercetările moderne au arătat că aceste dări de seamă erau opera unui oarecare V. D. U. I. rich. Păcat, l-am fi numărat pe Lenin printre colaboratorii revistei. Dar Lenin cunoștea temeinic opera lui Filipov, care, cu siguranță, l-a influențat mult. Celebrul pasaj din Materialism și empiriocriticism, despre caracterul inepuizabil al electronului reia direct o lucrare de-a lui Filipov. Acesta era în mod clar, în același timp, un savant doritor să publice și un revoluționar.

După cum arătam mai sus, descoperirea sa privind transmiterea energiei exploziei trebuia să constituie cea de-a trei sute una publicată a sa. Cu siguranță că ar fi revelat-o, fără a-și da seama că urma să distrugă, în felul acesta, lumea. Pentru că să te gândești, cum pare că făcea el, că popoarele dotate cu arma dată de dânsul urmau să măture regii și tiranii și, grație marxismului, să instaureze pacea universală, pare destul de naiv. Suntem amenințați acum de un război între cele mai mari două țări marxiste, URSS și China. Dacă amândouă ar dispune de o bombă H transportată printr-o rachetă, pagubele ar fi considerabile. Dacă ar reinventa, amândouă, dispozitivul Filipov, s-ar distruge reciproc. Or, nu este un pas așa de mare între bomba cu argon și dispozitivul Filipov. Iată de ce trebuie să sperăm că nu va avea loc conflictul dintre URSS și China, deși unii îl consideră

inevitabil.

Dar problema aplicării științelor și tehnicii în războaie rămâne în picioare. Cea mai mare parte a congreselor științifice ajung din ce în ce mai des la concluzia că trebuie înăbușite anumite descoperiri și trebuie revenit, mai mult sau mai puțin la atitudinea vechilor alchi-miști, altfel lumea va pieri.

Asta nu-i justificarea ideilor Oamenilor în negru, ci indicarea unei probleme care există. Fred Hoyle, atacând problema dintr-un alt unghi, scrie, în Oameni și galaxii (Buchet Chastel): „Sunt convins că e posibil să scrii cinci rânduri, nu mai mult, care ar distruge lumea”. Hoyle este astăzi, cu siguranță, omul cel mai informat de pe planetă în ceea ce privește știința modernă și ceea ce-i în stare ea să facă. A-facerea Filipov mi se pare deci a constitui o nouă fază, importantă, a istoriei cărților blestamate.

În loc de a se duce la o înțelepciune foarte veche, manuscrisul Filipov dădea cheia unor descoperiri foarte moderne bazate pe experiment și pe teoriile generale ale lui Marx. Filipov era un veritabil spiritor enciclopedic, care știa, fără îndoială, tot ce se putea ști despre știință în 1903. De asta a făcut el descoperirea care i-a adus moartea.

Te poți întreba dacă alte descoperiri asemănătoare n-au fost, cu bună știință, ascunse și distruse. Președintele Richard Nixon a ordonat recent distrugerea tuturor stocurilor de arme bacteriologice bazate pe folosirea microbilor și a virusilor. A ordonat el și distrugerea arhivelor din acest domeniu? Nimic nu-i mai puțin sigur și poate că într-o zi se va găsi vreun savant american care va alege libertatea și-și va descrie lucrările, permițând astfel fabricarea a ceea ce Sir Calder a botezat „microbul judecății de apoi”. Trebuie să recunoaștem că cei care vor distruge acest manuscris vor fi binefăcătorii umanității. S-au făcut destule glume vizând secretul militar. Uneori este rîdicol, dar alteori poate împiedica divulgarea unor arme extrem de periculoase.

Tot așa, este evident că secretele alchimiei nu trebuie răspândite. Dacă s-ar putea fabrica o bombă cu hidrogen pe un aragaz, ceea ce eu cred că e posibil, e preferabil ca procesul de fabricație să nu fie făcut public. Pentru că e foarte bine să trăiești într-o perioadă de con-testări, cu condiții ca pagubele pe care le poate face această contestare să fie limitate. Dacă fiecare grup sau fiecare mică țară contesta-tară ar putea, pentru a protesta, să distrugă Parisul sau New York-ul, civilizația n-ar dura mult timp.

Pentru că, să nu uităm că-n zilele noastre oricine poate, cu investiții minime, să-și facă un laborator pe care Curie sau Pasteur l-ar fi invidiat. Oamenii fabrică deja la ei acasă LSD sau fenilcyclidină, drog încă și mai periculos.

Dacă ar cunoaște cineva astăzi secretul lui Filipov, ar putea cu siguranță să găsească în comerț toate piesele separate necesare construcției aparatului și, fără nici un risc personal, să facă să sară în aer, la distanță de mai mulți kilometri, oameni care nu-i plac. Personal, am și eu lista mea de oameni care-mi displac și edificii pe care le găsesc hidoase, pe care mi-ar place foarte mult să le elimin. Dar dacă oricine va putea ajunge la acest rezultat cu plastic furat de pe șantier-rele de construcții și cu proiectorul lui Filipov încropit în casă, o să ne fie greu să supraviețuim.

Se spune că există liste cu invenții prea periculoase. Una dintre acestea, stabilită de militarii francezi, ar conține nu mai puțin de 805. Dacă cineva ar redacta un text care să le descrie pe toate și l-ar publica, ar bate recordul cărților blestamate. Se poate imagina, de asemenea, un manuscris al lui Fred Hoyle, care n-ar conține invenții periculoase, ci idei periculoase, fraze din acelea „de cinci rânduri” care pot schimba lumea. Dacă cineva ar redacta acest manuscris, l-ar putea dedica memoriei lui Mihail Mihailovici Filipov.

DUBLA ELICE

Lucrarea Pr. James D. Watson Dubla elice, se găsește la îndemână în toate librăriile. A fost tradusă în franceză la Editura Robert Laffont. Există și ediții engleze legate, precum și o ediție de buzunar.

De ce, atunci, să alegem această lucrare pentru a încheia un eseu despre cărțile blestamate? Pentru că a fost cât pe ce să dispară din circulație de două ori: mai întâi pentru că nimeni nu voia s-o publice, după aceea pentru că nimeni nu voia s-o bage în seamă.

Și pentru că aventura acestei lucrări ne luminează asupra naturii cenzurii, a motivelor interzicerilor și chiar a naturii științei înseși, să începem cu personajul. Pr. James D. Watson s-a născut la Chicago în 1928. În 1950 își trece doctoratul în știință la Universitatea din India-na și lucrează după aceea la Copenhaga și Cambridge, unde face descoperiri extraordinare în domeniul eredității. În 1962 împarte premiul Nobel cu Pr. Francis Crick și Pr. Maurice Wilkins pentru descoperirea structurii moleculare a acidului „ereditar” ADN. Molecula acestui acid formează o elice dublă (să notăm, iar remarca aceasta e personală și nu trebuie să-i fie atribuită Pr. Watson, că elicea aceasta seamănă în mod ciudat cu caduceul, simbolul antic al mediciniei).

Descoperirea aceasta este considerată îndeobște ca una din cele mai importante ale secolului. Ea a condus la descifrarea codului genetic și deschide calea unui control al eredității și al mutațiilor de către inteligența umană. Referitor la genul acesta de cercetări, cunoscut sub numele de biologie moleculară, Fred Hoyle a scris: „Peste douăzeci de ani fizicienii care nu fac decât inofensive bombe cu hidrogen vor lucra în libertate. Dar biologii moleculari vor lucra în spatele sârmelor ghimpate electrificate”.

O relatare a acestei mari descoperiri, făcută de unul din autorii săi, ar fi trebuit să aibă un succes nebun. Dar când apărură, în „Atlantic Monthly”, fragmente de ale cărții, se înstăpâni spaima. Iar când manuscrisul circulă, spaima se schimbă în furie. Pentru că Pr. Watson călca în străchini și o făcea cu plăcere. În cartea sa, mediul științific, departe de a apare ca o reuniune de suflete nobile în căutarea adevărului, semăna cu o speluncă în care fiecare le juca vecini-lor cele mai detestabile renghiuri.

Ai fi spus, mai degrabă, că-i partidul bolșevic sau mafia, decât știința, așa cum ți-o imaginezi. Teze de genul asta nu erau noi, Georges Duhamel și Jules Romains făcuseră deja descrieri în aceeași direcție. Dar era pentru prima dată când un savant autentic și genial, posesor al premiului Nobel, trăda secretul. Colac peste pupăză, cartea nu se termina cu o prozopopee nobilă a adevărului în acțiune, ci cu imaginea Pr. Watson ducându-se să agațe femeii în Saint-Germain-des-Près!

Se încercă exercitarea asupra editorilor a tuturor presiunilor posibile. Fără succes. Atunci savanții își dădură cuvântul de ordine să nu facă dări de seamă ale cărții. Un om de știință eminent declară în marea revistă engleză „Nature”: „O să găsiți mai ușor un cleric comentând o carte pornografică, decât un savant care să vorbească despre Dubla elice”.

Cartea prosperă, totuși. A apărut o ediție americană, una engleză legată, la Weidenfeld și Nicholson, în 1968, o ediție în Penguin Books, în 1970, o traducere în Franța, traduceri în lumea întregă.

Trebuie să citești Dubla elice. Așa încât n-o să dau prea multe citate din carte și nici prea lungi.

Să notăm doar că P.r. James D. Watson remarcă foarte just: „Con-trar imaginii populare pe care-o susțin jurnalele și mamele savanți-lor, număr considerabil din aceștia nu numai că au o minte în-gustă și nu-s amuzanți, ci mai sunt și complet idioți”. Ceea ce-mi a-duce aminte remarca unui eminent prieten care participase la o reu-niune a Fundației Nobel unde erau prezenți 18 premianți ai acesteia și care mi-a spus la întoarcere: „Procentajul de cretini printre premi-ații Nobel este același ca oriunde în altă parte”.

În Dubla elice nu găsești, de altfel, decât cretini. Mai sunt și oame-ni fără scrupule care luptă pentru putere, care strecoară coji de ba-nană sub picioarele celor care au idei noi și care dau mai multă im-portanță e-urilor personale decât intereselor științei. Singurul lucru care contează pentru ei sunt creditele și recompensele.

Cât îl privește pe tânărul P.r. Watson - are doar douăzeci și cinci de ani în momentul descoperirii - el nu ascunde că partea esențială a activității sale este consacrată frecventării tinerelor încântătoare venite în Anglia temporar.

Cunosc mulți oameni de știință care i-ar suci cu plăcere gâtul P.r. Watson, dar, din păcate pentru ei, este prea târziu. Tentativele de a înăbuși cartea au eșuat și P.r. Watson s-a putut exprima în voie. În prefață, Sir Lawrence Bragg, eminent specialist în razele X și fiul sa-vantului care-a descoperit difracția razelor X, încearcă să salveze si-tuația: „cei care figurează în această carte, scrie el, trebuie s-o citească într-un spirit plin de înțelegere. Situația era deseori mai complexă și motivele oamenilor cu care avea de a face mai puțin necinstite de-cât i s-au părut lui Watson”.

E foarte posibil. Asta nu înseamnă însă că nu avem de a face cu o carte de o franchețe dezarmantă. Despre colegul său Francis Crick, Watson scrie: „Nu l-am văzut niciodată într-un moment de modes-tie”. Iar mai departe, tot despre Crick: „V-orbește mai repede și cu un glas mai tare ca oricine și e suficient să-l auzi vorbind pentru a-l re-pera în întregul Cambridge”.

O parte din portretele de acest gen au făcut, evident, plăcere tutu-ror dar, pentru a folosi o expresie din limbajul publicitar, în special imaginea de marcă a științei și a savanților este cea care a primit o lovitură din care-și va reveni cu greu, dacă va reuși vreodată. Într-o altă epocă, sau în alte circumstanțe politice, sub alte regimuri, cartea n-ar fi putut apare, iar Watson s-ar fi găsit într-un lagăr de concen-trare, cum a pățit-o geneticianul Vavilov în URSS.

Watson distruge în cale câteva clișee. De exemplu, mitul lucrului în echipă: doi sau cel mult trei savanți, cu material puțin și diplome puține (Francis Crick nici măcar nu era doctor când a descoperit îm-preună cu Watson structura ADN-ului) au făcut una din cele mai mari descoperiri ale tuturor timpurilor. Se prăbușește și mitul mate-maticilor aplicate: Crick și Watson au folosit calcule ce nu depășeau regula de trei simplă, mult bun simț și modele de gen mecanic pe ca-re-ți le făcea un mecanic. Bine-nțeles, nu s-au folosit de nici un fel de computer.

P.r. Watson predă acum biologia moleculară și biochimia la Uni-versitatea Harvard (SUA), unde probabil continuă să spargă geamu-rile. El a descoperit cel mai puternic instrument de care dispune acum umanitatea. Pentru că putem spera să modificăm structura ADN și, introducând-o astfel modificată într-un organism uman, să producem fie ființe omenești ameliorate, fie eșalonul superior, omul de după om, mutantul suprauman.

Ceea ce-i simpatic la Watson este că nu manifestă nici un fel de falsă modestie. Scrie cu toată simplitatea: „Noi am descoperit secre-tul vieții”. Și are dreptate, e chiar marele secret care-i va permite speciei umane să-și controleze propria ereditate. Unii savanți esti-mează că nu numai cartea de popularizare a lui Watson, ci și lucrări-le lui propriu-zis științifice ar fi trebuit să fie distruse. Un biolog e-minent, Sir McFarlane Burnet, scrie: „Sun lucruri care n-ar trebui să fie cunoscute, pentru că sunt prea periculoase pentru ființa ome-nească”. Alți geneticieni, în schimb, sunt de părere că trebuie insis-tat. P.oseorul premiului Nobel, Marshall W. Nirenberg scrie: „Mă gândesc că peste douăzeci și cinci de ani vom programa celule uma-ne cu mesaje sintetice, iar celule bacteriene doar peste cinci ani”. As-ta o scria în 1969, iar totul pleacă de la lucrările efectuate de doi tine-ri cu foarte puține mijloace! Dar aveau curaj și idei. Și prin aceasta, Dubla elice dă o lovitură foarte dură științei respectabile și marelui business științific, numit și mega-știință.

Cartea arată că ceea ce contează nu sunt creditele - Watson este mereu la limita a o sută de dolari - ci inteligența. Și nu poți să nu te întrebi de ce enormele organizații ale mega-științei, care cheltuiesc dolarii cu miliardele, nu obțin nici un rezultat, în timp ce câțiva tine-ri, într-un laborator venerabil ce poartă numele ilustru și misterios de Cavendish, transformă lumea.

Crick este ironic atunci când se referă la întâlnirile unde se reu-nesc 2.000 de biochimiști care vorbesc, vorbesc fără încetare în timp ce toată lumea pleacă. Iar printre rarii academicieni care nu somno-lează îl semnaleză pe francezul Jacques Monod care, de atunci, a obținut premiul Nobel și a scris o lucrare remarcabilă, Hazardul și ne-cesitatea, pe care am avut deja ocazia s-o citez.

Să notăm că Watson a mai descoperit ceva cu totul nou, sexele bacteriilor, despre care se ignora până și existența. Toate cărțile sale, toate publicațiile sunt pline de idei noi. Și aici se pune adevărata problemă, care depășește cadrul Dublei elice problema înăbușirii și a cenzurării descoperirilor, aceea a O amenilor în negru Bertrand Ru-ssel scria, pe bună dreptate: „O amenilor le este frică de gândirea ori-ginală mai mult decât de orice altceva de pe Terra, mai mult decât de ruină, chiar și decât de moarte”. Or, această gândire originală se ma-nifestă în Dubla elice cu mai multă energie decât în oricare altă carte recentă și mi se pare că asta, mai mult decât descrierea urii și lupte-lor din lumea științifică, este cea care-a neliniștit și încă mai neliniș-tește. Consecințele descoperirii lui Watson și a prietenilor săi au fost studiate de grupuri de specialiști și a fost întocmit un tabel, care poate fi găsit în cartea lui G. Rattray Taylor,Revoluția biologică (Ed. Robert Laffont). Un tabel destul de asemănător a fost întocmit de ex-perții de la Rank Corporation.

Prima etapă, de acum până în 1975:

Transplantul sistematic de membre și organe.

Fertilizarea ovulelor umane în eprubete.

Implantarea ovulelor fertilizate într-o femeie.

Conservarea nedefinită a ovulelor și spermatozoizilor.

Determinarea sexului după voie.

Întârzierea nedeterminată a morții clinice.

Modificarea spiritului prin droguri și organizarea dorințelor.

Ștergerea memoriei.

Placenta artificială.

Virus sintetic.

A doua etapă, de acum până în 2000:

Modificarea spiritului și reconfigurarea personalității.

Comandarea memoriei și rescrierea memoriei.

Copii „produși” industrial.

Organisme complet reconstruite.

Hibernație.

Prelungirea tinereții.

Animale reproduse prin butași.

Organisme monocelulare fabricate prin sinteză.

Regenerarea organelor.

Hibrizi om-animal de tipul utopie.

A treia etapă, după anul 2000:

Eliminarea bătrâneții.

Sintetizarea de organisme vii complete.

Creiere detașate de corp.

Asociere între creier și calculator.

Prelevare și inserție de gene.

Ființe umane reproduse prin butași.

Legături între creiere.

Hibrizi om-mașină.

Nemurire.

Primul lucru care-ți vine-n minte când citești aceste previziuni este: n-o să îndrăznească. Dar chiar lectura Dublei elice arată că oameni ca Watson sunt capabili de orice. Spiritul prometean și faustian pe care l-am întâlnit la unele din personajele despre care am vorbit în cartea de față, care a fost înăbușit cu mai mult sau mai puțin succes, izbucnește acum în plină lumină. Și, sub semnul dublei elice, por-nește la cucerirea lumii. J. B. S. Haldane scria: „Ceea ce n-a fost va fi și nimeni nu va fi scutit”. Istoricii viitori poate vor aprecia că, mai mult decât oricare carte blestemată discutată aici, Dubla elice este aceea care ar fi trebuit cenzurată și făcută dispărută, pentru a evita ca omul să ajungă la puteri prea mari pentru el.

Poate se va considera, dimpotrivă, că Oamenii în negru nu vor a-vea ultimul cuvânt, că se poate încetini dar nu se poate opri progre-sul și că omul va sfârși prin a obține puteri superioare condiției u-mane, oricare ar fi forțele care i s-ar opune. Dubla elice este o carte lipsită de considerații filosofice sau morale. Autorul este mai inteligent decât savanții vetuști de care-și bate joc, dar nu face dovada nici unui sentiment de responsabilitate față de umanitate. Pe când majoritatea celorlalți savanți erau, în fond, de acord să nu divulge descoperirile lor decât cu discreție și doar într-un cerc restrâns, Watson nu se gândește decât la publicare. De aici indignarea pe care a iscat-o. El nu ascunde faptul că dorește, în ordine, bani, glorie și pu-tere. Dar, căutându-le, le deschide tuturor oamenilor căi uluitoare.

E evident că rămâne de văzut dacă umanitatea va putea supraviețui descoperirilor din lista pe care-am dat-o mai sus și care decurg toate, mai mult sau mai puțin, din Dubla elice.

Personal, cred că ea poate supraviețui indiferent la ce, și că a fost o greșeală să faci să dispară cărțile blestemate pe care le-am citat. Dar e o opinie personală, deci discutabilă. Ar fi interesant de văzut evoluția psihologică a Pr. Watson și dacă sentimentul responsabilită-ții față de oameni îi va veni odată cu vârsta. Astăzi e un tânăr lup cu colți lungi, inspirat de spiritul alchimistilor și de doctor Faust. Tot viitorul ne va spune dacă Watson și prietenii lui vor fi ultimii biologi moleculari care să lucreze liber, dacă succesorii lor nu vor fi obligați la cel mai mare secret și dacă nu vor fi aduse limitări severe în direc-ția publicării lucrărilor lor. Oricum ar fi, sfârșitul secolului nostru nu va fi lipsit de interes.

EPILOG

Paranoia sau mania persecuției este o boală mintală care ne pân-dește pe toți. Iată de ce niciodată nu ești destul de prudent în a-ți imagina vaste conspirații care s-ar întinde pe toată suprafața globu-lui de-a lungul întregii noastre Istorie. Totuși, mi se pare că au exis-tat alte civilizații înainte de a noastră și au fost distruse dintr-un abuz al puterilor științei și tehnicii, amintirea acestor civilizații și a morții lor poate foarte bine să inspire o conspirație care ar viza evi-tarea reproducerii unor astfel de catastrofe.

O ideologie de natura aceasta poate fi găsită fără dificultate în scrierile lui Joseph de Maistre, Saint-Y ves d'Alveydre sau Rene Gue-non. Ideologia aceasta constă în a admite existența unei Tradiții mai vechi decât Istoria, a unor centre deținătoare ale acestei Tradiții, pu-ternic protejate. Pentru ea, știința, tehnicile și cunoștințele de orice natură constituie un pericol permanent. E aceasta o ideologie com-plet reacționară. Dar sunt suficiente exemple, în Istorie, de oameni sau organizații la putere care au susținut aceste teorii hiper-tradițio-nale pentru a-ți imagina că o organizație secretă le pune în acțiune.

Manifestări evidente ale acestei organizații s-ar putea întâlni în Inchiziție, nazism sau lăsenkism. Asupra acestui ultim punct, trebu-ie citită cartea lui Medvedev, Mărirea și căderea lui Lăsenko(Galli-mard). Carte blestemată în propria ei țară pentru că nu numai că n-a putut fi publicată, dar autorul ei a fost și arestat la 29 mai 1970 și in-ternat într-un spital de psihiatrie, pe când era cât se poate de în toate mințile. A fost eliberat la 18 iunie același an grație acțiunii conjugate a tuturor savanților sovietici. Asta se petrece în vremea noastră, în 1970, și nu în trecutul acela mai mult sau mai puțin îndepărtat în ca-re se situează cea mai mare parte a evenimentelor povestite în cartea de față. După cum se vede, Oamenii în negru nu sunt lipsiți de mij-loace de acțiune.

Crima lui Jaures Medvedev, eminent biolog sovietic, a fost, după dânsii, că a denunțat lăsenkismul. Despre ce-i vorba? T. D. Lăsenko, șarlatan autodidact și fanatic, sprijinit de oamenii politici, în special de S talin, alcătuiuse bucată cu bucată o falsă biologie născocită și a distrus știința genetică

în URSS. Împiedică, mai ales, descoperirea în URSS a dublei elice de ADN, de care rușii erau foarte aproape. Geneticienii sovietici fură exterminați în lagăre de concentrare. E o soartă pe care multă lume ar fi vrut să i-o rezerve Pr. Watson și prietenilor săi. De-abia foarte recent genetica sovietică a început să re-nască și victimele lui Lâsenko au fost reabilitate. În ce-l privește pe Lâsenko, acesta este în continuare în libertate și n-a avut de suferit. În timpul său de glorie, Corala de Stat sovietică îi închina un imn:

„Cântă cu veselie, acordeonule,
Ca să cânt cu prietena mea
Gloria eternă a academicianului Lâsenko.

Miciurin a deschis calea
Pe care-o urmează cu pas hotărât.
Datorită lui, n-o să mai fim
Păcăliți de Mendel-Morgan”.

În timpul acesta, geneticienii erau masacrați în lagărele lui Stalin.

N-aș putea să afirm cu certitudine dacă Lâsenko a făcut parte dintr-o organizație a Oamenilor în negru.

Este, în orice caz, un exemplar tipic. Și sunt convins că astfel de organizație există. Actualmente sunt în curs de documentare referitor la o manifestare relativ recentă a puterii acestei organizații și chiar dacă rezultatele pe care le-am obținut până acum nu sunt nici complete, nici definitive - oare o să fie vreodată? - simt totuși pline de interes.

De la sfârșitul lui 1943 și până la armistițiul din 8 mai 1945 a existat în Italia o republică italiană condusă de Mussolini. Istoria secretă a acestei republici este cu mult mai puțin cunoscută decât a celui de-al III-lea Reich. Mussolini, ca și Hitler, avea la dispoziția sa consilieri ocultți, magicieni negri. Ei au supraviețuit și legile privitoare la defăimare ne împiedică să le citim numele. La ordinul a doi dintre aceștia, o unitate fascistă specială arse, în 1944, 80.000 de cărți și manuscrise aparținând Societății Regale de Cunoaștere din Neapole. Operația avea drept scop să împiedice căderea în mâinile aliaților a unor documente magice de o importanță considerabilă. Unele din aceste documente erau antice; altele, moderne, se refereau la cercetări magice făcute în vremea lui Mussolini și ceea ce-am putut afla despre aceste cercetări este suficient de pasionant pentru a mă face să regret distrugerea bibliotecii și să încerc să găsesc niște copii. Una din aceste cercetări, cel puțin, avea meritul de a fi complet originală, ceea ce e cam rar în domeniu. Un magician concentra pe apă, cu ajutorul unui telescop, lumina provenind de la o stea și astfel obținuse apă-Sirius, apă-Vega, apă-Antares, apă-Aldebaran, etc. După aceea cristaliza în această apă substanțe sensibile în mod deosebit la efectele meteorologice și cosmice, cum ar fi, de exemplu, nitratul de uraniu. Mai sunt și altele. Unele organisme științifice foarte serioase studiază fenomene de acest gen. Dar magicianul obținuse rezultate care nu erau deloc științifice. Sărurile cristalizate în apa expusă luminii stelelor formară grupări, iar aceste grupări, după desenele pe care le-am văzut, semănau extraordinar cu simbolurile ezoterice ale stelelor în cauză.

Să nu-mi cereți vreo explicație a acestui fenomen, pentru că nu am. Se pare că biblioteca din Neapole era plină de descoperiri fantastice de soiul acesta, antice și moderne, că existau manuscrise inedite de ale lui Leonardo da Vinci și documentele confiscate de la Aleister Crowley atunci când poliția fascistă îi distruse abația blestemată de la Cefalu, din Sicilia. În această zi de martie 1944, Oamenii în negru erau aliații cămășilor negre. Tenebroasă alianță.

Evident, nu toate cărțile blestemate sunt științifice sau magice. Mai sunt și politice, după cum o demonstrează acest citat amuzant din „Canard Enchaîné” de miercuri 7 aprilie 1971: „Refugiat la Ya-mmosokro, în Coasta de Fildeș, fostul șef al armatei biafreze, Alexander Madiebo, a terminat acum câteva săptămâni, redactarea memoriilor sale. Memoriile în care revelează multe lucruri: lista armelor furnizate de Franța, locurile de trecere, numele agenților lui Foccard în legătură cu biafrezii, etc.

Asta s-a aflat la Paris și probabil că n-a făcut plăcere tuturor, mai ales într-un moment în care se discută cu Nigeria anumite contracte petroliere de care trebuie să beneficieze SAFRAP-ERAP și, pe deasupra, pentru niște zăcăminte aflate pe fostul teritoriu al Biafrei. Nici o plăcere, dar până e liberă nu? Așa că... Așa că nu ne putem împiedica să notăm o coincidență de moment: o echipă de domni a luat avionul pentru Coasta de Fildeș și s-a dus să facă o percheziție în regu-lă a vilei lui Madiebo. Misiunea le-a fost, trebuie să spunem, încununată de succes și manuscrisul blestemat a dispărut.

Ghinion: generalul Madiebo mai posedă un exemplar pe care-l pusese, de altfel, la adăpost într-un seif, la Londra. Urâtă mai e și neîncrederea... Deși am legături cu „Canard Enchaîné”, articolul acesta nu-mi aparține. Dar îmi place destul de mult expresia de „manuscris blestemat” și sunt convins că se distruge în zilele noastre, mai ales în domeniul de care s-a ocupat cartea de față, mult mai mult decât s-ar crede.